မြန်မာမိသားစုဖိုရမ်
(http://www.myanmarfamily.org)
မှ တင်ဆက်သည်

ပျားရည်အိုင်

ခင်နှင်းယု

Commercial use of this book is strictly prohibited

Myanmar Family Forum
www.myanmarfamily.org

မြန်မာ e-Book မှတ်တမ်း

Scan ဖတ်သူ

amaung344

PDF ဖန်တီးသူ

amaung344

မြန်မာမိသားစုဖိုရမ် (http://www.myanmarfamily.org) မှ တင်ဆက်သည်

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

ခင်နှင်းယု

ပျားရည်အိုင်

1999.GRAPHIC DESIGN / KYAW MINN MOUNG©

ကြိုတင်ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုမှုစာအမှတ်များ

စာမူ - ၂၀၆/၉၉(၂)

မျက်နှာဖုံး - ၂၉၅/၉၉(၄)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

မေ၊ ၁၉၉၉

အုပ်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာဖုံးနှင့် ဒီဇိုင်း

[illegible]၊ မကျော်မင်းမောင်

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

စာစီ - [illegible]၊ ကျော်လှိုင်ဦး

ပုံနှိပ်သူ

[illegible] - [illegible] ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

[illegible] လမ်း၊ မကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

[illegible] - [illegible] (ပ၅၉၉၂) ရွှေအိုင်အေပုံနှိပ်တိုက်

[illegible] မကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

[illegible]၊ အသိုင်းအဝိုင်းစာပေ၊

[illegible] ရပ်၊ ကမ္ဘာအေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

[illegible] - [illegible]

အတွင်းပလင် - AZ

[illegible] - [illegible] ကျပ်

[illegible]

စန်တီးမှုနှင့်အထွေထွေ

ဘင်ထက်

(၁)

မင်္ဂလာရှိသောအိမ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာတရား ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ထိုညက မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်မှာ မိုးသားများ မပြည့်။ လျှပ်စီးပြိုးပြက်ရောင်ကိုမှ မမြင်ရ။ လေတိုက်ပုံက ပြင်းထန်လှသည်။ မှတ်သုံလေသည် သူနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်များကို အယ်ယူကာ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပေါက်ဆိန်ပေါက်ရွာသည်ဆိုသည်မှာ ဒီလိုမိုးမျိုးပဲ ဖြစ်ရမည်။

သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် အုန်းပင်ကြီးများသည် အကိုင်းအလက်များကို မြှောက်၍ ယိမ်းယိုင်ရင်း အော်ဟစ်ညည်းညူ နေကြသည်။ ပန်းပင်နှင့် သစ်ပင်ပုလေးများသည် အကာအကွယ်မဲ့ ဟင်းလင်းပြင် . မိုးရေများ ရွှဲနစ်၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ ခေါင်းမဖော်ရဲလောက်အောင် လေနှင့်မိုးက သောင်းကျန်းနေသော ည။

သူနေထိုင်ရာ ဆောင်ဝင်းမန်းသည် အိပ်ခန်းအပြင်မှာရှိ၍ သုံးဘက် ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်သော်လည်း အမှောင်ဖုံးလျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်ကို အပြင်မှ မိုးစက်များ စင်ကျလာသည်။ မိုးစက်နှင့် လေကြမ်းကြောင့် သူ မအိပ်နိုင်တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မအေး၊ ပြင်းပြစွာ ပူလောင်နေသည်။

မိုးနည်းနည်းစဲ၍သွားသည်။ တိမ်ညိုများ လျော့ပါးသွားသော အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှာ လရောင်ခြည် မှုန်မှုန်ရေးရေးကို သူ မြင်ရတော့ အားတက်လာသည်။ လေအရှိန်ကြောင့် ကစဉ့်ကလျား ပြေးလွှားနေသော တိမ်ညိုအုပ်သည် ပြည့်လုဆဲ လမင်းကို ဖုံးမှိုင်းကြီးစွာ နေကြသေးသည်။ တစ်ညလုံး သူတို့ နေရာအပြည့် ယူထားသော တိမ်မည်းတွေ၏ ရန်ကို လမင်းသည် လုပစွာ ကာကွယ်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လေရှိန်လျော့ပါးကာ တိမ်ညိုတွေ မရွေ့လျားနိုင်သောအခါ လမင်းကြီး ရွှန်းပပကို အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မြင်ရသည်။ လမင်းကြီးသည် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာ၍ သူ့စံရဲတိုက်ကြီးမှာ စခန်းချတော့မည်။

အရှေ့ အရုဏ်ဦးလေများ တိုက်စပြုလာသည်။ မိုးနှင့်လေ သောင်းကျန်းသော ညကိုညများတွင် အမှောင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို လမင်းပင် အလူးအလဲ ကာကွယ်ရသည်။

သူကတော့ အမှောင်တိုက်မှာ စုံးစုံးမြုပ်၍ မင်္ဂလာတရား ကျပျောက်သွားပါသည်။ သူထိုင်ရာမှ ထကာ အိပ်ခန်းထဲကို လှည့်ဝင်လာမိသည်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ကြာညောင်သဉ္ဇာမှာ ပန်းတစ်ပွင့်သည် အိပ်မော ကျနေသည်။ ဤညမှာ ကေရီသည် သရဖူဆောင်းလိုက်ရ၍ ကျေနပ်ခြင်း၊ နှစ်သိမ့်ခြင်းအပြည့်နှင့် မျက်နှာသည် ရွှန်းပနေပုံ ရသည်။

တစ်နည်း၊ ကျားသစ်ပျံမသည် သားကောင်ကို စားသောက်ပြီး၍ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပုံမျိုး။

(၂)

ရောက်ရသည့်နေ့ကတော့ အိမ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာကျက်သရေအပြည့် ရှိနေပါသည်။ ခြံဝကတည်းက သူသည် အိမ်ကြီးရှိရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။ ဂိတ်ဝမှာ 'ဟာလာမြိုင်'ဟု ကြေးနီပြား တပ်ထားသည်။ ဆင်ဝင်ဝမှ ခြံဝအထိ မြေပြင်ကိုက တစ်ဖာလုံလောက် ကျယ်သည်။ တိုက်အိမ်ကြီးသည် ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော်လည်း ရဲတိုက်လို ထူထဲသုံမှောင်၍ မနေ။ နှင်းဆော်လို ကြွကြွရွရွ ခမ်းနားတင့်တယ်လှသည်။ အနောက်ဘက်မိုး၏ ပြာပျော့ပျော့နောက်ခံမှာ တိုက်ကြီးသည် ဝင်းပနေသည်။ ဆင်ဝင်က အိမ်ရှေ့မှာရှိသလို အပေါ်ထပ် ဘေးနှစ်ဘက်အိပ်ခန်းများ အပြင်ဘက်တွင်လည်း ရှိသည်။ ဆင်ဝင်ကို ထောက်ခံထားသော ကျောက်ဖြူတိုင်လုံးများမှာ သစ်နွယ်စိမ်းများ ကပ်၍ ပေါက်နေသည်။

ရှေ့က လျှောက်သွားသော ဘကြီးမွန်းနောက်ကို လိုက်ရင်း ခြံဝင်းကို သူ့မျက်စိက ရောက်နေသည်။ သူတို့ လျှောက်လာရာ ကတ္တရာခင်းထားသော လမ်းသည် ဆင်ဝင်ကိုဖြတ်၍ တစ်ဘက်အထွက်ဂိတ်အထိ ခင်းထားသည်။ ဆင်ဝင်ရှေ့မှ မြက်ခင်းသည် လမ်းမကြီးအနား အုတ်တံတိုင်းအထိ ကျယ်ပြောလှသည်။ ကော်ဇောစိမ်းကြီး ခင်းထားသလို မျက်စိအေး၍ မြက်ခင်းစပ်မှာ သရက်ထည်၊ ပန်းချဉ်ပေါင်၊ ကျားပါးစပ်ပင်များနှင့် အနားသတ်ထားသည်။

ဘကြီးမွန်းနှင့်အတူ သူ အိမ်ရှေ့သံဆွဲတံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ဘကြီးမွန်းက လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်၏။ မကြာခင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သံဆွဲတံခါးကို လာဖွင့်သည်။ ဘကြီးမွန်းနောက်က သူ အသာလိုက်သွား၏။ မိန်းကလေးသည် သူတို့ကို ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဧည့်ခန်းကို ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းဝမှာ သူတို့ ရပ်နေ၏။

ဧည့်ခန်းအနောက်ဘက် နံရံမှာ ကပ်ထားသော ဆိုဖာပေါ်မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်က အသက်(၇၀) ပတ်ဝန်းကျင် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ ခေါင်းမှာ ခုခေတ်မြင်ရခဲသော ဘီးဆံပတ်ကြီးနှင့် မဟာနဖူးမှာ ဖြူဝင်းသော မျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။ တစ်ယောက်က အသက်သုံးဆယ်နီးနီးအရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၊ ဆင်စွယ်နှစ်လို ဝင်းဝါသော အသားနှင့် မီးရောင်အောက်မှာ သက်ငြိမ်ပန်းပုရုပ်လို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ တွေ့ရသည်။ မျက်နှာကိုတော့ သူ ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့ကို လှမ်းပြောသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"မောင်မွန်း၊ ပင်နဲ့လေ... ထိုင်ပါ"

ဘကြီးမွန်းနှင့် သူသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

"မကြီး... သူက ကျွန်တော်ပြောထားတဲ့ သူငယ်၊ လှည်းကူးကလေ...၊ နာမည်က မောင်ကင်ဖေတဲ့"

ကြီးကြီးသည် သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။

"ဪ၊ ဘကြီးမွန်းပြောထားတဲ့လူလေ..."

ဘကြီးမွန်းက မိန်းမငယ်ဘက် လှည့်ပြောလိုက်သည်။ မိန်းမငယ်သည် သူ့ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် မိန်းမငယ်မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ မျက်လွှာချလိုက်၏။ ရွှန်းပပြင်းလက်သော မျက်လုံးများမှာ သူ့အပေါ် ကျလာသလို ထင်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲ အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားသည်။

"ဘကြီးမွန်းကို ပြောထားသားပဲ၊ ဘကြီးမွန်း အာမခံတဲ့နောက် ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ဒီလူ မောင်းရမယ့်ကားကိုသာ ပြထားပါ။ ပြီးတော့ နေရာပေးလိုက်ပေါ့..."

မိန်းကလေး၏ ကြည်ငြိမ်အေးချမ်းသောအသံမှာ လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းသော တန်ခိုးအင်အားတွေ ရှိနေသလို ထင်ရသည်။

သူသည် မျက်လွှာကို ပင့်ကာ နံရံကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ စိမ်းနုရောင် နံရံပေါ်မှာ နံရံကပ်ပန်းရောင်တွေက ဖြာကျနေသည်။ ပြတင်းတံခါးများမှာ မန်းစည်းဂါပြေပြေသည် ယိမ်းနွဲ့နေသည်။

"ရောက်ရောက်ချင်း နားပါစေဦး၊ နောက်သုံးလေးရက်လောက်မှ အလုပ်ဆင်းပါစေ"

မိန်းကလေးက ထပ်မံ၍ ပြောလိုက်သည်။ ဘကြီးမွန်းက အမျိုးသမီးကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၍ နှုတ်ဆက်၏။

"မမကြီး... ကျွန်တော်တို့ သွားပါဦးမယ်"

"အေး... အေး..."

ကြီးကြီး၏အသံက တကယ်အေးပါသည်။ သူသည် ဘကြီးမွန်းနှင့် အတူထကာ ဧည့်ခန်းအပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြင်ရောက်တော့ အိမ်ကြီး၏ဘေးမှ လမ်းကိုဖြတ်ကာ အိမ်နောက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်နောက် တန်းလျားများအထိ လမ်းကလည်း ကတ္တရာစေးပဲ ခင်းထားသည်။ အိမ်ကြီး၏ နောက်ဘက်မှာတော့ တန်းလျားအထိ စားပင်ကြီးတွေ စိုက်ထားသည်။ သရက်ပင်၊ ငှက်ပျောပင်၊ အုန်းပင်တွေပါ ရှိသည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားပုံ ရသည်။

စားပင်ကြီးများက အိမ်ကြီး၏ အနောက်တောင်ဘက်မှာ ရှိ၍ အနောက်မြောက်ဘက်မှာ ပိတောက်နှင့် ပုန်းညက်အစရှိသော ပန်းပင်များကို တွေ့ရသည်။ သူသည် စပါးပင်၊ သစ်ပင်တွေကြား ကြီးပြင်းလာသူမို့ မြို့ပြမဆန်သော စိမ်းစိမ်းစိုစိုမြင်ကွင်းကို နှစ်သက်မိသည်။

နောက်ဘက်မြေကလည်း တစ်ဧကနီးနီး ကျယ်သည်။ နောက်ခြံဝင်းစည်းရိုးကြီးအနီးမှာ ဘကြီးမွန်းတို့၏ တန်းလျားရှည်ကြီး။

"ဒါက ငါတို့အခန်းကွယ်။ မင်းက ဘယ်ဘက်အခန်းမှာ နေရမယ်။ ညာဘက်က အခန်းက မောင်စံမြိုင်တို့မိသားစု နေတယ်။ ဟိုအခန်းကတော့ ဟာလီဓေမာပြဲသီးတို့ပဲ။ နောက်မှ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်။ ကဲ... ကားတွေ သွားကြည့်မယ်။ မင်းကတော့ မမ စီးတဲ့ကား ကိုပဲ မောင်းရမှာ"

အကြီးမှုန်က ကားဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ ကားများမှာ ဟာမီးဒ်တစ်စီး၊ အက်ဇ်အီးတစ်စီးနှင့် ပတ်ဘလစ်ကာတစ်စီး၊ စုစုပေါင်း သုံးစီး။ သူသည် လယ်ပိုင်ရှင်၏ ကုန်ကားရော၊ မှန်ကားပါ မောင်းဖူး၍ သူ့အတွက် ဒီကားများမောင်းဖို့ အခက်အခဲ ဘာမှ မရှိပါ။

သူနေရမည့်အခန်းကို ပြန်လာခဲ့သည်။

●

(၃)

သူ အလုပ်ဝင်ရသည့်နံနက်မှာလည်း မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါပဲ။ အကြီးမှုန်း အထုပ်တစ်ခုနှင့် သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

"ဟော့... မောင်တင်ဖေ၊ ဒါက မင်းဝတ်ရမယ့် ဝတ်စုံတွေ။ မမက သူ့ကားတွေကို မောင်းတဲ့လူတိုင်း ဝတ်စုံထုတ်ပေးထားတယ်။ ဒါက နေ့တိုင်းဝတ်ဖို့၊ ဒါက နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တွေလာတဲ့အခါ ဝတ်ရမယ်။ ခေါင်းပေါင်းလဲ ပါတယ်"

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးနေမိသည်။ ခေါင်းပေါင်း တစ်ခါမျှ မပေါင်းဖူးပါ။ လုံချည်တွေကလည်း နေ့တိုင်းဝတ်ရမည့် လုံချည်က ချည်ယောလုံချည်။ နီညိုရောင်အောက်ခံမှာ စကြာပုံစံ အဖြူစက်လေးတွေ ဖောက်ထားသည်။ စတစ်ကော်လာနှင့် ရှပ်အင်္ကျီ နံ့သာရောင် နှစ်ထည်။ အားလုံး နှစ်စုံစီ။

နိုင်ငံခြားသားလာလျှင် ဝတ်ရမည့် ဝတ်စုံက ယောပုဆိုးအနက်ပေါ်မှာ အဖြူကန့်လန့်စင်း၊ ရှပ်အင်္ကျီနှင့် တိုက်ပုံကတော့ ပထမအရောင်အတိုင်း၊ တစ်စုံ၊ ဘုရား... ဘုရား...၊ သူ့အနေနှင့် ဝတ်ရက်စရာမရှိ။ ကြိုတော့ ဖွပ်ကျယ်လေးထည်ပါသည်။

ဘကြီးမွန်းနှင့်အတူ နံနက်စာစားပြီး သူ ရေချိုးလိုက်သည်။

"မမ ရှစ်နာရီအရောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက တိုက်ဆိုင်ကို အရောက် သွားတယ်၊ အသင့်ရှိပေစေ..."

ဘကြီးမွန်းက မမဟုဆိုသူသည် ဧည့်ခန်းမှာတွေ့ခဲ့သော ဆင်စွယ်ရုပ်တုကိုလား၊ ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာကိုလား သူမသိ။ ရောက်စညနေကတော့ ကြီးကြီးကို မမကြီးဟု ဘကြီးမွန်းက ခေါ်သံကြားရသည်။

အချိန်ရောက်၍ သူ ကားကိုထုတ်ကာ ဆင်ဝင်အောက် သွင်းလိုက်သည်။ သံဆွဲတံခါးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာ၍ဖွင့်သွားသည်။ တံခါးဝမှာ မားမားရပ်နေသူကတော့ တစ်နေ့ညက ဧည့်ခန်းမှာတွေ့ခဲ့သော အမျိုးသမီးငယ်။ သူ ခဏငေးမောပိနေပြီးမှ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ညဦးမီးရောင်အောက်မှာ ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရသော သက်ငြိမ်ပန်းပုရုပ်သွင်သည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့ အလှမှာ ပိုမိုပြိုင်လာသည်။

မျက်လုံးများက စိမ်းစိမ်းညို့ညို့ အရည်လဲ့နေသည်။ ညိုမှောင်သော မျက်ဝန်းနှင့် မည်းနက်သော မျက်ခုံး၊ သွယ်သွယ်လျလျ နှာတံမှာ ပြည့်ဖြိုးဝင်းပသော ပါးနှစ်ဖက်အလယ်မှာ သွယ်တန်းနေသည်။

နှုတ်ခမ်းကတော့ နှင်းဆီငုံလို ထူထူစုံ့စုံ့။ သို့သော် နံ့သာလိမ်း၍ထားသည်ကလွဲလျှင် မျက်နှာတွင် အပိုခြယ်သမထားပါ။

ပြည့်ဖြိုးသွယ်မြင့်သော ကိုယ်မှာတော့ ပန်းနုအဖျော့အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့် ခရမ်းရင့်ပေါ်မှာ ပွင့်ဖတ်နုနုကျဲကျဲ ခတ်ထားသော ပိုးဖျော့လုံချည်ကို ဝတ်ထားသည်။

သူသည် ကားထဲ ထည့်ထားသော ခေါင်းပေါင်းကို ယူမည်ကြံတော့...

"ဘကြီးမွန်းက ကိုတင်ဖေကို ပြောမထားဘူးလား၊ ခေါင်းပေါင်းက နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ သွားမှ ပေါင်းရမှာပါ။ မမနဲ့သွားတဲ့အခါ မလိုဘူး"

ဖမတဲ့...။ အမျိုးသမီးငယ်ကို မမလို့ ခေါ်ရမည်။ ဘကြီးမွန်းဆိုလိုသော မမသည် ဤဆင်စွယ်ရုပ်သွင်ကိုပါပဲ။ မမခေါ်ဖို့ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရသည်။ သူက သုံးဆယ်ကျော်ပြီ။ အလုပ်ရှင်ကို ဖမခေါ်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။ ခေါ်သင့်ပါသည်။ မမက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ မဟုတ်။ ဟန်ပန်တည်ငြိမ်ပါသော မိန်းမလတ်အရွယ်ပဲ။ မမအသက်ကို မှန်းကြည့်နေသည်။ သူသည် နောက်ဘက်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ အရိုအသေပေးသည့်အနေနှင့် ကိုယ်ကိုပါ ကိုင်းညွှတ်ထားသည်။ မမကားထဲဝင်လိုက်တော့ ခြေသလုံးနုနုဖွေးဖွေးကို ခုံမြင့်အဖြူဖိနပ်ပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မိန်းမောချင်စရာ မွှေးပျံ့သော ရနံ့တွေ သူ့အနား ဝေ့ဝဲသွားသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကားတံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်ပြီး သူ့နေရာသူဝင်ကာ ကားကို မောင်းထွက်လာသည်။ ကားက ငွေရောင်မာစီဒီး၊ နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံ။ တကယ့်ကိုပါပဲ။ မမကလည်း ကျက်သရေ ဖြိုးဖြိုးဝေနေသော ပျော့ပျော၊ ကားက အသစ်စက်စက်၊ လတ်ဆတ်သော လေများက ကားထဲမှာ ပျံ့ဝဲနေ၍ ရနံ့တွေ သင်းနေသည်။ ဒီလို နံနက်ခင်းမျိုးကို မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းလို့ ခေါ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

"ကိုတင်ဖေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတိုက်ခန်းကို မရောက်ဖူးသေးဘူးထင်တယ်။ မမ လမ်းပြမယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုသာ မောင်းသွား...၊ ရန်ကုန်ကိုတော့ တော်တော် လည်လည်ပတ်ပတ် မောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့... မမ"

မမအသံက ကြည်လင်၍ စူးရှသည်။ ဒါပေမယ့် ဩဇာအပြည့်နှင့် လွှမ်းမိုးအမိန့်ပေးဟန်တော့ ပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရောက်တော့ မျက်နှာစာတန်းမှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရသည်။ သူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ မမကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ကိုတင်ဖေ၊ မမနောက်ကို လိုက်ခဲ့၊ အမြဲတမ်း ကားထားရမယ့်နေရာကို ဦးကျော်မြင့် ပြထားလိမ့်မယ်"

မမနောက်က သူ ခပ်ရိုရို လိုက်သွားသည်။ 'မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီ' ဟု ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲထားသော တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးထဲကို မမ ဝင်လိုက်

သည်။ ဆိုင်ဖွင့်၍ ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းနေသူတွေ မမကိုမြင်တော့ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ကြိုဆိုကြသည်။

"ဦးကျော်မြင့်၊ ဒါ... ကိုတင်ဖေ...တဲ့၊ မြိုင့်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးလေ..."

"ဟုတ်ကဲ့... မမ"

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ရောက်လာသော မမကို ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးကာ ပြောလိုက်သော ဆိုင်မန်နေဂျာ ထင်ရသည့် ဦးကျော်မြင့်က သူ့ကိုလည်း လေးလေးစားစား ကြည့်သည်။ ထိုနေ့က သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသလား၊ ဘာဖြစ်နေသလား မသိ။ အရောင်းစာရေးမလေးသုံးယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို ဂရုတစိုက်ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ သူသည် မမနောက်ကို ကတုန်ကယင်နှင့် လိုက်သွားသည်။ ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ မမအခန်းက သီးသန့်ဖွဲ့ထားသော အခန်းလေး၊ လုံခြုံမှု ရှိသည်။ လေအေးစက် တပ်ထားသည်။

ဆိုင်၏ မန်နေဂျာနှင့် အလုပ်သမားအားလုံးက တကယ်တော့ သူ့ကို တလေးတစား အံ့ဩခြင်းနှင့် ချီးကျူးသောစိတ်နှင့် ကြည့်ကြမြင်းပါ။ သူ့ ဥပဓိရုပ်က အံ့ဩလောက်အောင် ခန့်ညားပြေပြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကသာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရုပ်သွင်က မမနောက်ပါးမှာ ခပ်ရိုရို လိုက်လာပေမယ့် အရပ်က မမထက်မြင့်သည်။

ငါးပေခြောက်လက်မနီးနီး၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ခန့်ထည်သော ကိုယ်လုံး၊ ဖြူသော မျက်နှာမှာ မျက်ခုံးမွေးထူထူက ထင်ရှားနေသည်။ ညိုမှောင်ကြည်လင်သော မျက်လုံးက သူ၏စွမ်းရည်ကို

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ဖော်ပြနေသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းကို သူ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ခိုင်မာတောင့်တင်းသော သူ့မေးရိုးကလည်း ယောကျ်ားပီသသည့် လက္ခဏာကို ပြနေသည်။ အဝတ်အစားက သပ်ရပ်သစ်လွင်နေသော အတွင်းရေးမှူးသစ် လူချောကို တစ်ဆိုင်လုံးက ဂရုတစိုက်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ထိုင်လေ"

မမက သူ့စားပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ သူက ထိုင်ရင်း စကားပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ မေးလိုက်၏။

"မမ ကျွန်တော့်ကိုပြောတော့ ဒရိုင်ဘာဆို၊ ကျွန်တော် ကားမောင်းရမယ်ဆို..."

သူသည် ခပ်ရိရိနှင့် အဓိပ္ပာယ်နားမလည်သလို ပြောလိုက်၏။ မမက ညင်ညင်သာသာ ရယ်လိုက်သောအခါ မမရင်အုံသည် နွဲ့နွဲ့လေး ယိမ်းသွားသလို မြင်လိုက်ရသည်။ မမရင်ညွှန့်ကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ လည်ဟိုက်အကျႌဝတ်ထား၍ စိမ်းလဲ့နေသော မြလည်ဆွဲက မမရင်ညွှန့်ပေါ်မှာ။ သူသည် မျက်လုံးကို ချက်ချင်းသိမ်းဆည်းလိုက်၏။

"ဒရိုင်ဘာပါပဲ ကိုဘင်ဖေ၊ မမတစ်ယောက်တည်း စီးမယ့်ကားကို မောင်းရမယ့် ဒရိုင်ဘာ၊ အိမ်မှာ ကားသုံးလေးစီး ရှိတာပဲ၊ ဦးစံမြိုင် မောင်းလိမ့်မယ်။ ကိုတင်ဖေက မမသွားစရာရှိတဲ့အခါ မောင်းပို့ရမယ်၊ ကုမ္ပဏီနဲ့ ပမလုပ်ငန်းတွေကိုလဲ ကိုတင်ဖေကို မမ သင်သွားမယ်၊ ဒီဆိုင်ခန်းထဲမှာ 'အတွင်းရေးမှူး' လို့ ပြောလိုက်မှ သူတို့အားလုံးက လေးစားမှာပေါ့"

"ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေတောင် အမျိုးသားလုပ်ငန်းရှင်တွေရဲ့ အတွင်းရေးမှူး လုပ်နိုင်သေးတာ၊ ကိုတင်ဖေက မြိုင့်ရဲ့အတွင်းရေးမှူး မလုပ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိသလား"

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မမစကားကို နားမလည်သလို ငေးမောနေသည်။

"ကျွန်တော်က လယ်တောထဲက ထွက်လာပြီးတော့ ကားပဲ ကောင်းကောင်းမောင်းတတ်တာ၊ ကျောင်းစာလဲ ကိုးတန်းအထိပဲ သင်ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော့် ပညာအရည်အချင်းနဲ့..."

"မြိုင် ဒါတွေအားလုံး နားလည်တယ်၊ ဘကြီးမွန်းကို မြိုင်ပြောထားကတည်းက ရိုးရိုးသားသား လူဖြောင့်လိုချင်တယ်၊ မတတ်တာကို မြိုင်သင်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးသား၊ ဒီစကားတွေကို မြိုင် ကိုတင်ဖေကို အလုပ်ဝင်တဲ့နေ့က ပြောသင့်တာ၊ ကဲ... ဒါပါပဲလေ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေလဲ မကြာမကြာလာတော့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာလဲ ကိုတင်ဖေကို မြိုင် ဆရာနဲ့ သင်ပေးမယ်၊ ဆရာက မြိုင့်ပိတ်ဆွေပဲ၊ အိမ်ကို ခေါ်သင်မယ်။ ဘာမဆို ကြိုးစားရင် ရတယ်၊ ဒီမနက် ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ အ တုံ့ဟုံ့ကြီး လုပ်မနေနဲ့နော်၊ ကဲ... သွားနိုင်ပြီ"

မမအသံနှင့် ဟန်ပန်က မှျော်မှန်းချက်ကြီးမားသော လေသံ။ ပြီးတော့ ရဲရင့်၍ အောင်မြင်သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မမသည် တော်တော် လျင်ပါတကား။ သူ့ကို ဆိုင်ကမန်နေဂျာနှင့် မိတ်ဆက်ပေးစဉ်တုန်းက သူ မျက်နှာမထားတတ်သည်ကို မမ ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။

ဆိုင်ကြီးမှာ နှစ်ခန်းတွဲ အကျယ်ကြီး၊ ခမ်းနားလှသည်။ တောက်ပပြောင်လက်သော မှန်ဗီရိုကြီးတွေနှင့်။ ရှေ့ဘက် ညာခန်းမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေနှင့် လုပ်ပြီးသား လက်ဝတ်ရတနာတွေကို မှန်ဗီရိုတွေထဲမှာ ပြထားသည်။ ဘယ်ဘက်ခန်းက ဗီရိုတွေထဲမှာတော့ ယွန်းထည်အမျိုးမျိုး။ သူ မမြင်ဖူးသော ပုံသဏ္ဍာန်အသစ်အဆန်းတွေ။ ပြီးတော့မှ နောက်ဘက်မှာ အချိတ်ထဘီဆန်း ပိုးထည်တွေ ခင်းကျင်းထားသည်။

နေ့လယ်စာကို ဦးစံမြိုင်က လာပို့၍ ဆိုင်မှာပဲ စားရသည်။ မပရုံးခန်းထဲမှာ မမက သူနှင့်အတူစားမည်ဆိုတော့ သူ အံ့ဩသွားသည်။ ပိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးသည်။

"ကိုတင်ဖေကို စာသင်ပေးမယ့်ဆရာက လူတော်၊ ကြိုးစားသင်ပါ၊ ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ကောင်းကောင်းသင်ခဲ့ရဲ့လား"

မြိုင်က ထမင်းစားရင်း မေးလိုက်၏။

"ကိုးတန်းမှာဆိုတော့ သင်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်က ငါးတန်းမှ အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ရတာ၊ တောမြို့ဆိုတော့လဲ အင်္ဂလိပ်စာက ခပ်ညံ့ညံ့ပါပဲ"

"အို… ခုခေတ်မှာ ကျောင်းသားတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာ ညံ့ကြတာ များတယ်၊ ကျူရှင်ယူနိုင်မှ တော်ရုံကျတာ၊ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ဘူး၊

အခု ကိုတင်ဖေကို ဒီဆရာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရင် တစ်ခုက မရှက်ပါနဲ့၊ ရဲရဲပြောပါ။ မြန်မာပြည်မှာ ခက်နေတာက မြန်မာတစ်ယောက်ဟာ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောရင် မြန်မာသံနဲ့ပဲ ပြောမှာပေါ့။ 'ငါးပိသံနဲ့ ပြောတယ်'ဘာတယ်နဲ့ ကဲ့ရဲ့ကြတာ မြိုင် မကြိုက်ဘူး၊ ငါးပိသံဆိုတာ မြန်မာတွေက မြန်မာအချင်းချင်း ကဲ့ရဲ့တာ၊ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက် မြန်မာစကားပြောရင်လည်း အင်္ဂလိပ်သံ ဝဲမှာပဲ၊ ဒါကျတော့ အပြစ်မယူဘူး၊ နားထောင်လို့ ကောင်းနေကြတယ်။ မြန်မာတစ်ယောက်ပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ဘိုသံမပေါက်တာ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘိုနဲ့ ညားမွေးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မှန်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်သူမှ အောက်စဖို့ဒ်မှာ၊ ကင်းဘရစ်ချ်မှာ စာသင်လာကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခုခေတ်မှာ သာသနာပြုကျောင်းတွေလဲ မရှိကြတော့ စကားပြောရင် ဘိုသံတော့ ဘယ်ပေါက်မလဲ၊ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောမှလဲ အကျင့်ရလာမှာ"

မမအခြေအနေကို သူ အားလုံး ရိပ်စားမိလာသည်။ သူ့ထက် ငယ်ပေမယ့် 'မမ'ဟုခေါ်ထိုက်သော မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား။

နောက်တစ်ပတ်အတွင်း မမစီစဉ်ပေး၍ ညနေစောင်း ကုမ္ပဏီက အပြန်မှာ ဆရာဦးထွန်းမောင်က အင်္ဂလိပ်စာကို မှန်မှန်လာသင်ပေးသည်။ အချိန်က နှစ်နာရီပဲ ကြာပါသည်။ လိုအပ်သော စာအုပ်များကို မမက ဝယ်ပေးသည်။

ဆိုင်မှာလည်း မမ သင်ကြားသမျှ သူ လိုက်နာသည်။ ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးကျော်မြင့်ကိုလည်း သူ အတုခိုးရသည်။ ဦးကျော်မြင့်

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

က ရိုးသားမှု အလုပ်ကျွမ်းကျင်ပုံ ရသည်။ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ ဖြိုင်၏ အဖေလက်ထက်ကတည်းက သူ ဒီဆိုင်ရောက်လာ၍ လုပ်သက်ရှည်လှပြီ။

မမ ကုမ္ပဏီကို နိုင်ငံခြားသားတွေ အဝင်အထွက် များသည်။ မမအင်္ဂလိပ်စကားပြောသည်မှာ ငေးယူရသည်။ သူကတော့ ငါးပိသံနှင့် စတင် လေ့ကျင့်နေရသည်။ မမ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတာ နားထောင်ကောင်းကြောင်း သူ ဦးကျော်မြင့်ကို ပြောပြ၏။

"ငယ်ငယ်ကတည်းက အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းနေလာတာ၊ အောက်စဖို့ဒ် ကျောင်းထွက်ပဲဗျာ၊ မတတ်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီရောက်မှ မမအမေက သင်ခိုင်းလို့ အင်္ဂလိပ်စာကို ကြိုးစားရတာ၊ ကျွန်တော်က ဘွဲ့ကြိုးကျောင်းထွက်ဆိုတော့ မတတ်ပါဘူး။ ဒီရောက်မှ တတ်တာ။ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့လဲ ဆက်ဆံနေရတော့ မပြောမဖြစ် ပြောရင်းနဲ့ တတ်လာတာ၊ ဆရာနဲ့လဲ သင်ရတာပေါ့လေ၊ တစ်ခုက ပညာမပြည့်စုံလို့ စိတ်ဓာတ်ကျရင် မမက အားပေးတယ်၊ ဆက်သင်ခိုင်းတယ်၊ ဒီကမိန်းကလေးတွေ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရင်းက တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတာတွေလေ..."

ဦးကျော်မြင့်ပြောစကား ကြားရမှ မမအပေါ် ဆိုင်မှ မိန်းကလေးတွေ အထူးလေးစား ရှိသေကြသည့်အကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်လာသည်။ သူ့ကိုပေးသော လခကလည်း တစ်လနှစ်ထောင်၊ လှည်းကူးကို တစ်လတစ်ခေါက် ပြန်ခွင့်ရသည်။ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်ဆင် တစ်လနှစ်ထောင်မှာ သူ့အတွက် မှုလုံးရုံမက ပိုလျှံပါသည်။ အရာရှိကြီး

များလစာထက် သာသည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က ဒရိုင်ဘာလခ နှစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ ကြားတောင် မကြားဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ကတော့ တရစပ်။ အား၍ မနေရပါ။ ကားမောင်းတတ်ရုံ တစ်ခုတွင်မဟုတ်။ ဆိုင်မှာလည်း ဦးကျော်မြင့်ကို အတူခိုးရသည်။ မမခိုင်းသည်ကိုသာမက ဦးကျော်မြင့်ခိုင်းသည်ကိုပါ သူ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ဦးကျော်မြင့် ပညာကို အရယူသည်။ ဒီလိုနည်းနှင့် ဦးကျော်မြင့်၏ လေးစားမှုကိုပါ သူ တစ်စတစ်စ ရရှိလာသည်။

(၄)

တစ်လပြည့်၍ လှည်းကူးပြန်လျှင် ဇနီးသည်မြညိုလက်ထဲ သူ့လခ အပ်သည်။ မုန်းဆထားသည်ထက်များသော ငွေကို တွေ့ရတော့ မြညို အံ့အားသင့်သည်။ သူက မမအကြောင်းနှင့် အလုပ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မြညိုက သူ့ခင်ပွန်း ခုလို အလုပ်သန့်သန့်ရသည်ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ ဝမ်းသာသည်။ ကိုတင်ဖေ ပေးသောငွေကို စု၍ သူ၏ လက်ရှိထမင်းဆိုင်လေးကို တိုးချဲ့ချင်သည်။

မြညိုသည် သူ့လိုပဲ လယ်သမားသမီး ဖြစ်သည်။ ကိုတင်ဖေ မိဘတွေကလည်း လှည်းကူးအနောက်ဘက်လယ်မှာ လုပ်ပေမယ့် လယ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်။ အငှားလယ်လုပ်သားများ ဖြစ်သည်။ အဖေက သူ့လိုပင်ပန်းမှာစိုး၍ ကိုတင်ဖေကို လှည်းကူးမြို့ပေါ်မှာ ကျောင်းထား

ပေးသည်။ မြညိုနှင့်အတူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက်၊ ကျောင်းနေရင်း အဖေတို့ အမေတို့ကို ကူညီရင်း သူ ကိုးတန်းအထိ ကသင်ခဲ့ရသည်။ လယ်ကွက်ထဲ ရေဝင်ကတည်းက အဖေ့လုပ်ငန်းစသည်။ လယ်ထွန်ရာမှာရော ပျိုးကြဲကောက်စိုက်အလုပ်တွေကို သူ ဝင်ကူသည်။ အဖေနှင့်အမေက သူ့ကို မလုပ်စေချင်။ ကျောင်းမှန်မှန်တက်စေချင်သည်။ ကျောင်းက တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်မမီလိုက်။ အဖေ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေရသည်ကို မကြည့်ရက်။ အမေ ကတော့ ကောက်စိုက်ရုံပဲ။ အလုပ်ကြမ်း မရပါ။

မိုးရေတွေကြားထဲ သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားသော မြညိုကို လယ်ကန်သင်းပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။ သူ့အဖေဆီကို ထမင်းလာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အစ်ကိုရေ...၊ မြညို စာတွေကူးထားတယ်၊ ညကျရင် အိမ်ဘက်လျှောက်လာပြီး ယူနော်"

သူ လွတ်သွားသော သင်ခန်းစာများ မြညိုက ကူးယူပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း သူ့အမေ ချက်ပေးလိုက်သော ဟင်းထဲမှ သူတို့မိသားစုအတွက် တစ်ခွက် မျှယူ၍ မြညိုက လာပေးသည်။ မြညိုအမေသည် ဟင်းချက်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့လိုပဲ လယ်သမားသားသမီးတွေ လှည်းကူးမှာ စာသင်ကြသည်။ အားကျစရာ။ ချမ်းသာသူ သားသမီးတွေလိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး မရှိ။ အပြေးအလွှားပါပဲ။ မြညိုအကူအညီကြောင့် ရှစ်တန်းအထိ စာမေးပွဲ အောင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုးတန်းမှာ သူ ကျသည်။

အမေဖတို့ လယ်ပိုင်ရှင်က ကုန်ကား ထောင်ထား၍ သူ့ကို အဖောင်းသင်ပေးသည်။ သူသည် အညာတက်သော ကုန်ကားကို လည်းကောင်း၊ လယ်ပိုင်ရှင်သား၏ မှန်ကားကိုလည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းတတ်သည်။

မြညိုကတော့ သူ့အဖေ လယ်ထဲမှာ အအေးပတ်ပြီး ဆုံးသွားကတည်းက ဖြညိုလည်း ကျောင်းထွက်ရသည်။ သူ၏ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်လိုသော ရည်မှန်းချက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည်။ အမေက လယ်ပိုင်ရှင်၏အိမ်မှာ ထမင်းချက်ရင်း ဟင်းစုံစုံ ချက်လာတတ်သည်။ မြညိုအမေမှာ မြညိုလိုပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်လိုသော စိတ်ဓာတ် ရှိသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လှည်းကူးကားဆိပ်နားမှာ ထမင်းဆိုင်လေး ထွက်မယ်၊ အမေ့ကို အဘွားတို့က အရင်းထုတ်ပေးမှာတဲ့"

အဘွားဆိုသူက လယ်ပိုင်ရှင် ဘကြီးထွန်း၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ အဘွားထုတ်ပေးသော အရင်းက ဒန်အိုးသုံးလုံးစာ ဆိုပါတော့။ ထမင်း၊ ကြက်သား သို့မဟုတ် ဝက်သား၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ဒီသုံးမျိုးပါပဲ။ အသားနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက် ချက်ရောင်းနိုင်ခြင်း မဟုတ်။ ငါးပိကြော်ကိုလည်း မထည့်နိုင်။ ငံပြာရည်ဖျော် သို့မဟုတ် သုံးဦးစပ်ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာ။

မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက် အငယ်တွေက ရှိသေးတော့ မြညို ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်။ အမေ့ထမင်းဆိုင်ကို ကူထွက်ပေးသည်။ ဆိုက်ကားသမား၊ ကား

သမား၊ သစ်ဆိုင်သားတွေလောက်တော့ လာသား။ သူတို့ရောင်းသည့်ဟင်းက ဟန်ကျပန်ကျ မဟုတ်လေတော့ ဟန်ဟန်ပန်ပန်လူတွေကိုလည်း မျှော်လင့်လို့ မရ။

ဒါပေမယ့် အမေက ဝက်သားနှင့် ကြက်သားကို တစ်ပြိုင်နက် မရောင်းနိုင်ပေမယ့် ဝက်သားချက်သောနေ့ဖြစ်စေ၊ ကြက်သားချက်သောနေ့ဖြစ်စေ ဟင်းတစ်အိုးကိုတော့ကျကျနန မြိုးမြိုးမြက်မြက် အရသာရှိအောင် ချက်တတ်သည်။ အလုပ်သမားတွေပါးစပ်မှာတော့ သူတို့ထမင်းဆိုင်ကို 'ဒန်အိုးသုံးလုံးထမင်းဆိုင်'တဲ့။ ဘယ်ဆိုင်းဘုတ်မှ မတင်ဘဲ နာမည်ထွက်သွားသည်။

မြညိုနှင့် လက်ထပ်ပြီးတော့ မြညိုဆန္ဒအရ ကိုတင်ဖေ ဒရိုင်ဘာအဖြစ်က ထွက်လိုက်သည်။ အညာတက်သော ကုန်ကားနှင့်လိုက်ရသော ကားသမားဘဝ၊ လူစုံပေါင်းရသည်ကို မြညိုက မကြိုက်။

ဘကြီးမွန်း လှည်းကူးကို တစ်ခေါက်ပြန်လာတုန်းက မြညိုက သန့်သန့်လုပ်ရသော အိမ်ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကို ရှာခိုင်းသည်။ ဘကြီးမွန်းကလည်း နောက်တစ်ပတ်မှာ ရှာပေးပါသည်။ သူတို့နှင့် အမျိုးတော်စပ်သော ကြီးကြီးတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်သွားသည်။ ဘကြီးမွန်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကလည်း ကြီးကြီးတို့အိမ်မှာ ထမင်းချက်သည်။ ကြီးကြီးတို့အိမ်က အေးဆေးသတဲ့။ ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာနှင့် တူမတစ်ယောက်၊ ကလေးမတစ်ယောက်ပေါင်းမှ အိမ်သား သုံးယောက်၊ ရှင်းရှင်းအေးအေးကြိုက်သော မြညိုက ကိုတင်ဖေ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။

သူ့ထမင်းဆိုင်ကို တိုးချဲ့ချင်သော မြညိုသည် ကိုတင်ဖေအပ်သော လခငွေကို တယုတယ သိမ်းဆည်းထားသည်။

"ကျွန်မတို့ဆိုင်လေး ကျကျနန တိုးချဲ့နိုင်ရင် မမကို သွားကန်တော့ရဦးမယ်။ မြညို ထမင်းဆိုင်ကတစ်ဘက်၊ ကိုယ်ကလည်း မပေါ့ပါးတော့ ရန်ကုန်ကို မလာနိုင်သေးတာ မမကို ပြောပြနော်"

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်မမကို မြညို လှမ်း၍ကြည်ညိုနေသည်။

ကိုတင်ဖေကိုယ်တိုင်ပင် မမနှင့်အတူ နေစပြုလာတော့ မမကို ကြည်ညိုစရာအကြောင်းတွေ သူ ပိုတွေ့လာရသည်။

တစ်ည သူ အိပ်နေစဉ် စကားပြောသံများ ကြား၍ လန့်နိုးသည်။ ဘကြီးမွန်းတို့ တစ်ဘက်အခန်းက ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ၍ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိ။

"ဘကြီးမွန်း၊ ကိုတင်ဖေကို နှိုးလိုက်"

မမအသံကို အပြင်မှ ကြားရ၏။ သူ လူးလဲထကာ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ အပြင်မှာ ဘကြီးမွန်းလည်း သူ့ကိုနှိုးဖို့ ရောက်လာသည်။

"ကျွန်တော် အသံတွေကြားလို့ ထွက်လာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီးမွန်း"

"မင်း ကားမောင်းဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ကိုစံမြိုင် ခုချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ သူ့မိန်းမ ရုတ်တရက် သွေးတွေသွန်လို့၊ ကား ထုတ်ပြီး တန်းလျားရှေ့ ယူလာခဲ့"

ကိုတင်ဖေသည် ကိုစံမြိုင်မောင်းသော ကားကို ယူလာ၏။ အခန်းအပြင်က စောင့်နေသည်။ ကိုစံမြိုင့်အခန်းထဲမှာ မီးဖွင့်၍ စကားပြောသံတွေ ကြားနေရသည်။ ပထမဆုံး ထွက်လာသူက မမ။ သူ့ကို လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

"ကိုတင်ဖေ၊ ဒီကားနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ ပတ်ဘလစ်ကာ ယူလာခဲ့၊ လူနာကို အိပ်လျက်တင်ရမှာ"

သူသည် ကားပြန်လဲ၍ မမအနား ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။ မမသည် ကားနောက်ပိုင်းမှာ ဖျာတစ်ချပ်နှင့် စောင်ခင်းခိုင်းလိုက်သည်။

"ကဲ… ကားအဆင်သင့်ပဲ၊ ဘကြီးမွန်းနဲ့ ဦးစံမြိုင် ဒေါ်ကြည်ကို ပွေ့လာပြီး ကားပေါ် တင်ပေတော့"

စောင်များနှင့် ရစ်ပတ်ထားသော ဦးစံမြိုင်ဇနီးကို ဘကြီးမွန်းတို့က ပွေ့ခေါ်လာသည်။ ကားနောက်ပိုင်းပေါ် တင်လိုက်ကြ၏။

"ကဲ… ဦးစံမြိုင် လိုက်ခဲ့၊ ဒေါ်ကြီးသိန်းလဲ လိုက်ခဲ့"

ဒေါ်ကြီးသိန်းမှာ ဘကြီးမွန်းမိန်းမ ဖြစ်သည်။ သူ ကားကို ဆက်နှိုးလိုက်၏။ မမက သူ့ဘေးမှာ ထိုင်သည်။

"ကိုတင်ဖေ၊ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးကို မောင်း"

မမ အမိန့်အတိုင်း သူ မောင်းချလာသည်။ ဆေးရုံကြီးထဲ ကား ထိုးဆိုက်ဆိုက်ချင်း မမသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ဆေးရုံထဲကို ဝင်သွားသည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှာ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်နှင့် လူနှစ်ယောက်တွန်း

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

လာသော လှနာတင်လှည်းပါ တစ်ပါတည်း ပါသည်။ လူနာကို ကား ပေါ်မှ လှည်းပေါ်ပြောင်းတင်ကာ ဆေးရုံထဲသို့ သွင်းသွားကြသည်။

"မြှိုင်တို့ လိုက်သွားဦးမှ၊ လိုအပ်တာတွေ လုပ်ရဦးမယ်၊ ဒေါ်ကြီးသိန်း လိုက်ခဲ့၊ ဦးစံမြှိုင်လဲ လိုက်ခဲ့"

မဖေတို့ ဝင်သွားလိုက်သည်မှာ နှစ်နာရီလောက်ကြာ၍ မိုးစင်စင် လင်းလုမှ မမတို့ ဆေးရုံထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ မမက ကား ပေါ် တက်လိုက်၏။ ဒေါ်ကြီးသိန်းက နေရစ်ကာ ဦးစံမြှိုင် ပြန် လိုက်လာသည်။ ကားထွက်တော့မှ မမက သက်ပြင်းချသည်။

"ဦးစံမြှိုင်က သူ့မိန်းမကို စိတ်မချဘူးထင်တယ်၊ ပြန်မလိုက်ချင် ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျား မနေရဘူး၊ ဒေါ်ကြည့်အနားမှာနေဖို့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် စီစဉ်ခဲ့တယ်။ မနက်မှ ရမယ်၊ ခုချိန် ထိတော့ ဒေါ်ကြီးသိန်းပဲ ထားခဲ့ရတယ်"

သူသည် မမစကားကို နားထောင်ရင်း အိမ်ကို ပြန်မောင်းလာ ခဲ့သည်။

နောက်နေ့တွေကျမှ ဒေါ်ကြည့်ရောဂါကို သိရသည်။ သားအိမ် ကင်ဆာဖြစ်၍ သားအိမ် ခွဲထုတ်ပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။ မမက နေ့တိုင်း သွားသည်။ ခွဲစိတ်သည့်နေ့က ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်မှာ ဆရာဝန်ဆီ ခွင့် တောင်း၍ သူကိုယ်တိုင် စောင့်သည်။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုသည်။ ဆေးဖိုး ကုန်ကျသမျှ မမက တာဝန်ယူသည်။ ခွဲစိတ်ပြီး စိတ်မချရသေးသော ရက်အတွင်း ညနေတိုင်း မမကို သူ ဆေးရုံလိုက်ပို့ရ၏။ တစ်ပတ် ကျော်မှ မမ ဆေးရုံကို မသွားတော့ပါ။

ဒေါ်ကြည်သည် တစ်လနီးနီး ဆေးရုံမှာ နေပြီးမှ ပြန်လာရ သည်။ အစေခံတန်းလျားနေ အုပ်စုကတော့ မမ ဂရုစိုက်ပုံကို ပြော ၍ မပြီးတော့ပါ။ မမမျက်နှာကြောင့် သူ တစ်လနေခွင့်ရသည့်အ ကြောင်း ဒေါ်ကြည်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေမှာ မမကို ကြည်ညိုလေးစားသော အရိပ် အရောင်တွေ ပို၍ မြင်လာရသည်။ ကိုတင်ဖေက ညနေစောင်း အား လပ်ချိန် စိုက်ခင်းများကို မာလီကြီးနှင့်အတူ ကူ၍ မြောင်းဖော်ပေးနေ ချိန်မှာလည်း မာလီကြီးက မမအကြောင်းပဲ ပြောသည်။

"ဘုရားသခင်က တို့အတွက် မမကို ဖန်ဆင်းပေးတာ"ဟု ဆိုသည်။

သူ့နာမည်က စောမြသိး။ သူသည် ကရင်အမျိုးသားဖြစ်၍ ကို တင်ဖေမရောက်ခင် ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက မိသားစုတစ်စုလုံး မမအိမ်မှာ မာလီလုပ်ရန် ပြောင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရောက်စကတော့ မမတို့မိသားစုကို သူ သိနားလည်ရန် ခက် ပါသည်။ အိမ်ကြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လွန်းသည်။ နံနက်အရုဏ် တက်ပြီး ကြီးကြီး၏ ပရိတ်ရွတ်သံ၊ မေတ္တာပို့သံတစ်ခုသာပဲ အိမ်ကြီး ကို သာယာစိုပြည်စေပါသည်။ ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာနှင့် အဖော် မိန်းကလေး မငယ်က အောက်ထပ်မှာ အိပ်သည်။ မမက အပေါ် ထပ်မှာ အိပ်သည်။ ထမင်းစားချိန်မှတစ်ပါး သူတို့ တူအရီး တွေ့ ဆုံခြင်း မရှိကြ။ ကြီးကြီးကလည်း ဥပုသ်နေ့များတွင် ဦးစံမြှိုင်ကား နှင့် ရွှေတိဂုံဘုရား သွားသည်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားသည်က လွဲ

၍ အပြင်သိပ်မထွက်။ မမကလည်း သူ့ကုမ္ပဏီကို နေ့တိုင်းသွားသည့်ကာလဖြစ်၍ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်မှာတောင် အိမ်မှာပဲ အနေများသည်။ ညနေစောင်း တစ်ခါတစ်ရံ မမ ခြံထဲ လမ်းထွက်လျှောက်သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ မမ အပြင်ထွက်လေ့ထွက်ထ မရှိ။

လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်များလာ၍ ထမင်းကျွေးရသောအခါ ဟိုတယ်များသို့ မမ သွားတတ်သည်။ မမကို သူကိုယ်တိုင်ကားနှင့် မောင်းပို့ရသည်။ သူ့ကို ပြန်ခိုင်း၍ မမသည် ညဉ့် ၁၂ နာရီ တစ်ချက်လောက်မှ သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ ပြန်လာတတ်သည်။ တစ်ခု အံ့သြစရာကောင်းသည်က မမသည် ဧည့်ခံပွဲသွားသည်ကိုတောင် သူ့မျက်နှာကို ရောင်စုံမခြယ်။ သူ့ပင်ကိုမျက်ဝန်းတွေကို ညှိမှောင်၍ မျက်လုံးများက ရွှန်းပဝင်းလက်နေသည်။ မျက်ခုံးမွေးက ဆွဲစရာ မလို။ စိမ်းညို့နေတော့သည်။ ရတနာကုန်သည်ပေမယ့် လက်ဝတ်ရတနာများကို မမ များများမဝတ်ဘဲ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်သာ သူ့ကိုယ်မှာ ဆင်သည်။ အဝတ်အစားကိုသာ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ဝတ်တတ်သည်။

အပြင်က ဧည့်သည်ဆို၍ တစ်ခါတစ်ရံမှ ကြီးကြီးဆီသို့ သူတို့အရွယ် အမျိုးသမီးတွေ၊ မိသားစုလိုက် လာလည်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

မမ အသွားများသည်က သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ မိသားစုဆရာဝန်လည်း ဖြစ်သော အိုင်ရင်းတို့အိမ်ကိုတော့ မကြာခဏ သွားတတ်သည်။ သူ အားလပ်ရက်များတွင်လည်း အိုင်ရင်း

ကို အိမ်သို့ဖိတ်၍ ထမင်းကျွေးတတ်သည်။ ဒေါက်တာအိုင်ရင်းက အိပ်ထောင်နှင့်။ မမလို မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် မဟုတ်။ ပုပုဝဝ ဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မျက်လုံးများက မှေးသည်။ နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် တရုတ်ကပြားနှင့် တူသည်။ အိုင်ရင်းကို တွေ့စက မမ သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးတော့လည်း...

“အိုင်ရင်းရေ... သူက မိုနာရဲ့ အတွင်းရေးမှူး ကိုတင်ဖေ၊ ကိုတင်ဖေ... ဒါက မမအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အိုင်ရင်း...”

မမသည် အတွင်းရေးမှူးပဲ ပြောသည်။ ဒရိုင်ဘာဟူ၍ မပြော။ အံ့သြစရာတော့ ကောင်းသား။

လူမှုရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သာရေး လက်ထပ်ပွဲတွေကို ကြီးကြီးသွားများ၍ နာရေးကိစ္စများကိုတော့ မမ ခဏခဏ သွားလေ့သွားထရှိသည်။

ကြီးကြီးကို ကိုတင်ဖေက လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါသည်။ ကြီးကြီးကလည်း အငြိမ်းစား ပညာဝန်မကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၍ စာဖတ်ခန်းထဲမှာသာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသည်။ သူ နေသားကျလာတော့ မမတို့အိမ်ကို ပျော်သောအိမ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါသည်။

မမကိုလည်း အမှတ်တွေ တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် ပေးလာမိသည်။

(၅)

"မောင်တင်ဖေ၊ မင်းမမကို ကားပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်ရောက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ပါ။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ ခင်မောင်ဦးနဲ့ သူ့မိဘတွေကို ထမင်းခေါ်ကျွေးမလို့ အဲဒါ မြိုင် တက်နိုင်မလားဆိုတာ"

ကိုတင်ဖေသည် ကြီးကြီးစကားကို လေးလေးစားစား နားထောင်လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလိုက်ပါမယ်"

သူသည် စာဖတ်ခန်းအတွင်းမှ မမ၏ ဖိုင်တွဲများ၊ စာအုပ်များကို သွားယူစဉ် ကြီးကြီးက ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်တော့ မမသည် ဆိုင်အလုပ်များကို သူ့အခန်းတွင်းမှာပင် သူလုပ်သည်။ မနက် ဆိုင်

သွားကာနီးမှ စာဖတ်ခန်းထဲပို့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ကြီးကြီးစားပွဲက တစ်ခု၊ မမစားပွဲက တစ်ခု။ ကြီးကြီးစားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ လိုက်ဖ်၊ တိုင်းမ် စသော အင်္ဂလိပ်စာစောင်တွေပါ တွေ့ရသည်။ နံရံကပ်ဗီရိုတွေထဲမှာ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ စာအုပ်မျိုးစုံ ပြည့်။ မမစားပွဲမှ ဖိုင်တွဲများကို ကားပေါ်တင်ရင်း ကိုတင်ဖေ့ရင်ထဲမှာ ပကျေမလည် ဖြစ်လာသည်။ တူဝရီးနှစ်ယောက်တည်း နေသောအိမ်မှာ နံနက်စာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောလိုက်လျှင် ဖြစ်သောစကားတွေကို သူ့အား ကြားခံလူလုပ်ကာ ကြီးကြီးက ဘာဖြစ်၍ ပြောပါလိမ့်။ သူနားမလည်၊ ဆိုင်ရောက်မှပင် ကြီးကြီးပြောသောစကားကို သူ မမကို ပြောလိုက်၏။

မမသည် ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

"ဒီလူတွေကလည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွေ့စရာရှိရင် ဆိုင်ကိုလာပေါ့။ ဆိုင်ဟာ မြိုင့်ရဲ့ရုံးခန်းပဲ။ အိမ်ကို ဘာလို့လာချင်ရတာလဲ မသိဘူး။ ကြီးကြီးကလည်း အိမ်မှာ မြိုင် ဧည့်သည်တွေကို မတွေ့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အရောင်းအဝယ်နဲ့ ပတ်သက်သူတွေကို မတွေ့ဘူးဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ချိန်းထားပါလိမ့်"

မြိုင့်မေးခွန်းကို သူ မဖြေတတ်။

"ကိုတင်ဖေ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီ ခင်မောင်ဦးဆိုတဲ့လူကို"

"ဟို ရွှေလီ ထရိတ်ဒင်းကလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူကလည်း အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် ဆိုင်ကိုလာရင် မြိုးရဲ့သားနဲ့ ကြီးကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ရသေးတယ်"

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"သူ့မိဘတွေပါ ပါတယ်ဆိုတော့ ကြီးကြီးအသိတွေ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖိတ်ဆွေတွေအနေနဲ့ မိဘတွေကို ကြီးကြီးက ဖိတ်တာထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့မိဘတွေက မန္တလေးက လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံ သူဌေးတွေလေ၊ နမ့်ဆန်ပွဲရုံဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ၊ ကိုခင်မောင်ဦးကသာ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ပြီး ကားရော၊ စက်ပစ္စည်းတွေပါ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာ၊ ကြီးကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ မြိုင် မတက်နိုင်ဘူးလို့"

မြိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို စကားကို ဆက်ပြောလိုက်၏။

"နိုင်ငံခြားသားတွေကိုတောင် မြိုင် ဟိုတယ်မှာပဲ ညည့်ခံတာ၊ အိမ်ကို ဘယ်သူ့မှ မဖိတ်ဘူး၊ အိမ်ဟာ အနားယူတဲ့နေရာ၊ မြိုင်အနားယူချိန်ကို ဘယ်သူ့မှ ဖဲ့မပေးနိုင်ဘူး"

ကိုတင်ဖေ အတော်စိတ်ရှုပ်သွား၏။ တူဝရီး ဆက်ဆံရေးကလည်း နီးလျက်နဲ့ ဝေးပါတကား။ ထိုတနင်္ဂနွေက မြိုင် ဘယ်ကိုမှလည်း မသွား၊ ဧည့်သည်များကိုလည်း ဆင်းမတွေ့ပါ။ သူ့ကိုလည်း လှည်းကူး ပြန်ခွင့်မပြု။ ကျောက်မျက်ရတနာများ ရောင်းဝယ်သော ရတနာ ကုန်သည်တစ်ယောက် ဟောင်ကောင်မှ ရောက်လာသည်။ စင်ကာပူကလည်း ယွန်းထည်အချောစားများနှင့် အပူကို ခံနိုင်သော ကျောက်ကာထွက် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူဖို့ ကမ်းလှမ်းလာသော ကိစ္စကြောင့် မမ အလုပ်များသည်။

"ကိုတင်ဖေ လှည်းကူးကို မပြန်နဲ့ဦး၊ မမတို့ ကျောက်ကာကို သွားသင့် သွားရမယ်၊ ခွက်တွေ ဇွန်းတွေပေါ်မှာ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကအစ ခေတ်မီဖို့လိုတယ်၊ မေမေပြောဖူးတယ်၊ မေမေတို့လက်ထက်က ကျောက်ကာ ထမင်းချိုင့်တွေဟာ ဟင်းပူ၊ ထမင်းပူ ထည့်လို့ရတယ်၊ ကျောက်ကာဇွန်းတွေဆိုလည်း အလှူအတန်းလုပ်ရင် လက်ဆောင်အဖြစ် ကမ်းကြတော့ သိပ်အသုံးများတယ်၊ ခုတော့ ကျောက်ကာထွက် ပစ္စည်းတွေကို မြန်မာပြည်မှာတောင် သိပ်မသုံးကြဘူး"

မြန်မာ့ထွက်ကုန်ပစ္စည်းကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ဝင်နိုင်အောင် အမြင်ကျယ်သော မမကို သူပိုမို၍ လေးစားရပါသည်။ မမအပေါ် သူပေးထားသော အမှတ်တွေ ဂုဏ်ထူးမှတ်ပင် ကျော်လာပြီ။ သူက မမလိုအပ်သော အချိန်မှာ ကားမောင်းပေး၊ ဆိုင်ကို မှန်မှန်ထွက်ရပေမယ့် ကျန်အချိန်များမှာ သူ အအားမနေ။ ညနေစောင်းတိုင်း မာလီစောမြသီးနှင့် ခြံအလုပ် ကူလုပ်သည်။ သူ့ဖိုဇကိုက သစ်ပင်ပန်းမာလ်ပါးခင်းတို့နှင့် အတူနေလာသူ။ ခြံကြီးကကျယ်၍ မြက်ရှင်းဖို့ကိုတော့ သူတစ်ယောက် သတ်သတ်ငှားထားရသည်။

သူကတော့ တံစဥ်နှင့် ပေါက်တူးကို ကိုင်လာသော လက်ဖြစ်၍ ယခုလည်း နားမနေချင်။ စောမြသီး ပန်းပင်စိုက်စိုက်၊ သစ်ပင်စိုက်စိုက် သူက မြောင်းဖော်ပေးသည်။ သူ့အတွက် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုပါပဲ။

ပြီးတော့လည်း သူအမှတ်ပြည့် ပေးထားသော မမနှင့် ကြီးကြီးဆက်ဆံရေးကို သူသိချင်သည်။ ဘကြီးမွန်းကိုတော့ မမေးရဲ။ ဘကြီး

မွန်းသည် မင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မပယက် ဘကြီးမွန်းကို ပို၍ကြောက်ရွံ့လေးစားရသည်ဟု သူထင်သည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍ မပြောတတ်။ အစေခံတွေ အားလုံးကလည်း ဘကြီးမွန်းကို ကြောက်ရွံ့လေးစားပုံရသည်။ ဘကြီးမွန်းက ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာနှင့် မောင်နမဝမ်းကွဲဆိုတော့ တန်းလျားမှာ အရှိန်အဝါ ဒါလောက်တော့ ရှိမည်။ ဘကြီးမွန်း၏ ဇနီး ဒေါ်ကြီးသိန်းကတော့ တကယ့်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းတောသူကြီး ဖြစ်သည်။ စောမြသီးကို ခြံထဲကူသလို့ ဒေါ်ကြီးသိန်းကို မီးဖိုထဲမှာ ကူ၍လုပ်ရန် မဖြစ်တော့။ ထမင်းအတူစားရင် ဘကြီးမွန်း ထမင်းပွဲမှာ မရှိသည့်အခါ ဒေါ်ကြီးသိန်းကို သူသိချင်တာတွေ မေးစမ်းကြည့်ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဖိုလ်ချုပ်ဈေးကအပြန် ရှားရှားပါးပါး သစ်သီးလေးတွေ ဒေါ်ကြီးသိန်းဖို့ ဝယ်လာရသည်။

“ကြီးကြီးရော မမရော သိပ်သဘောကောင်းတာပဲနော်၊ ဒေါ်ကြီးသိန်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

“အေးကွယ့်၊ မင်းဘကြီးမွန်းက ခပ်ပေပေတေတေရယ်၊ ဒီအိမ်ကျမှ ခြေငြိမ်လို့ ဒေါ်ကြီးသိန်း စိတ်အေးရဟာ”

သူသည် စကားစရှာ၍ ရလာသည်။

“ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာကို အစ်မအနေနဲ့ ဘကြီးမွန်းက ကြောက်ရတယ်ထင်တယ်”

“အေးကွယ့်၊ မြိုင့်ကိုလည်း ကြောက်တယ်၊ သူ့တူမကို သူ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ သိပ်အလိုလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်ကြည့်ရတာ ကြီးကြီးကိုယ်တိုင် မမကို ကြောက်နေရသလိုပဲ၊ ပြီးတော့လည်း တူဝရီး သိပ်ရောရောနှောနှော တရင်းကနီးနေတာ သိပ်မတွေ့ပါဘူး”

ဒေါ်ကြီးသိန်းသည် ခေတ္တငေးနေ၏။

“ရောရောနှောနှော မနေတာတော့ ဟုတ်တယ်ကွယ့်၊ မမကြီးက မြိုင့်ကို ကြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုကလည်း မြိုင်တို့အမေ မမခင်မာလာ ဆုံးပြီးတော့ ဒေါ်ခင်သန္တာက မြိုင့်ကို အုပ်ချုပ်တယ် ဆိုပေမယ့် ရင်အုပ်မကွာ နေရချိန်မှ မရှိဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“မြိုင့်အဖေက မြိုင့်ကို ဘိလပ်မှာ ကျောင်းထားတာ၊ မအေရှိကန်းကမှ ကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်လာသေးတာ၊ မမခင်မာလာ ဆုံးပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တောင် အိမ်မပြန်တော့ဘူး၊ ဘိလပ်မှာပဲနေတာ၊ သူ့အဖေ ဆုံးသွားတော့မှ မြိုင်က ဒီကုမ္ပဏီကို ဦးစီးဖို့ ပြန်လာတာ၊ ဒီတော့လည်း မမကြီးနဲ့ မြိုင်က ဆက်ဆံရေးကျဲနေသလို အနေစိမ်းတာပေါ့လေ”

“မမက ဆိုင်မှာ အလုပ်များတာလည်း ပါမှာပေါ့နော်၊ သူက စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်နေတော့ ကြီးကြီးကလည်း အေးအေးနေတယ် ထင်တယ်”

သူက သူ့အထင်ကို စွက်ဖက်ပြောလိုက်၏။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"အေးပေါ့လေ၊ မြိုင်က ဆက်ဆံရေးကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလုပ်ချင်တာရှိရင် လုပ်ရမှ၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက ဘိလပ်ကပြန်လာတော့ ခြေထောက်မှာ ကလေးတွေစီးတာ ဘီးလေးနဲ့လေ"

"စကိတ်ထင်တယ်"

"အေး... အဲဒါလေးစီးတော့ အဖေက အလိုလိုက်လိုက်တာ၊ ခြံတစ်ခုလုံး မြေနီလမ်းကို ကတ္တရာစေး ခင်းလိုက်တယ်၊ ခြံထဲမှာစီးပေါ့၊ ခြံပြင်မထွက်ရအောင်လေ၊ အန္တရာယ်ကင်းတယ် မဟုတ်လား၊ မြိုင်က နေရပါဘူးတော်၊ ဘကြီးမွန်း ပြောပြီး အပြင်လမ်းမထွက်စီးတာပဲ၊ သူ့အဖေ ရုံးကအပြန်မြင်တော့ မြိုင့်ခြေသလုံး ရိုက်တာ တစ်ချက်မငိုဘူး၊ နောက်နေ့ကျတော့ မင်းဘကြီးမွန်းနဲ့ မြိုင်လမ်းမကြီးပေါ် ထွက်ကြတာပဲ၊ သူ့တူမကို စောင့်ပေးတယ်လေ၊ လမ်းက ပြည်လမ်းမကြီးဆိုတော့ ကားရှုပ်တယ်၊ ဒေါ်ကြီးကလည်း စိတ်မချပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြောမရပါဘူး၊ အဖေက ရုံးတက်၊ အမေက ဆိုင်လည်းသွားရော သူလုပ်ချင်တာ လုပ်တာပဲ၊ မမကြီးကတော့ ကျောင်းနဲ့ အချိန်ကုန်တာ"

သူက ရယ်လိုက်၏။

"ဒီလို လုပ်ရဲတဲ့သတ္တိကြောင့် သူ့ကုမ္ပဏီကို မိဘတွေမရှိတဲ့နောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်း မမ ဦးစီးနိုင်တယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါ့၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေချမ်းသာပြီး မိသားစုစည်းစည်းလုံးလုံး မနေရတာတော့ ဝမ်းနည်းစရာ၊ မြန်မာပြည်မှာသာ မွေးတာ၊ မြိုင်က ဘိလပ်မှာ ကြီးရတာလေ"

သူသည် ဒေါ်ကြီးသိန်း စကားများထဲမှ သူ့မမ၏ ပုံလေးကို ဖော်ခေါက်သင့်သလောက် တီးခေါက်မိပါပြီ။

(၆)

မိုးနှောင်းလာပြီဖြစ်၍ ဆောင်းတွင်းပန်းများအတွက် မျိုးကြဲရသည်။ စားပင်များလည်း စိုက်ရမည်။ သူက စောမြသီးကို ကူ၍ မြေပေါက်ပေးသည်။ သူတို့ ပေါက်နေသော အိမ်နောက်ဘက်ကျကျ စားပင်များ စိုက်ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

"ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောဖူးပါတယ်၊ ဘုရားသခင်က ကျုပ်တို့ အတွက် မမကို ဖန်ဆင်းပေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုခေတ်မှာ ကျုပ်တို့လခနဲ့ ကလေးတွေ အားလုံးကျောင်းထားဖို့ မလွယ်ဘူး၊ မမက ကျုပ်ကလေးခြောက်ယောက် ကျောင်းစရိတ် အကုန်ထောက်တယ်"

စောမြသီးက မမစေတနာကို ဖွင့်ဟချီးကျူး၏။

"မမက နောက်ဖေးပ န်းလျှားက လူတွေအတွက် အတော်ကျော်ရောပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ အလှူအတန်းလုပ်တာလည်း မတွေ့ဘူး"

သူသည် ဒေါ်ကြီးသိန်းထံမှ သူ့မမအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရပြီး၍ ယခု စောမြသီးထံမှ မမအပေါ် 'အမြင်'ကို တီးခေါက်ကြည့်ပိပြန်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို လူတွေဘာတွေဖိတ်ပြီး အိမ်မှာ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ကျွေးမွေးပွဲတွေလုပ်တာ ကျုပ်မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကျုပ်ရောက်တာ ၅ နှစ်အတွင်း ကြီးကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားလှူချင်လှူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမက သူ့မွေးနေ့တိုင်း ကျုပ်တို့ ခရစ်ယာန် မျက်မမြင်ကျောင်းတွေ၊ အစိုးရ မိဘမဲ့ကျောင်းနဲ့ လူအိုရုံတွေကို သွားလှူပြီး ကျွေးမွေးတယ်"

"ကျွန်တော်နေတာ နှစ်ပတ်မလည်သေးတော့ မမ မွေးနေ့ မကြုံသေးဘူးလေ"

သူသည် မြေကို အားရပါးရ ဆက်ပေါက်ကာ မြေခုံမြောင်း လုပ်ပေးနေသည်။ သူက ပုဆိုး ခါးတောင်းကျိုက်၍ အထက်ပိုင်းက ကျိုဝတ်မထားပါ။ ချွေးတွေ စီးကျ၍ သူ့လက်မောင်း ကြွက်သားတွေမှာ ပြောင်လက်နေသည်။

"ကိုတင်ဖေက ရိုမန် စစ်သားကြီးကျနေတာပဲ"

မမအသံကြားမှ သူခေါင်းဖော်လိုက်သည်။ ပေါက်တူးကို မြေမှာစိုက်ထားလိုက်ကာ မမကို မော်ကြည့်မိသည်။ ညနေစောင်း

ခြံထဲဖွက်၍ မမ လမ်းလျှောက်သည် ထင်သည်။ အပြာရင့်ရောင် ထဘီနှင့် ဘလောက်စ် အဖြူကို ဝတ်ထားသော မမရုပ်သွင်သည် နေခြည်ဖျော့ဖျော့ထဲမှာ တောက်ပနေသည်။

"ဘူးပင်ရော၊ ခဝဲရော စိုက်ဖို့ ပြင်နေတာ မမ"

စောမြသီးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေ၏ ရင်အုပ် လက်မောင်းတွေကို မမက ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်နေ၍ သူ မျက်နှာ မထားတတ်။ မျက်လုံးများကို တစ်နေရာလွှဲလိုက်ကာ...

"အဲဒီအသီးတွေ သီးတော့ မမ ဘာလုပ်ပါသလဲ"

သူ ပြန်မေး လိုက်သည်။

"အသီတွေအိမ် လက်ဆောင်ပို့ရတာပေါ့ ကိုတင်ဖေ၊ ပြီးတော့ ဒီတန်းလျားအုပ်စုအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဝယ်မစားရဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုတင်ဖေ အားကစား လိုက်စားလား"

"သတ်သတ်ကြီး မကစားပါဘူး၊ ကျောင်းမှာ နည်းနည်းကစားပါတယ်၊ လယ်ထဲမှာ မြေပေါက်ရ၊ စပါးရိတ်ရနဲ့ ပေါက်တူးကိုင်၊ တံစဉ်ကိုင်ရလွန်းလို့ ကျွန်တော် သန်တာပါ"

သူ့စကားကြားတော့ မမပြုံးလိုက်သည်။

"လယ်သမားတွေဟာ များသောအားဖြင့် ပိန်ခြောက်ခြောက်နဲ့"

ဟု ပြောရင်း ခြံထဲဆက်လျှောက်သွားသည်။

"မမပြောတာမှန်တယ်၊ လယ်သမားတွေရော၊ တို့ မာလီ၊ ဥယျာဉ်သမားတွေရော သန်တော့သန်တယ်၊ ကောင်းကောင်းမစားရလို့ ထင်တယ်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်နဲ့၊ ငါလဲ ဒီကျမှ ဝလာတာ၊ မင်း

ကတော့ တကယ်ပဲ၊ မောင်လှည်းကူး အရွေးခံရင် ရမှာ၊ သိပ်တောင့်[illegible]ကောင်"

စောမြသီးက သူ့ကိုကြည့်၍မြေခံများကို ဆက်လက်ပေါက်နေသည်။

[illegible]ညနေသည် သူ့အတွက် အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ဖန်တီးလာလိမ့်မည်ဟု သူ မတွေးမိ။

နောက်အပတ်မှာ ဘကြီးမွန်းက အခန်းဝ လာရပ်သည်။

"အမိန့်တော် ပါတယ်၊ မောင်မင်း နာခံရမယ်"

ဘကြီးမွန်းက ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြောလာ၍ သူက အဓိပ္ပာယ်[illegible]ည်သလို အခန်းပြင် ထွက်လာသည်။

"မောင်ရင့် ပစ္စည်းတွေသိမ်း"

ဘကြီးမွန်း ဆက်လက်ပြောသောစကား ကြားရတော့ သူအံ့[illegible]သွားသည်။

"ကျွန်တော် ပြန်ရမှာလား"

"ဒီကောင်ကလည်း 'အ'သလား မပြောနဲ့၊ သိမ်းမှာသိမ်း"

"ဘာသိမ်းစရာရှိလို့လဲ၊ဒီသေတ္တာ တစ်လုံးပဲဟာ၊ ခြင်ထောင်[illegible]"

"အမိန့်တော်က သေတ္တာပဲ ယူခဲ့ရမယ်တဲ့၊ မင်းရဲ့ ခြင်ထောင်[illegible]မောင်စုတ်တွေ မယူခဲ့ရဘူးတဲ့၊ ဟိုမှာ အားလုံး အဆင်သင့်[illegible]တယ်၊ လာ...လိုက်ခဲ့"

သူသည် ပေါင်နနနှင့် သေတ္တာထမ်းကာ လိုက်သွားသည်။ ဘကြီးမွန်းနောက်က လိုက်၍သာသွားရသည်။ ရင်ထဲက အလိုလို တထိတ်ထိတ်နှင့် အောက်ထပ်မှာလည်း ကြီးကြီးသန္တာကို မတွေ့ရ၊ အပေါ်ထပ်တက်ရသော လှေကားထစ်တွေက ပြောင်လက် တောက်ပ နေသည်။ လှေကားထစ် အလယ်တလျှောက် ကောင်ဇောအစိမ်းရင့် ခင်းထားသည်မှာ အိမ်ပေါ်ထပ်အထိ ဖြစ်သည်။ အိပ်ပေါ်ထပ် နောက်ဆုံးခန်းထဲသို့ သူ့ကို ဘကြီးမွန်းက ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံး၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ စောင် အပြည့်အစုံ၊ ခြေရင်းမှာ မှန်ဗီရိုတစ်ခု၊ ခုတင်ဘေးမှာ စားပွဲတစ်ခု။

“ဒီမှာ မင်းနေရမယ်”

“အိမ်သာဝေး ဘာဝေးနဲ့ ဘကြီးမွန်းရယ်”

“မမ အမိန့်ကွ ငတုံးရဲ့၊ ဟိုမှာ အိမ်သာ ရေချိုးခန်းတွဲရက်”

ဘကြီးမွန်းက ခြေရင်းက တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းငယ်အတွင်းမှာ သူတွေ့ရသည်က ကြွေကမုတ် မျက်နှာသစ်ခွက်နှင့် ရေပန်းတစ်ခု၊ သူအံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှပြန်မပြောမီပင် ဘကြီးမွန်း အောက်ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူ ခုတင် ပေါ် ခပ်ရှုရှုထိုင်လိုက်၏။ ဒီအပေါ်မှာ သူ့ကို ဘာကြောင့်ထားပါသလဲ။ ကောင်းစားသွားခြင်းမှာ နေ့ချင်း၊ ညချင်းဆိုတော့ အချိန် မမြန်လွန်းဘူးလား။

(၇)

အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဆောင်းရာသီတစ်ခုလုံးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ သူ များသောအားဖြင့် သူ့တန်းလျားဟောင်းမှာပဲ အနေများသည်။ ထမင်းစားတော့လည်း ဘကြီးမွန်းတို့နှင့် အတူစားသည့် [illegible] နောက်ဖေးတန်းလျားနေ လူစုနှင့် သူ သီးခြားကင်းကွာနေ [illegible] မရှိပါ။

ညအိပ်ချိန်ကျမှသာ အိမ်ပေါ်ကို တက်တတ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ [illegible]မှာ၊ လှေခါးရင်းမှာ ကြီးကြီးကို တွေ့၍ သူ ကိုယ်ကို ရို့ကာ [illegible]သပေးပါသည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်က အိမ်ပေါ်ထပ်ကို [illegible]လာမှ ကြီးကြီး သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်ခြင်း [illegible]သည်တစ်ခုတော့ ထူးခြားသည်။ သူ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းသည် ကြီးကြီးဆန္ဒအရ ဟုတ်မည်မထင်။ ဒီအိမ်မှာ ကြီးကြီးဆန္ဒကို ကျော်

လွန်၍ လုပ်ပိုင်ခွင့်မှာ မမမှာ ရှိပါသလား။ အမှန်တော့ ရှိ၍သာ ဖေဖေအဖိန့်နှင့် သူ ပြောင်းလာရခြင်းပါ။ ကြီးကြီးသည် မမ၏ ပြုလုပ်မှုများအပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် ရှိဟန်မတူ။ ဒေါ်ကြီးသိန်းထံမှ တူဝရီးဆက်ဆံရေးကို သူ သိရပြီပဲ။ ထွေထွေထူးထူး တွေးစရာ မလိုပါ။ သူ တဖြည်းဖြည်းတော့ ထိုအကြောင်းအရာများကို မေ့ပျောက်ပစ်သည်။ လှည်းကူးကို သုံးလလောက်မှ တစ်ခါလောက် ပြန်ဖြစ်သည်။ ညဦးတိုင်းမှာ သူ ကျောင်းသားလို စာကျက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ ဖတ်ရသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်။ နတ်သမီးပုံပြင်များနှင့် လွယ်ကူစွာ နားလည်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ မသိသည်ကို ဆရာက ရှင်းလင်းပြ၏။ နွေရာသီမှာ မမက အညာကို ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်သော်လည်း မထွက်ဖြစ်ပါ။

မိုးရာသီ ကျရောက်လာတော့ အိမ်ကို လွမ်းသား။ အဖေတစ်ယောက် လယ်တောထဲ ဆင်းချိန်ရောက်ပြီ။ သူတို့အိမ်က လှည်းကူးနောက်ဖေးဟု ဆိုရမည်။ လယ်ကွင်းစပ်မှာ အဖေက သူ့လယ်နှင့်နီးနီးဆောက်ထားသည်။ လူနေရပ်ကွက်နှင့် လှမ်းလှမ်းလိုနေရာမျိုးကို ကြိုက်သည်။

လယ်ကွက်ထဲကို ရေဝင်စ ရေပြင်ဖွေးဖွေး မျက်နှာပြင်မှာ မိုးစက်မိုးဖွားတွေ ကျလာချိန်ကို သူ ပျော်သည်။ အုံ့မှိုင်းသော ကောင်းကင်မှာ တိမ်ညိုတွေက စီးမိုးလျက် ရှိသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိ ရေပင်လယ်ကြီးလို မြင်နေရသည်။ မှတ်သုံလေက ပြင်းပြင်းတိုက်စပြုပြီ။

ဖေဖေတို့အိမ်ကြီးမှာ မိုးတွင်းကတော့ ရေမထိ၊ လေမထိ၊ သူသည် တစ်ပါတစ်ရံ စာဖတ်ပြီး အခန်းထဲမှာ မီးမှိတ်ထား၏။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။ လယ်ကွင်းလို ဖားအော်သံတွေ အများကြီး မကြားရပေမယ့် ခြံထဲ မြက်ခင်းပြင်မှ ဖားခုံညင်းအော်သံကို သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ လယ်တောနှင့် တူလိုတူငြား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမျှော်ကြည့်မိ၏။ ပုရစ်သံတွေတော့ ကြားရသည်။ ဘာမှ မတူပါ။ တူတာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ နံနက်စောစော အဖေ်လယ်ထဲမဆင်းခင် ဘုရားရှိခိုးသံ ကြားရသလို ယခု အိမ်ပေါ်ရောက်လာမှ ကြီးကြီး၏ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ပရိတ်ရွတ်သံ၊ မေတ္တာပို့သံတွေကို နံနက်စောစော ကြားရသည်။ ဤနေရာသည် သီးခြားနန်းတော်ကြီးလိုပါပဲ။ ဤနန်းတော်ထဲမှာ မြည်ိုပါ အတူလာနိုင်လျှင် ကောင်းသား။ မြည်ို မွေးဖွားပြီးလျှင်တော့ ခေါ်ယူဖို့ သူ မမကို ခွင့်တောင်းမည်။

●

(၈)

မမမွေးနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးတွေ သည်းနေသည်။ အင်းလျားလမ်းရှိ မိဘမဲ့ကျောင်းသို့ မမနှင့် ကြီးကြီး သူနှင့်အတူ သွားရောက်ကျွေးမွေးပြီး ပြန်လာကြသည်။ မမမွေးနေ့က ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက် ဖြစ်သည်။

ထိုညကတော့ သူ စောစော အိပ်ပေါ်တက်သည်။ လေများက အပြင်တွင် တအားတိုက်နေ၍ ပြတင်းများကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း အေးစိမ့်လာ၍ စောင်တစ်ထည်ခြုံကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲ၍ စာဖတ်နေသည်။

သူ့အခန်းကို တံခါးခေါက်သံ တစ်ယောက် လာရောက်ဖွင့်သံ ကြားလိုက်၏။ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမ၊ တံခါးဝမှာ မားမားရပ်နေသည်။ သူသည် ကမန်းကတန်း လူးလဲထကာ အံ့အားသင့်စွာ မမကို ကြည့်နေမိသည်။

မမက မိုးပြာရောင် ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် သွယ်သွယ်လျလျ ရပ်နေပုံသည် ပန်းတစ်ခက်လို လှပနွဲ့ပျောင်းနေသည်။

"မမ ကိစ္စရှိပါသလား..."

သူက မေးလိုက်သည်။

"ကစ်ယောက်တည်း အေးနေသလား၊ မမအခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ တစ်ခုခု သောက်ရအောင်..."

မမက စကားဆုံးတော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် စောင်ကို ဖွာလိုက်ကာ မမနောက် ထလိုက်သွားမိသည်။ ညဉ့်အချိန် သူ့ကို လာခေါ်ရသည်မှာ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်။ သူကတော့ အမိန့်ကို နာခံရမည့်သူပဲ။ မမအိပ်ခန်းဝရောက်တော့ တံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ထားသည်။ သူသည် တံခါးဝမှ ရပ်ကာ အခန်းကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

မမအခန်းသည် ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းကြီး။ ဒီလို အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးမျိုးကို သူ မမြင်ဖူးပါ။ အိပ်ခန်းအလယ် ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ခုတင် ရှိသည်။ ခုတင်ကလည်း ဖဲပြာနုရောင် အိပ်ရာဖုံးနှင့် ပန်းခက်များ ဝေနေသလို တစ်ယောက်အိပ်ဆိုပေမယ့် ကျယ်ပြန့်လှသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် နံရံမှာမှ မှန်တင်ခုံနှင့် နံရံကပ်ဗီရိုများ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။

မမခုတင် ညာဘက်ဘေး ပြတင်းများရှိရာဘက်တွင် မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲကြီးနှင့် စာရွက်စာတမ်းများ တင်ထားသည့် မမ၏ အလုပ်စားပွဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ မမခုတင်မှာ ခြင်ထောင်မရှိ။ ဖဲပြာ

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ရောင် ပန်းပွင့်အိပ်ရာဖုံးက ကြမ်းပြင်ကို ထိနေသည်။ ကြမ်းပြင်က လည်း နင်းရက်စရာ မရှိ။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ခြေရင်းနံရံ ဘက်မှာမှ ရေချိုးခန်းဖြစ်ဟန် တူသည်။ တံခါးပေါက်မှာ ခန်းစီး ကာထားသည်။

ခန်းမကြီး၏ အလယ် မမခုတင်ခြေရင်းဘက်မှာ ဆိုဖာတစ်စုံ ချထားသည်။ ဆိုဖာရောင်ကလည်း အပြာရင့် ကတ္တီပါအုပ်ထားသည်။ ကျေးဥရောင်နံရံကြောင့် တစ်ခန်းလုံး အပြာရောင် လွှမ်းနေသည်။ မှန်တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းခန်းစီးများသည် ရေရောင်အောက်ခံထား သော ပဒုမ္မာကြာခက်များနှင့် ယှက်နွယ်လျက် ရှိသည်။ အပြင်မှ လေတိုက်ခတ်နေ၍ ခန်းဆီးများသည် လှိုင်းလို တအိအိ လှုပ်ရှားနေ သည်။

နီလာပွင့်တွေ စီချယ်ထားသော ရေအောက်ပင်လယ်နတ်သမီး နန်းတော်လို အပြာရောင်လွှမ်းနေသော မမအခန်း။ ထိုအခန်းသည် အပျိုစင်တစ်ယောက်၏ အခန်းဟု သူ သတိရလိုက်သောအခါ ခြေ လှမ်းက တုံ့သွား၏။

"ထိုင်လေ"

မမ အမိန့်ပေးသံကြောင့် သူ ဆိုဖာများရှိရာသို့ လျှောက်သွား သည်။ တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာနားရောက်တော့ သူ ရပ်လိုက်သည်။

"နှစ်ယောက်ထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်"

မမစကားကြောင့် သူ ရပ်နေရာမှ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာ တစ် ဖက်စွန်းမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

"နွေးသွားအောင် တစ်ခုခု သောက်ရအောင်လို့ ခေါ်တာပါ"

မမက သူ့အပါးမှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။ မမကိုယ်ငွေ့မှာ မွှေးပျံ့သောရနံ့ ဟပ်နေ၍ သင်းရီရီ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်ကို မျက်စိရောက်သွား၏။ သောက် စရာ ကော်ဖီပူပူလည်း မတွေ့ရ။ မမက ဖန်ချိုင့်ထဲက ရေခဲကို ရေခဲ ဆုပ်နှင့်ယူကာ ဖန်ခွက်နှစ်ခုထဲ ထည့်လိုက်၏။ ပုလင်းတစ်ခုကို ယူကာ ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ထည့်လိုက်သည်။

"ရော့... ဒါလေးသောက်လိုက်"

ချမ်းပါသည်ဆိုခါမှ မမက ရေခဲရောနေသည်။ သူသည် ဖန်ခွက် ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

"သောက်လေ..."

သူသည် မမပြောတော့မှ ဖန်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတေ့လိုက်၏။ မသောက်ဖူးသော နိုင်ငံခြားအရက်တစ်မျိုးဆိုတာ သူ သိသည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူရှရှအေးစိမ့်စိမ့် အရသာနှစ်မျိုး ရောယှက် သွားသည်။ တစ်ခါတုန်းက တောအရက် မြည်းကြည့်ဖူးသည်။ လည်ချောင်းကွဲမတတ် ပူလွန်းလို့ သူ အရက်မသောက်တော့ပါ။

"ကိုတင်ဖေ အရက်မသောက်တတ်ဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

"ဒါကို သောက်ကြည့်ပါဦး၊ မပြင်းဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း နွေး လာမယ်"

"တကယ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူ၊ မမက လူရိုးလူကောင်း လိုချင်တယ်လို့ ဘကြီးမွှန်းကို ရှာခိုင်းရတာ၊ တကယ်ပဲ ကိုတင်ဖေဟာ ရိုးလွန်းတယ်၊ လူပုံကတော့ တကယ်တောင့်တယ်နော်"

မမက ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် သွက်သွက်လက်လက် ပြောနေတော့ သူ အထူးအဆန်း ဖြစ်လာသည်။ သူ့လည်ချောင်းထဲမှာ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်လာ၍ ရင်ထဲမှာလည်း တလှပ်လှပ်၊ တစ်ဖန်ခွက်နီးနီး ဝင်သွားသော အရက်က တန်ခိုးပြစပြုလာပြီ၊ ခေါင်းထဲမှာ ရီဝေဝေ၊ နှာခေါင်းထဲမှာလည်း မမ၏ ကိုယ်သင်းနံ့က မွှေးပျံ့ပျံ့။

"ဟိုညနေက ပေါက်တူးပေါက်နေတဲ့ပုံကို မမ မျက်လုံးထဲက မထွက်ဘူး၊ လက်မောင်းတွေ သိပ်တောင့်တာပဲ၊ ရင်အုပ်ကလဲ..."

မမက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် သပ်လိုက်၍ သူ လန့်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ပြောင်းဆန်လာပြီ။ ပျော်တာလား၊ ရင်ခုန်တာလား။ မမ ပြုံးနေသလို ဝေဝေဝါးဝါးနှင့်။

မမကတော့ တိုးတိုး ညင်းညင်း ရယ်လိုက်ကာ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငှဲ့ပေးသည်။

ပြီးတော့ ခေါင်း ရင်းဘက်နံရံကို ထသွားကာ အခန်းလယ်မှ မီးလုံးလင်းလင်းကြီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ အပြာရောင်မီးပွင့်လေးပဲ လင်းလျက်ကျန်ရစ်သည်။ တစ်ခန်းလုံး ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးလို ပြာရီမှုန်ဝေနေသည်။ လှိုင်းတွေ တလိမ့်လိမ့် ကြွလာလေသလား။ ကြမ်းပြင်တွေက တအိအိနှင့်။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

ကြည့်ပေမယ့် သဲကွဲစွာ မမြင်ရ။ မမကတော့တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်။ သူ့အပေါ်ကိုကပ်ကာ မမက ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော စိမ်းညို့ညို့မျက်လုံးက အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသည်။ အန္တရာယ်ပေးသော ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်တွေများလား။ ဒီရောင်ခြည်တွေမှာ ညှို့ဓာတ်အပြည့် ပါလာသည်။ သူသည် လှုပ်ရှားပင် မရသလို ဖြစ်လာသည်။ စိုစိုထူထူ မမ၏ နှင်းဆီ သွေးနှုတ်ခမ်းတွေ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် ကျလာသည်။ မမ၏လက်များက သူ့လည်ကို သိုင်းဖက်ထားသည်။

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် သူ မိန်းမောနေသလို ခံစားရသည်။ သူသည် မမဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးလိုက်လျောမိသည်။ ပထမဆုံး ညည့်ခန်းတွင်တွေ့ရသော သက်ငြိမ်ဆင်ဖွယ်ရုပ်တုနှင့် ဘာမှ မတိုင်။ ယနေ့ည သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသော မမသည် အချစ်နတ်ဖြစ်သည်လို ပြေပြစ်လှုပ်ရှားစွာ လွန့်လူးလှုပ်ရှားလျက် သူ့ကို ဖမ်းစားလျက်ရှိသည်။

သူ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားပါသည်။ သူ သတိရသောအခါ သူ့မှာ မင်္ဂလာတရား ပျောက်ဆုံးသွားပြီကို သူ သိလိုက်ပြီးမကောင်းမှုကို မပေးကရှောင်ရမည့်အစား သူက စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်မြှုပ်ကျူးလွန်လိုက်ပါသည်။

သူ၏ အချစ်သွေးများကို စုပ်ယူလိုက်သော မမ၏ နှင်းဆီငုံ နှုတ်ခမ်းများမှာ အိပ်နေစဉ်မှာတောင် ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် ရှိနေသယောင်။

သားကောင်ကို ဖမ်းယူစားသောက်ပြီး၍ အာသာအပြည့်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော ကျားသစ်ပျိုမ။

အပြင်တွင် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး တိမ်တိမ်ခြေဖုံးပါလို့ အုံးရှိုင့်ရှိုင့်ညံနေတော့သည်။

●

(၉)

ဘကြီးမွန်းပြောစကားတွေကို မမြညို ငေးစိုက်ထောင်နေပေမယ့် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သလို ဖြစ်နေသည်။

"သူ ပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးလား၊ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မကျန်းမာလို့လား"

မြညိုက သဲကွဲစွာ မေးလိုက်၏။

"သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အလုပ်လုပ်နေဆဲပါ၊ မလာနိုင်တာက [illegible]အတန့်ပဲ"

ကျန်းကျန်းမာမာရှိလျက်နဲ့ သူ့လင် သူ့ထံ ပြန်မလာနိုင်ဘူး [illegible]သည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ။

"အဓိက်အတန့်ဆိုတဲ့ ကာလဟာ ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ"

သူ၏ မကျေမနပ်နှင့် မေးသံကို ဘကြီးမွန်းက မဖြေ။ ဘကြီးမွန်း၏ ပြည့်ဖြိုးသော ရင်အုံကြီးသည် မြင်ချီနိမ့်ချီနှင့် တံတွေးကိုပဲ မျိုချနေသည်။ တကယ်တော့ ဘကြီးမွန်းသည် ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ...၊ သူ့အပေါ် တည်နေတယ်၊ တင်ဖေ ပြန်လာချင်တဲ့နေ့ လာလို့ ရတာပေါ့"

ဘကြီးမွန်းသည် စကားလုံးကို ရွေး၍ ပြောသည်။

"ဒီတော့ ဘကြီးမွန်းဆိုလိုတာက သူကိုယ်တိုင်က မြည်ို ဆီ ပြန်မလာချင်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား"

"မလာချင်တော့ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မလာနိုင်သေးတာ"

ဘကြီးမွန်းက စကားအဆုံးမှာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဘကြီးမွန်းစကားကို မျက်မှောင်လေးကြုတ်၍ မြည်ိုက စဉ်းစားနေသည်။ မြည်ိုသည် မွေးဖွားခါနီး၍ ကိုတင်ဖေ၏ အမေ၊ ယောက္ခမ အိမ်မှာ ခေတ္တလာနေသည်။ သူ့အမေက ထမင်းဆိုင်ကို ကြည့်ရဦးမှာမို့ သူ့ယောက္ခမအိမ် လာမွေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုတင်ဖေ့ အမေအိမ်က လယ်ကွင်းစပ်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်လေး။ သူတို့လုပ်သော လယ်ကွက်နှင့် နီးသည်။

"သူမလာနိုင်သေးတဲ့ အချိန်၊ မင်းမှာလည်း ထမင်းဆိုင်အတွက် အရင်းအနှီး လိုတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်း ဒီငွေကို ယူထားပါ"

ဘကြီးမွန်းက သူ့ရှေ့မှငွေပုံကို ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်၏။

"ဟင့်အင်း မြည်ို မလိုချင်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဘူး"

"ဒီလို ရှိတယ်လေ"

ဘကြီးမွန်းသည် အေးဆေးစွာ စဉ်းစား၍ ဖြည်းဖြည်းပြော၏။

"တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြောင့် မြည်ိုနဲ့ တင်ဖေ ကွဲကွာသွားကြပြီ ဆိုပါစို့"

"အို...မြည်ိုမှ မကွဲချင်ဘဲ၊ ဘာလို့ ကွဲရမှာလဲ"

မြည်ိုက ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး ပြောလိုက်၏။

"အေးလေ...မင်းက မကွဲချင်ဘဲ၊ မင်းက အပြစ်မရှိဘဲ သူက ကွဲသွားရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေကြောင်းအရ သူက မင်းကို မယား [illegible] ပေးရမယ်၊ ပေးကိုပေးရမယ်၊ မင်းမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမှ မဟုတ် [illegible] သားသမီးစရိတ်လည်း ပေးရမှာပေါ့၊ တချို့များ မယားစရိတ်၊ [illegible]သမီးစရိတ် ရလိုမှုနဲ့ တရားတောင် စွဲပြီး တောင်းကြရသေးတာ၊ [illegible] ပဏ္ဏရားသိစွာနဲ့ ပေးတာ၊ အဲဒီလို သဘောထားပြီး မင်း ယူ [illegible]၊ မင်းရင်းနှီးဖို့လည်း လုံလောက်တယ်၊ ငွေက တစ်သိန်း"

"ဟာ... တစ်သိန်း"

မြည်ိုက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဘကြီးမွန်းရယ်၊ သူက ငွေတစ်သိန်း [illegible] မဟုတ်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ"

"သူ ဘာမှ မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး"

"ဒီလိုဆို ဒီငွေတစ်သိန်းက ဘယ်ကရတာလဲ"

"မဖေက ပေးတာ"

"မဖေက ပေးတာ... ဟုတ်လား"

[illegible]ချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မြညို မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျလာသည်။

"အေးပေါ့၊ သူ ပြန်မလာခင် ရင်းနီးပြီး ပြန်ဆပ်နိုင်တဲ့အချိန် ဆပ်ပေါ့၊ မဆပ်နိုင်လဲ မမက ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး"

"မြညို သဘောပေါက်ပါပြီ ဘကြီးမွန်းရယ်၊ ကျွန်မလင်ကို အပေါင်ထားရတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ မမဆိုတဲ့ မိန်းမဆီမှာ ကျွန်မလင်ကို အပေါင်ထားရတာပေါ့၊ မြညို ဒီငွေကိုပြန်ပေးနိုင်ရင် ကိုတင်ဖေကို ရွေးယူရမှာပေါ့"

မြညိုက ရှိုက်ကြီးတငင် ငို၍ပြော၏။

"သူက အပေါင်ပစ္စည်းလို ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ မမရဲ့ မိုးခံသေတ္တာထဲမှာ နေလား..."

မြညိုက မခံမရပ်နိုင်စွာ ထပ်မံ၍ မေး၏။

"မိုးခံသေတ္တာလို အလုံပိတ်မထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ ရှင်းရှင်းပြောပါရစေ၊ တင်ဖေ နင့်ဆီကို ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ မမကလည်း မလွှတ်ဘူး၊ မင်းလည်း သူ့ဆီကို လာတွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မြညိုရယ် ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းကိုလည်း ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနဲ့၊ ငါသွားမယ်၊ နင်ကြိုးစားပါ၊ အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး ဒီကလေးကို ကောင်းကောင်းမွေးပါ၊ တို့ဟာ ဖြစ်လာမယ့် ကံကြမ္မာကို ဘာမှ ကြိုတင်မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီကလေးဟာ မင်းကို ကောင်းကျိုး ပေးမှာပါ၊ ငါသွားမယ်"

ဘကြီးမွန်းသည် ငွေပုံကို ထားခဲ့ကာ ချက်ချင်း ထပြန်သွားသည်။ မြညိုက ကြားရသည့်စကားများကို မယုံ။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လွန်း၍ အိမ်ပြတင်းမှာ သွားရပ်၏။ သူတို့အိမ်က ပျဉ်ထောင်ကာ၊

[illegible] ဖြစ်သည်။ ပြတင်းအပြင်မှာ စိမ်းပြသော စပါးခင်းက မြ[illegible] ခင်းထားသလို မျှော်မဆုံးအောင် ကျယ်ပျံ့သည်။ နွဲ့နွဲ့ယိမ်း[illegible] စပါးပင်များသည် လှိုင်းလို အိကာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ [illegible]လိမ့် ရွေ့လျားသွားကြသည်။ မြညို ရင်ထဲမှာလည်း လှိုင်းလုံး[illegible] ဆို့တက်လာသည်။ ညိုမှောင်သော ကောင်းကင်မှ မိုးတွေ [illegible]သည်။ မိုးစက်ပါသော လေများ မြညိုမျက်နှာကို ရိုက်[illegible]ကြ၍ မြညိုပါးပြင်မှာ မိုးရေနှင့် မျက်ရည် ရောလျက်။

"မိုးခံသေတ္တာလို အလုံပိတ်မထားဘဲနဲ့ လူရင့်မာကြီး တစ်[illegible] ပြန်မလာနိုင်ဘူးဆိုတော့ သူ မပြန်လာနိုင်အောင် ချုပ်နှောင်[illegible]ကြိုးက..."

မြညို နားလည်ပါပြီလေ။ ဘကြီးမွန်းက ပြောရခက်နေခြင်း [illegible] မမက မလာရ ဆိုသည်နှင့် မလာရဲသော သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး။

"မြညို... သမီး၊ ဘာလို့ ငိုနေလဲ"

ကိုတင်ဖေ့ အမေက မြညိုပခုံးကို လာဖက်သည်။ မြညိုသည် [illegible]ကို ပြန်ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုသည်။ ပြီးတော့ ဘကြီးမွန်း [illegible] ပြောပြလိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပေမယ့် အမေ့[illegible] ပြောပြရမည်။

●

(၁၀)

"ထိုင်ပါဦး မောင်မွန်း"

ဘကြီးမွန်းသည် စာကြည့်ခန်းထဲက နံရံမှာ ကပ်ထားသော ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ စာကြည့်မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်၏။ ဘာမှတော့ ဆက်မပြောသေး။ ဘကြီးမွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"မမကြီး... ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ"

ဘကြီးမွန်းက ရိုရိုသေသေ မေးလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်သန္တာက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"မောင်တင်ဖေ အိမ်ပေါ်ထပ် ရောက်နေပြီလေ"

[illegible]ပါပဲပြောသည်။ ဘကြီးမွန်းကလည်း ရုတ်တရက်တော့ ဘာပြန်[illegible]ရမှန်းမသိ၊ တွေသွားသည်။ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ[illegible]သည်။

"ကြာပြီပဲ မမကြီးရယ်..."

"အေး...ကြာပြီဆိုတာ မမကြီး သိတာပေါ့။ ဒီအိမ်မှာ မမကြီး [illegible]ပ်ထောင်ဦးစီးပါ၊ မောင်တင်ဖေကို အိမ်ပေါ် ခေါ်သိပ်ချင်ရင် [illegible]ဆုံးတော့ မမကြီးကို အသိပေးသင့်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ မြိုင် [illegible]မပြောလည်း မင်းကိုခိုင်းရင် မြိုင်က ဒီလိုခိုင်းပါတယ်ဆိုပြီး မမကြီးကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ"

ဘကြီးမွန်းက ငိုင်သွားသည်။

"မြိုင်ခိုင်းတာကို ကျွန်တော်တို့က လုပ်ရတာလေ"

"အေးပါ... အေးပါ...၊ လုပ်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က [illegible]ဆိုတဲ့ ဒီမိန်းမကို လေးစားရမှန်း၊ အသိပေးရမှန်း မသိတော့ [illegible]"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ရှိ၏။ အသံမြှင့်ကာ [illegible]လိုက်၏။

"မမကြီး ဒီအိမ်မှာ မသိတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အားလုံးသိတယ်၊ [illegible] နားပိတ်၊ မျက်စိမှိတ်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို [illegible] အနံ့အအကြီး အောက်မေ့နေတာကိုး"

ဘကြီးမွန်းသည် ခေတ္တ ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ ပြောချင်တာ [illegible]ပြောရလျှင် မမကြီး စိတ်သက်သာရာရ၍ ဒေါသပြေသွားနိုင်

သည်။ ဒေါ်ခင်သန္တာသည် မျက်နှာကြီး နီရဲလာရုံမက မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ခင်သန္တာ၏ မျက်ရည်စို့သော မျက်လုံးများကို မြင်ရတော့ ဘကြီးမွန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

"မမကြီးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ဒီလို မထင်ပါဘူး မမကြီးရယ်"

ဘကြီးမွန်းက လေသံပျော့လေးနှင့် စလိုက်၏။

"မမကြီးဟာ အငြိမ်းစား ပညာဝန်တစ်ယောက်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘာမဆို အမြော်အမြင် အဆင်အခြင် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ လေးလဲလေးစားပါတယ်၊ မမကြီးတူမအကြောင်း မမကြီး သိပြီးသားပါ။ သူလုပ်ချင်တာ တဇွတ်ထိုးလုပ်တာပဲ၊ မမကြီးရဲ့ အုပ်ထိန်းမှု၊ မမကြီးရဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ ကြီးလာသူ မဟုတ်တော့လည်း မမကြီးကို နေရာမထားဘူးပေါ့"

"အေး…နေရာမထားနဲ့၊ နေရာမထားပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့မိဘဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ထောက်ထားသင့်တယ်၊ ဦးထွန်းလှအောင်၊ ဒေါ်ခင်မာလာဆိုတာ ဘယ်လိုမိဘမျိုးဆိုတာ သူသိရမယ်၊ ထွန်းလှအောင်က လန်ဒန်က ဝတ်လုံတွဲ့ယူလာပေမယ့် မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့ မြန်မာပီသလိုက်တာ၊ ငါ့ညီမ ခင်မာလာရော၊ ငါရော ကွန်ဗင့်ကျောင်းထွက်ပါ၊ မင်းသိပါတယ်၊ အနေအထိုင် ဘယ်လိုလဲဆိုတာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဂါဝန်ချွတ်ပြီး ထဘီလဲရတယ်၊ ညအိပ်ရာဝင် မိဘရော၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်၊ လူကြီးရှိသမျှ ကန်တော့ အိပ်ရတယ်၊ သူ့ကျ ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်၊ လူကြီးကို နေရာပေးရမှန်းတောင်

မသိဘူး၊ တခြားလူတွေလဲ နိုင်ငံခြားပညာသင် သွားကြပါတယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး"

"မမကြီးရယ်…စိတ်ဖြေပါ၊ တခြားလူတွေက ကျောင်းနေရုံနေတာ၊ ဘွဲ့လွန်တွေဘာတွေ သွားယူတာ။ သူက လေးတန်းကတည်းက မြန်မာပြည်က ထွက်သွားတာဆိုတော့ သူဟာ မြန်မာပြည်မှာသာမွေးတာ၊ ကြီးတော့ အင်္ဂလန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးရတာကို"

"အမလေး… မင်းက ရှေ့နေလိုက်နေလိုက်တာ၊ ဘယ်မှာပဲကြီးကြီး၊ သူ အခု ဘယ်မှာ နေသလဲ၊ ဘယ်ရေကိုသောက်ပြီး ဘယ်မြေကို နင်းနေသလဲ၊ အဲဒီ သောက်တဲ့ရေနဲ့ နင်းတဲ့မြေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အလိုက် နေရမယ်"

သူ့တူမကို မနိုင်တိုင်း ဘကြီးမွန်းကို ဒေါသတွေ ပုံအောနေသည်ကို ဘကြီးမွန်းသိပါ၏။ သူ့ရင်ထဲက ဒေါ်ခင်သန္တာကို စိတ်မဆိုးပါ။ သူသာ ဒေါ်ခင်သန္တာ နေရာမှာရှိလျှင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်မည်။

"မမကြီးရယ်… တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သူ ကုမ္ပဏီကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အလုပ်မှာရော၊ တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာရော ကျုံးတွေ အများကြီးပါတာပါ၊ အဲဒီနေရာကျတော့ သူ သိုသိပ်သိပ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိပါတယ်၊ အငြိအစွန်း မကြားမိပါဘူး"

"အေးပေါ့၊ မြန်မာမျိုးသားတွေနဲ့ အငြိအစွန်းမရှိပါဘူး၊ သူ့ကိုလိုချင်လို့ မိသားဖသားပီပီ ဆက်ဆံတဲ့ ခင်မောင်ဦးရော၊ မိုးကုတ်က ဆင်းလာတဲ့ လမ်းမတော်မှာ စိန်ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ မော်သန့်

တင်တို့ကိုရော၊ သူတို့ကိုကျတော့ ပြတ်သားလိုက်တာ၊ စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ အိမ်မလာရဘူး၊ ဆိုင်မှာကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့နိုင်ဘူးနဲ့၊ ဟိုတယ်မှာတည်းတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကျတော့ ထမင်းကျွေးရ၊ ညှော်ခံရ၊ ညဥ့်များ သန်းခေါင်တိုင်ရော၊ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ မောင်မွှန်း၊ မမကြီးက သူ ဘယ် အချိန်ထွက်တယ်၊ ဘယ်အချိန်ပြန်လာတယ်၊ အားလုံးသိတယ်၊ အဲဒီ သူနဲ့တွဲတဲ့ အကောင်တွေက မြန်မာမတွေဆိုရင် သူ့လိုပဲ ထင်ရင်အခက်”

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် တော်တော်ပြောလိုက်ရ၍ မောသွားပုံရ၏။ ခေတ္တနားနေသည်။

“ကျွန်တော် မမကြီးကို မောင်တင်ဖေအကြောင်း ဖွင့်မပြောမိတာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မြိုင်ကို ကျွန်တော်ချစ်တာ၊ အလိုလိုက်တာလည်း ပါပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဥာဏ်နဲ့ ကျွန်တော်တစ်ခု စဥ်းစားတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ သူတွဲနေတာလည်း ဒီလူတွေက ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘူး၊ အလွန်ဆုံး တစ်ပါတ်ပဲနေတာ၊ ပြန်သွားကြတာ၊ ဒီမှာမရှိတော့ ဘာသံမှမကြားရဘူးပေါ့၊ မြန်မာအမျိုးသားတွေနဲ့ သူတွဲနေရင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ပါးစပ်ဖွာတာနဲ့ မမကြီးတူမ ဘူများတဲ့တွေးခွက် ပက်လက်မျောမှာ၊ ဟိုသဘောပေါ့လေ၊ ကျွန်တော် ပုံနိုင်းရရင် ရိုင်းမလားမသိ၊ အရက်သောက်တဲ့ အရာရှိ လမ်းဘေးဘားဆိုင် သွားသောက်တော့ ဣန္ဒြေမရဘူး၊ ဒီတော့ အိမ်မှာမိန်းမက အမြည်းကြော်ပေးပြီး ပုလင်းထောင်

ပေးတော့ ဣန္ဒြေရရ သောက်ရတာပေါ့၊ မမကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်”

“တော်စမ်း...တော်စမ်း မောင်မွှန်း၊ ကြားရတာ နားရှက်တယ်”

“ရှက်မနေပါနဲ့တော့ မမကြီး၊ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာကို ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမပဲဖြေရှင်းရမှာ၊ ဒီသူငယ်ကတော့ ကျွန်တော်ကြီးဆွဲရာ အမွှာသဖြင့် မြိုင်ကြီးဆွဲရာ ကမယ့် သူငယ်ပါ၊ စိတ်ဖြေပါ၊ ကံတရားက အခါဟာပြီကိုး”

“ပွမဟာန် ကံမချပါနဲ့ မောင်မွှန်းရယ်”

“ကံပေါ့ မမကြီးရယ်၊ မမကြီးတို့မှာ ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ အခြံအရံ အကုန်ပြည့်စုံတယ်၊ ဒီတူမ စရိုက် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကံပေါ့”

ဒေါ်ခင်သန္တာက အံကြိတ်ထား၏။

“စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်ပါနဲ့ မမကြီး”

“အဆိုးဆုံးက ဒီသူငယ်မှာ မယားကြီးရှိတယ်ဆို”

ဒေါ်ခင်သန္တာက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီပြဿနာလဲ ပြေလည်အောင် ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က မြိုင်ပေးခိုင်းလို့ သူ့ဇနီးကို ငွေတစ်သိန်း ကျွန်တော် သွားပေးခဲ့တယ်”

“တော်တော့ မောင်မွှန်း၊ တော်တော့၊ မမကြီး ဘာမှ ဆက်မကြားချင်ဘူး၊ မင်းတို့ လုပ်ပုံတွေဟာ ငရဲကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်နေကြတာ ကောင်းကြရော၊ ကောင်းကြရော၊ သွားသွား...မမကြီး ဆက်မကြားချင်တော့ဘူး”

...ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ဘကြီးမွန်းသည် အနှင်ခံရပြီဖြစ်၍ အသာကိုယ်လေးရိုကာ စာဖတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပါတော့သည်။

●

(၁၁)

လမင်းထဲမှ ရွှေမှုန်စများသည် နှင်းမှုန်များထဲတွင် ဖြတ်သန်း [illegible] မြေပြင်ကို ကျလာကြသည်။ သစ်ရွက်များပေါ်မှာ ရွှေမှုန်နှင့် ပုလဲ [illegible] များ ပြိုးပြက်နေသည်။ ဆောင်းနှောင်းလေသည် အေးမြနေဆဲ။ [illegible] ပန်းရနံ့များကို သူ့ဆီ သယ်လာသည်။

[illegible] သည် လမ်းလျှောက်ရင်း ခေတ္တရပ်ကာ ပုန်းညက်ပင်အောက် [illegible] များမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရွှန်းမြစွာသာနေသော လမင်းသည် [illegible] နှောင်းမိုးပြာထက်မှာ ရန်သူကင်းစင်စွာ ဝင်းပနေသည်။

[illegible] ကာစ်ည အမှောင်ကြီးကျသော ညဥ့်က လမင်းသည် ပြေး [illegible] သော ရန်သူတိမ်ညိုတို့လက်မှ လွတ်အောင် တိမ်းရှောင်သွား [illegible] သတိရသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ လမင်းသည် ကသုတ်

ကရက်နှင့် သူ၏ ရဲဟိုက်ခံတပ်ကွင်းသို့ တိုးဝင်ပြေးလွှား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယခုညတော့ အောင်မြင်သူ၏ ခန့်ညားမှုနှင့် တောက်ပရွှန်းလက်နေသည်။

လမင်းလို သူ့နှလုံးသားကို ပြန်လည်၍ ကြည်လင်စေချင်သည်။ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေရင်းမှ ညမွှေးပန်းရနံ့သင်းသော လေကို ရှူရှိုက်လိုက်၍ ပို၍ ဆိုးသွားသည်။ ဟုတ်၏။ ညမွှေးပန်းဆိုသည် ညမှရနံ့က မွှေးပျံ့သည်။ ဆောင်တော်ကူးဟူ၍လည်း ဒီပန်းကို ခေါ်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ပါးအိပ်ချိန်မှ မွှေးပျံ့ရသည့် အခိပ္ပာယ်။ သူသည်လည်း ဆောင်တော်ကူး ပန်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ယောကျ်ားတန်မဲ့ အဆောင်တော် ကူးခံရသူ။ ဒီလိုတွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။

ယခင်က မမကို သူပေးခဲ့သော အမှတ်များ၊ ဂုဏ်ထူးမှတ်ထက်ပင် ကျော်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သုညပဲပေးလိုက်ရတော့မှာလား။ ဒီလိုလည်း သူမလုပ်ရက်။ သူ့နှလုံးသားတွင် မမက နေရာအပြည့် ယူထားလိုက်ပြီကို သူသိသည်။ သူ့ကို မမက ချည်နှောင် ကြိုးတဲထားသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အချိန်မရွေး သူ မမအပါးမှ ထွက်ခွာနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူတစ်ဖဝါးမှ မခွာရက်ပါ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မရှိသည်ကိုတော့ သူသိသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်နေ့က မြညိုပေးသောစာကို ဖတ်ရင်း သူ ခံစားနေရသည်။ ဒီအတွက် မမကိုတော့ အပြစ်မတင်လိုပါ။ စာကတော့ တိုတိုပါပဲ။

အစ်ကို

လပြည့်နေ့ညက မြညို သမီးလေးမွေးတယ်၊ အစ်ကို့ လိုပဲ မျက်ဘုတ်ခိုင်ခိုင် ဖွံ့ပါတယ်။

အစ်ကို ခွဲခွာသွားတုန်းမွေးတာမို့ သမီးနာမည်ကို 'စိမ်း' လို့ပေးလိုက်တယ်။

ချမ်းမြေ့သာယာပါစေ။

မြညို

စာဖတ်ရစဉ်တုန်းက သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်၍သွားပါသည်။ မွှေးမွှေးကွာကွာ သမီးလေးကို သူကြည့်ချင်သား။ မြညိုက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီထင်ပါရဲ့။ သူခံစားနေရသော ဝေဒနာကို သမီးလေးအမည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဟလိုက်သည်။ "စိမ်း"တဲ့။

မြညိုက စိမ်းခြင်းမဟုတ်၊ သူကစိမ်းခဲ့သူ။ သူ့ဘဝကို မြညို ဘယ်လိုကျင့် ရင်နာလေမည်လား။ သူသည် ညမှမွှေးသော ညမွှေးပန်း 'ဆိုးပေစိတစ်မျိုး'။

မမကို သူအံ့ဩမိသည်။ မထင်မှတ်သော မမ၏ စရိုက်က သူ့မျက်နှာကို ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ မမမှာ သူ့ဂုဏ်၊ သူ့ချစ်ခင်မှုတွေနှင့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်ရွေးနိုင်ပါလျက် မမ ဘာ့ကြောင့် မယူသလဲ။ သူနှင့် ဘာဖြစ်၍များ မမသည် ဘဝတစ်သက်တာ ဓာတ်လမ်းကို ခင်းပါသလဲ။

မမသည် ညဦးမှာ သူ့ဓာတ်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ကသွားသော်လည်း နံနက်ကျတော့ ညဦးဝတ်တန်ဆာတွေကို ခွာချလိုက်သော

ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးလို ညဥ့်က အရိပ်အယောင်တွေ ဘာမှ မမမှာ မကျန်ရစ်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက မမနှင့် ဘာမှမတူ။ အားလုံး အရေခွံခွာချလိုက်သလို ပုံစံပြောင်းသွားသောမမကို တွေ့ရသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့ လုပ်ငန်းကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ စီမံခန့်ခွဲနေသော လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်။ ညက ပြင်းပြသော အာသာဆန္ဒနှင့် ညှို့ဓာတ်အရောင်များ မမမျက်လုံးတွင်ရော၊ ဟန်ပန်မှာရော စိုးစိမျှ မတွေ့ရ။ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် အနေနှင့် သူ့ကို အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်အဖြစ် ပက်ပက်စက်စက် ခိုင်းသည်။ ညဥ့်ဘက်မှာ သူ့ရင်ခွင်တွင်တွေ့ခဲ့သော မြိုင်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သူသံသယဝင်လောက်အောင်ပင် မမက ပြောင်းလဲနေသည်။

သူ တစ်ခုတော့ သတိထားမိသည်။ ညဥ့်ရုံတော် ဆောင်တော်ကူးချိန်မှာ မမသည် သူ့ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးချသွားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မမတစ်ယောက် အစိမ်းအရိုင်း အပျိုစင်သက်သက် မဟုတ်သည်ကို သူ သတိထားမိသည်။

သူ တွေ့လာသောအချိန်ကစ၍ မမနေပုံ ထိုင်ပုံက ရှင်းလင်းသည်။ ဘာမှ သံသယဝင်စရာ မရှိပါ။ ထိုညက ပျက်ပျက်ထင်ထင် ကိုယ်တွေ့ကြုံရတော့မှ မမသည် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိုသိုသိပ်သိပ် ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းသိမ်းအသုံးချတတ်သော အတွေ့အကြုံရှိပြီး မိန်းမမှန်း သူသိလာသည်။

သူ့အရင် အဆက်ဆက်က မမကို အသုံးတော်ခံလာသူများမှာ ဘယ်သူများပါလဲ။ သူစပြီး အလုပ်စဝင်ကတည်းက မြန်မာလုပ်ငန်း

[illegible] ဖွေနှင့်တော့ မမက ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသည်။ ဒုက္ခပါ [illegible] မမကို ဘယ်လိုနားလည်ရပါ့။ ကြိုက်တဲ့ခေါင်းခေါက်၍ လင် [illegible] ယူနိုင်သော မမလို အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတစ် [illegible] အပျိုကြီးအခေါ်ခံ၍ ယခုလို သူနှင့်ဆက်ဆံနေသည်မှာ [illegible]ပါလဲ။

[illegible] ရင်ထဲမှာတော့ မဟာပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်မိသလို မလုံ [illegible] သဖြင့် နောက်ဖေးတန်းလျားအုပ်စုနှင့် တွေ့ချိန်မှာ လိပ်ပြာ [illegible] ပေမယ့် သူကြားရသော စကားသံတွေက အံ့သြစရာ။ သူတို့ [illegible] သံသယ တစ်စွန်းတစ်စ ရှိပုံမရ။

"[illegible]မောင်ရင်ရှိပေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ရင် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ကြီးကြီးရယ်၊ [illegible] နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ တို့က တန်းလျားမှာနေတော့ အရေး [illegible]ဆို ဘာမှသိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်တင်ဖေရှိတော့ လုံခြုံ [illegible]ပေါ့"

[illegible] မြိုင်နှင့်တကွ အားလုံးက တစ်လေသံတည်း ထွက်လာ [illegible]ပါသေးရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟင်းချမိသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း [illegible] ဘဝင်မကျ။ မမအိမ်ကြီးပေါ်တွင် သူ့ကို စိတ်ချယုံကြည် [illegible] မမပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ သူ မထိပါ။ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ [illegible]...။

မမက သူ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူထိပါးခဲ့ပြီ။ ပိုင်ရှင်ရှိသူ သူ့ထံကမှ [illegible] ဟနိုး ရယူခြင်းကို မမ ဘာကြောင့် နှစ်ခြိုက်သာယာပါ

သလဲ။ သူသည် အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ရင်ထဲမှာမလုံ။ တကယ်တော့ အခိုးခံရသူက သူဖြစ်နေသည်။

မမသည် သူ အုပ်ချုပ်သော ကျေးရွာတွင် အားလုံး၏ ယုံကြည်မှုကို အပြည့်အ၀ရရှိထားသော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူတို့အားလုံး၏ ယုံကြည်မှုကို ရအောင် မမကလည်း သူတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ မမအပေါ် သံသယကင်းစွာ လေးစားကြခြင်းမှာ အံ့သြစရာမဟုတ်။ သူသာ မမကို အံ့သြသည်။ မမကို နားမလည်နိုင်။

အလုပ်တူလုပ်ဘက် မြန်မာအမျိုးသားတွေက သူ့ကို ကမ်းလှမ်းလာသည်ကို လှပစွာ ကာကွယ်ခဲ့သည်။ သူနှင့်ကျမှ ကာမဂုဏ်ကို ခိုးယူ၍ ဘာပြုလို့ တိတ်တိတ်ပုန်းဇာတ်လမ်း ခင်းပါသလဲ။ ဒီအတတ်တွေ မမ ဘယ်ကရခဲ့ပါသလဲ။ သူ ရင်မောလိုက်တာ၊ သူ့အတွေးကို ရပ်ကာ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ သူ့အဆောင်ဘက်ကို မသွား။ မမအိပ်ခန်းဘက် လျှောက်သွားတော့ မမက ဆီးကြို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

"မောင်... ဘာသောက်ဦးမလဲ"

မမက သူ့ဘေးတွင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။ သူ ခေါင်းခါပြသည်။

"မောင် ဘာတွေတွေးနေလဲ၊ မြိုင် ဆင်ဝင်ကနေ ကြည့်နေတယ်၊ မောင် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်နဲ့၊ ဂနာမငြိမ်ဘူး"

ကိုတင်ဖေသည် မြိုင့်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မျက်လုံးများက ကိုတင်ဖေ မျက်လုံးနှင့်မတူ။ အေးမြကြည်လင်နေသည်။

"စဉ်းစားရတာပေါ့ မြိုင်ရယ်"

သူက ပြောလိုက်၏။

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေလဲ"

"မောင်တို့ဇာတ်လမ်း ဘယ်လို ဆက်စခန်းသွားရမှာလဲ၊ မောင်မေးလည်းမေးချင်တယ်၊ မေးလည်း မမေးရက်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ မြိုင်သိထားစေချင်တယ်၊ မောင် ဒီကမခွာဘဲ မြိုင့်ကုမ္ပဏီအတွက် လုပ်ပေးနေတာဟာ မြိုင့်စည်းစိမ်တွေကို အပိုင်စီးချင်လို့ဆိုတဲ့ ဆန္ဒ မရှိဘူးဆိုတာတော့ မြိုင် သိထားစေချင်တယ်"

မမသည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို သူ့ကို ကြည့်သည်။

"မြိုင် နားလည်ပြီးသား၊ ဘကြီးမွန်း ခေါ်လာကတည်းက 'ကိုတင်ဖေ'ဆိုသူဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ မြိုင်သိပါတယ်"

"ဘယ်လို အသုံးချရမယ်ဆိုတာလည်း သိတယ်ပေါ့"

"သိရတယ်လေ၊ မြိုင်က ကုန်သည်၊ လူကဲခတ်ညံ့ရင် သွားမှာပေါ့"

"မောင့်ကို လူလို့ အကဲခတ်မိလား၊ နွားလို့အကဲခတ်မိလား"

"ကို...မောင့်စကားကလည်း မြိုင်က မောင့်စိတ်ရင်းကို မြင်တာလည်းက သိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ တစ်ခုကလည်း သိပ်တွေးတောမနေပါနဲ့။ မောင့်နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ ရှင်းအောင် မြိုင်လုပ်ထားတယ်"

ကိုတင်ဖေက အံ့အားသင့်သွားသလို ဖြစ်သွား၏။

"ဘာကိစ္စတွေလဲ"

"ဝါမကျွတ်ခင်က ဘကြီးမွန်းကို လွှတ်ပြီး မမြညိုကို ငွေတစ်သိန်း ပေးခိုင်းလိုက်တယ်"

'တစ်သိန်း...' သူသည် ရေရွတ်လိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

"တစ်သိန်းတန် တင်ဖေပေါ့နော်..."

မြိုင်သည် ဖြူနုသော သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကိုတင်ဖေ့ နှုတ်ခမ်းကို ထိလိုက်၏။

"မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မြိုင့်အတွက် မောင်ဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး"

"အဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူးတဲ့..."

သူသည် မြိုင့်စကားကို ထပ်တူရေရွတ်လိုက်၏။

"တစ်ခုက ရေ့အပတ်ထဲ မြိုင်တို့ ခရီးထွက်ရအောင်၊ တောင်ငူနဲ့ ဇရပ်ကြီးကြားက ရွှေဈေးလဲ ရောက်မယ်၊ မိုးကုတ်လဲ ရောက်မယ်၊ အပြန်မှာ မုံရွာဘက်တက်ပြီး ကျောက်ကာအရောက် သွားမယ်။ တစ်ခု မောင်နားလည်ဖို့က ရွှေဈေးကရတဲ့ ရွှေချောင်းနဲ့ မိုးကုတ်က ကျောက်မျက်ရတနာတွေအဝင်ကို မောင်တစ်ယောက်ပဲ စာရင်းကိုင်ရမှာ၊ ဦးကျော်ပြင့်က ဆိုင်မှာပြထားတဲ့ လက်ဝက်ရတနာတွေပဲ တာဝန်ယူရမှာ၊ သူတို့ကို ဘာမှ အသိပေးဖို့ မလိုဘူး၊ ကားကိုသာ

ခရီးရှည်သွားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်၊ မောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားမယ်၊ မြိုင်တို့ရဲ့ **ပျားရည်ဆမ်းခရီး**"

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တိုးညင်းစွာ သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

မမသည် သူ့ကို ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးချလာပါပကော။ သူသည် ဘာကြောင့် ရှန်းမထွက်နိုင်ပါသလဲ။ စပါးကြီးမြွေ ညှို့သည်ကမှ လမ်းပျောက်ရာ ထွက်နိုင်သေးသည်။ သူသည် မမညှို့ကွင်းစက်ဝန်းမှ အဝေးသို့ ပြေးမထွက်နိုင်သည်ကို နားလည်လာပါသည်။

(၁၂)

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ဆိုဖာပေါ်မှာထိုင်ရင်း ခရီးထွက်သွားသော မြိုင့်အကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။ သူသည် ပင်စင်ယူပြီးသော ပညာဝန်မတစ်ယောက်။ သူ့ဘဝမှာ ဘာမှ ပူပန်စရာ မရှိ၊ အေးချမ်းပါသည်။

မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီမှာ သူ အစုရှယ်ယာဝင်ထား၍ ယခုနေသော တိုက်က မြိုင်နှင့်သူ နှစ်ဦးပိုင်၊ ဤတိုက်ကြီးကို မိဘဘိုးဘွားပိုင်အဖြစ် သူနှင့် ဒေါ်ခင်မာလာညီအစ်မ အမွေဆက်ခံရလေတော့ သူ့ညီမ ခင်မာလာ့အမွေကို မြိုင်က ဆက်ခံရသည်။ သူလို သက်ကြီးရွယ်အိုသူ အတွက် နေစရာလည်း မပူရ၊ ငွေကြေးအတွက်လည်း မပူရ၊ ရောဂါ ဟူ၍ သွေးတိုးပဲ ရှိသည်။

မြိုင့်အတွက်ကိုပဲ သူ နေ့စဉ် တွေးတောစိတ်မကောင်းဖြစ်ရ [illegible] ကြောင့်လည်း သွေးတိုးက ဝင်လာခြင်းများလား။ မောင် [illegible] အာဓာတ်ထုပ် ဆက်၍ခင်းမည်လဲ။ သူ့ကိုလည်း တစ်လုံး [illegible] မှ ပွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်း မရှိသော တူမ။ ယခုလည်း ခရီးရှည် [illegible] ပြန်သည်။

"ကြီးကြီး"

[illegible]မန်းဝမှ အသံကြားမှ သူ့အတွေး ပြတ်သွားသည်။

"[illegible]... အိုင်ရင်း... ကြီးကြီး တမင်စောင့်နေတာ"

"အိုင်ရင်းက ကြီးကြီး သွေးများတိုးသလားလို့ စိုးရိမ်သွားတယ်၊ [illegible] ဆေးရုံကရောက်ရောက်ချင်း ကြီးကြီးဆီက ဖုန်းလာတယ်လို့ [illegible]တယ်၊ နေကောင်းလား..."

အိုင်ရင်းက မထိုင်ခင် တောက်လျှောက်ကြီး ပြောနေသည်။

"သွေးတိုးပြီး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ် တစ်ခါတည်းသေရင် [illegible]တယ်၊ ထိုင်ပါဦးလေ...၊ သမီးရယ်... ကြီးကြီးနေမကောင်း [illegible]တာ မဟုတ်ဘူး၊ အစားလဲ သတိထားတယ်၊ ပိုဝမလာ [illegible]နံထားတယ်၊ သွေးလည်း မတိုးပါဘူး၊ စိတ်ညစ်လွန်း [illegible]

"[illegible]ကိုစိတ်ညစ်တာလဲ ကြီးကြီးကလဲ...၊ ဘုရားသွားကျောင်း [illegible]နောက်ပိုင်းလဲ အေးလို့...၊ မိုနာက သူ့အလုပ်နဲ့သူ အချိန် [illegible] ကြီးကြီးကျန်းမာရေးကို အစဉ် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ အိုင် [illegible] ခရီးမထွက်ခင် ကြီးကြီးကို ဂရုစိုက်ဖို့ မှာတယ်"

အိုင်ရင်းက ကြီးကြီးဘေး ဆိုဖာမှာ ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက ခေါင်းရမ်းသည်။

"အိုင်ရင်းသူငယ်ချင်းအတွက် ကြီးကြီး စိတ်ညစ်တာပါ၊ သူ မရှိတုန်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာ...၊ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား"

"မဖြစ်ပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ မိုနာက ဇာတ်လမ်းအသစ် ထွင်လာလို့လား"

အိုင်ရင်းသည် မိုနာ(သို့မဟုတ်)သူ့သူငယ်ချင်း မြိုင်အကြောင်း ကို သိပြီးအနေနှင့် မေးလိုက်သည်။

"အသစ်ဆိုရမလား မပြောတတ်သလောက်ပဲ၊ ခု... အိုင်ရင်း သူငယ်ချင်းက မောင်တင်ဖေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီလေ၊ အိုင်ရင်း သိပြီးသားပါ"

"သူက အိုင်ရင်းနဲ့ ကိုတင်ဖေကို မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက အတွင်း ရေးမှူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒီလူ့ကိုကြည့်ရတာ ရုပ်ရည်ကလဲ ခန့်ချော၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပုံ ရတယ်၊ လုပ်တာ ကိုင်တာလဲ တော်တယ်၊ မိုနာ့ အပေါ် သစ္စာရှိပုံ ရတယ်"

"ခေါ်တုန်းက ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ခေါ်တာလေ၊ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ဖြစ် အဆင့်အတန်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကြီး ကြီးကိုလဲ ဒီသူငယ် လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ပေါ်ကို သူငယ်ရောက်လာတော့ ကြီးကြီး သူ့ကို ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရမှန်း မသိဘူး၊ ခပ်တည်တည်ပဲ လုပ်နေမိတယ်။ မောင်တင်ဖေကို

အိမ်ပေါ် ခေါ်သိပ်မယ့်အကြောင်း တကယ်တော့ ကြီးကြီးကို သူ အရင် ကြိုဟင်ပြီး တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့"

အိုင်ရင်းကလည်း တွေတွေလေး စဉ်းစားနေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြိုတင်ပြောသင့်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မိုနာက ကို တင်ဖေကို ယူမတဲ့လား"

"ယူရင် ကောင်းတာပေါ့"

ကြီးကြီးက ပြောလိုက်ပြီးမှ ခေတ္တနားကာ ဆက်ပြောသည်။

"သူတို့ ခရီးမထွက်ခင် ကြီးကြီးမေးလို့ မောင်မွန်းကပြောတော့ ကျည်းကျူးက မယားကြီးကို မြိုင်က ငွေတစ်သိန်း အပေးလွှတ်လို့ များပေးတယ်တဲ့၊ ကြီးကြီးက ငရဲကြီးမှာလဲ ကြောက်တယ်၊ အပြစ် ကောင်းဘူးလို့လဲ ယူဆတယ်။ ဒါပေမယ့် မြိုင်က စိတ်ဝင်စားရင် မယားကြီးကို တရားဝင် ပြတ်ပြတ်စဲစဲလုပ်ပြီး မောင်တင်ဖေကို လက် ထပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အိုင်ရင်းသူငယ်ချင်း ကြည့်ရတာ ဒီသူငယ် ကိုလဲ ယူမယ်မထင်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်တော့လဲ တစ်ဖက်ကစဉ်းစားရင် ကိုမယားကြီးက မပြတ်စဲချင်ဘဲလုပ်ရင် ဟို့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ"

အိုင်ရင်းက တွေသွားသည်။ မိုနာသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ မိုနာ၏ကုမ္ပဏီမှာ သူ အစုရှယ်ယာထည့်ထား ၍ စီးပွားရေးကအစ တိုင်ပင်လေ့ ရှိသည်။ လေးတန်းအထိ အတူ နေပြီ၊ မိုနာ အင်္ဂလန်ထွက်သွားတော့လည်း အခင်အမင် မပျက်၊ ဆွေမျိုးပေါက်အရွယ်ရောက်တော့လည်း ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လာ သူ့ အိုင်ရင်းကိုခေါ်၍ လန်ဒန်အပျိုပေါက်တွေ၏ ဒေသနာကို သူ့

ကို ပြောပြ၍ သူတွဲလာသော ကျောင်းသားတွေနှင့် အတွေ့အကြုံကို ပြောပြတတ်သည်။ မိုနာသည် သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရော အလုပ်ကိစ္စရော တိတိလင်းလင်း အိုင်ရင်းကို ဖွင့်ဟပြောပြတတ်သည်။

သူငယ်ချင်းအနေနှင့် မိုနာ့ကို သူ အလွန် ချစ်ပါသည်။ ယောကျ်ားများနှင့် ဆက်ဆံရေးမှာ မိုနာ နေပုံထိုင်ပုံက မြန်မာမ တစ်ယောက်ပုံစံ မဟုတ်သည်ကိုတော့ အိုင်ရင်း မကြိုက်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်ပဲနေနေ မြန်မာပြည်မှာတော့ မိုနာ အချိုးပြောင်းစေချင်သည်။

တစ်ခုတော့ မိုနာက မြန်မာအမျိုးသားနှင့် မတွဲ၊ နိုင်ငံခြားသားနှင့်ပဲ တွဲသည်။ ဒီကိစ္စများကို ကြီးကြီး သိဟန်မတူ၊ သိလျက်နှင့်ပင် ပညာတတ် မိန်းမကြီးပီပီ ပြောမရ၍ ရှေ့နေလေသလား။

ကိုတင်ဖေကိစ္စကတော့ မိုနာတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ခရီးရောက်နေသည်ကို သူ မသိ။

"ကြီးကြီးတို့နှစ်ယောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆွေးနွေးဘူးလား"

"ဆွေးနွေးပါတယ်၊ ခရီးမထွက်ခင်ကလဲ လက်ထပ်ဖို့ ကြီးကြီး ပြောပါသေးတယ်၊ ကြီးကြီးလဲ ပညာတတ်ပါ၊ သူလဲ ခေတ်ပညာတတ်ပါ၊ သူတတ်တဲ့ပညာက ကြီးကြီးလို မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားနဲ့တွဲတာကလဲ လုပ်ငန်းသဘောတင် မဟုတ်ဘူး၊ "

အိုင်ရင်းထင်သလို မဟုတ်၊ ကြီးကြီးသည် မြိုင် လှမ်းခဲ့ဖူးသော မြေလွတ်များကို သိပြီး ဖြစ်နေသည်။

"အိုင်ရင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

ကြီးကြီးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

"သူ့အခြေအနေနဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အိုင်ရင်း ပြောကြည့်ပါလား"

"ဘယ်သူ့ကို ကြီးကြီး ပြောစေချင်တာလဲ"

"ကြီးကြီးကို ယောကျ်ားလေးရှင် မိဘတွေက လာချဉ်းကပ်ပါတယ်၊ အိုင်ရင်းသူငယ်ချင်းက ဒီသူငယ်တွေကို အိမ်ဖိတ်တာတောင် မရှိတ်ဘူး၊ ဆိုင်ကိုပဲ လာတဲ့လေ၊ ဆိုင်က အလုပ်စကားပြောတဲ့ နေရာပဲ"

အိုင်ရင်းက သူငယ်ချင်းအကြောင်း သိပြီးသား။ မိုနာသည် သူ့ကို ချဉ်းကပ်လာသောသူတွေအကြောင်း အိုင်ရင်းကို ပြောပြပြီးသား။ [illegible] မိုနာ၏ တွေးခေါ်မှုက တစ်မျိုး။

ကြီးကြီးက စကားဆက်သည်။

"ရွှေလီထရိတ်ဒင်းက ခင်မောင်ဦး၊ ဒီသူငယ်မိဘတွေက မန္တလေးက နမ့်ဆမ်းလက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံပိုင်ရှင် သူဌေးတွေပဲ၊ သူငယ်က ကားအရောင်းအဝယ်လဲ လုပ်တယ်။ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ရွှေလီထရိတ်ဒင်းက သူပိုင်။ ဒီသူငယ်က ကုန်သွယ်ရေး ကျွမ်းကျင်တယ်၊

လူကလဲ လူချောမို့ ကြီးကြီးက သဘောတူတယ်။ တခြားလူဆို မြိုင့် ခြေလှမ်းကို မီမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မိဘတွေက အတိအလင်း ကြီးကြီး ကို လာပြောပေမယ့် ကိုယ့်တူမအကြောင်းကို သိတော့ 'လူငယ်ချင်း ချစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်'လို့ပဲ စကားပြန်ရတယ်… အဲဒီသူငယ် တွေကို မယူချင်နေ၊ အခု မောင်တင်ဖေကိစ္စ"

"သူ့ကို ကြီးကြီး ဖွင့်ပြောပြီးပလား"

"မောင်တင်ဖေကိစ္စတော့ မပြောရသေးဘူး၊ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့၊ သူ့စကားတွေကို ကြီးကြီးလဲ ပြန်မပြောချင်ဘူး၊ ဒီခြံပတ်ဝန်း ကျင် အသိုင်းအဝိုင်းက ဆွေမျိုးလို ဖြစ်နေတယ်။ မင်းသူငယ်ချင်းက လက်အောက်ကလူတွေကို ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာတော့ တော်နေပြန် ရော၊ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ သူတို့ကို အကူအညီပေးထားလေတော့ အားလုံး က သူ့ကို ချစ်တယ်။ မောင်မွန်းတို့ကတော့ တကယ်လဲ ဆွေမျိုးတော် ပါတယ်၊ ကြီးကြီးတို့အမေနဲ့ သူ့အမေက ညီအစ်မဝမ်းကွဲ။ ကြီးကြီး တို့က ရွှေကျင်မှာနေတုန်း မောင်မွန်းက တေတေပေပေ ထွက်သွား တာ၊ ဒီရန်ကုန်ရောက်မှ ခင်မာလာ လက်ထပ်ပြီးတော့ လာနေကြ တာ။ မောင်မွန်းကတော့ သူ့တူမနဲ့ အလိုတူအလိုပါ။ ကျန်အုပ်စုက တော့ သူ့အနေအထိုင် အပြုအမူကို ဘာတစ်လုံးမှ ပြောမှာမဟုတ် ဘူး။

မိသားစုစိတ်ဓာတ် ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူက ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက် စရာ မလိုဘူး။ ထင်သလို နေနိုင်တယ်။ ကြီးကြီးသဘောမကျတာတွေ တော့ အများကြီးပဲ။ စီးပွားရေးမှာလဲ မြိုင်လုပ်ပုံဟာ ကြီးကြီး မကြိုက်

[illegible] ခင်မာလာဟာ မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီကို အင်္ဂလိပ်လက် [illegible]ညီးက တည်ထောင်လာတာ။ ကြီးကြီးတို့အမေက ဒေါ် [illegible]လို့ ကုမ္ပဏီကို ခင်မာလာက မြိုင်မာလာလို့ အမည်ပေးထား [illegible] သမီးမွေးလာတော့ အဖွားနာမည်ယူပြီး မြိုင်လို့ ပေးတာ။ [illegible]ပေမယ့် ခင်မာလာဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်ရော၊ လွတ်လပ် [illegible] လိုင်စင်ခေတ်မှာရော အမည်းစာရင်း(Black List)ထဲပါတဲ့ [illegible]မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကုမ္ပဏီကို သူ ဦးစီးခဲ့တာ မဲ့တစ်ပေါက် [illegible]။ အဲဒီခေတ်က စကော့ဈေးမှာ ကုလား၊ တရုတ်သူဌေး [illegible]ခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးသမီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ ရှိခဲ့ကြတယ်။ [illegible] ရောင်းစားကြတာပဲ။ ခင်မာလာ လိုင်စင်ကို ဘယ်တော့မှ [illegible]၊ တကယ် လိုင်စင်ရပစ္စည်းကိုမှာပြီး ဆိုင်ပေါ်တင်ရောင်း [illegible]… အိုင်ရင်းကို မေးရဦးမှာ၊ ရွှေဈေးကရတဲ့ ရွှေချောင်း [illegible]ရော၊ ကြီးကြီးက သိမ်းလိုက် ထုတ်ပေးလိုက်ပဲ တာဝန်ယူ [illegible]လုပ်တာလဲလို့ မသိဘူး"

"[illegible]တော့ မပူပါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ နိုင်ငံခြားက ကုမ္ပဏီ [illegible] ရှယ်ယာဝင်ဖို့၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ နိုင်ငံခြားကို ထုတ်သွားတာ

[illegible]ရင်းက ဖြေ၏။

"[illegible] ကြီးကြီး မကြိုက်ဘူး၊ တရားဝင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ စီးပွား [illegible] ရှက်တယ်ဆိုပေမယ့် သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်"

အိုင်ရင်းက ငိုင်သွားပြန်၏။ ကြီးကြီးက သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။

“ခုလဲ အိုင်ရင်းသူငယ်ချင်းက ရွှေတွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို တရားမဝင် နိုင်ငံခြားကို ထုတ်ယူတာပဲ မဟုတ်လား”

အိုင်ရင်းက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ကြီးကြီးဖြစ်စေချင်တာက နိုင်ငံခြားနဲ့ ကုန်သွယ်ခွင့် ရလာတဲ့အခါ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ဖို့၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာရှိဖို့ လိုတယ်၊ ကြီးကြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာ သိပ် စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ပြောလဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားမှာ အတုယူသင့်တာတွေ တစ်ပုံကြီးပါ၊ အိုင်ရင်းသူငယ်ချင်း ယူလာတဲ့အကျင့်က မပြောချင်ပါဘူး”

ကြီးကြီးပြောသမျှ မှန်နေ၍ အိုင်ရင်းက ဘာမှ မချေပတော့ပါ။

“စကားကလဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ အိုင်ရင်းကို ကြီးကြီးခေါ်တာက မြို့ပြန်လာရင် ပြောပါ၊ မောင်တင်ဖေကို ကြီးကြီး မကန့်ကွက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်း မနေပါနဲ့၊ တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ ပြောပေးပါ”

ကြီးကြီးပြောတာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်ပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါ ကြီးကြီးရယ်၊ အိုင်ရင်းလဲ အင်္ဂလန်မှာ စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာကြည့်ရဦးမယ်၊ သူတို့ ပြန်လာရင် အိုင်ရင်းကို ဖုန်းဆက်ပါ၊ မိုနာ့ကို အိုင်ရင်း လာတွေ့ပါ့မယ်”

ကြီးကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိုင်ရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။

အိုင်ရင်းကတော့ တစ်လမ်းလုံး မိုနာ့အကြောင်းကို စဉ်းစားလာ[illegible]

အိုင်ရင်း၊ ကိုလှဦးနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုတော့ လန်ဒန်ရှိ မိုနာ့ [illegible]ရေးလိုက်သည်။ ကိုလှဦးက အင်ဂျင်နီယာ၊ ကိုယ်ပိုင် [illegible] ကန်ထရိုက်ယူ၍ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်နေသည်။ အိုင်[illegible] ဆရာဝန်ဖြစ်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုနာ၏ ပြန်စာထဲမှာ...

“ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာရဲ့ ကျွန်ပဲ၊ အိုင်ရင်းမှာ လူနာကို ကုသ[illegible]ရတဲ့ အလုပ်က များရတဲ့အထဲ၊ နောက်ထပ် လူတစ်[illegible] ကျွန်ခံဦးမလို့လား”

[illegible] စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ပါလာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း မိုနာ၏ [illegible]ရေးအပေါ် ထားရှိသော သဘောထားပင် ဖြစ်သည်။ [illegible] လက်ထပ်ရေးအပေါ်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်မှု [illegible]

[illegible] လက်ထပ်တုန်းက မိုနာ၏ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် ခံယူ[illegible] ထားသူအိုင်ရင်းအနေနှင့် ကြီးကြီး၏ ဆန္ဒအတိုင်း [illegible]ယောက်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းရမှာက [illegible]အလုပ် မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးပြောသော ကုန်[illegible] သမ္မာအာဇီဝဖြစ်ဖို့။ ဒါတွေကိုလည်း မိုနာ့ကို ဘယ်လို [illegible]။

ယခုလက်ရှိ ကိုတင်ဖေကို တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ ကြီးကြီးဆန္ဒကိုလည်း မိန့်ကို ပြောပြရဦးမည်။

●

(၁၃)

[illegible] ရင်း ပြန်သွားချိန်တွင် ကြီးကြီးသည် မြိုင် ခရီးမထွက်ခင် [illegible] အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မောင်တင် [illegible] ရုပ်ရည်ကိုရော၊ အလုပ်အကိုင်ကိုရော သဘောကျပြီး ဖြစ် [illegible] နေထိုင်ပုံကိုလည်း လေးစားပါသည်။ ဒါပေမယ့် မြိုင်က [illegible] မေတင်ကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ အခံရခက်သည်။ [illegible] ဖြစ် တူအရီးနှစ်ယောက်တည်း နေသောအိမ်မှာ သူသည် [illegible] မေါ်တစ်ယောက်အဖြစ် မောင်တင်ဖေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်သိပ် [illegible] အသိပေးတိုင်ပင်သင့်ပါသည်။ မြိုင့်ဘာသာ နှစ်ပါးသွား [illegible] မင်းခင်း-မခင်းခင်း ဒီကိစ္စကို သူ မစွက်ဖက်လိုပေမယ့် [illegible] ခေါ်ထားချင်ကြောင်း သူ့ကိုတော့ ခွင့်တောင်းသင့်သည် [illegible]။ သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေမလည် ဖြစ်နေ၍ မောင်တင်ဖေကို [illegible] ကောင်းတင်းနှင့် ဆက်ဆံခဲ့၏။ တကယ်တော့ မောင်တင် [illegible] အပြစ်မရှိသည်ကို ကြီးကြီး သိပါသည်။

မြိုင်သည် သူ့ကို လေးစားမှု မရှိ။ မြန်မာမိသားစုတစ်စုမှာ ဒီလိုယဉ်ကျေးမှုမျိုး မရှိထိုက်ဟု သူ ထင်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မြိုင် သူ့ကို မနာခံခဲ့။ ခု ကြီးတော့ မြိုင်နှင့် သူ ပို၍ အစေး မကပ်တော့။ သို့ပေမယ့် အစစ သူ ဗျူသိပ်ခဲ့သည်။

ယခုကိစ္စမှာတော့ ခရီးမထွက်ခင်ကတည်းက သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ဟပြောချင်၍ မြိုင့် ကို စာဖတ်ခန်းထဲမှာပင် ကြိုတင်ချိန်း၍ သူ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး ကြိုတင်ချိန်းဆိုပြီးမှ တွေ့ရသော ဓလေ့ကလည်း မြန်မာ့ဓလေ့ မဟုတ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက လန်ဒန်မှာ နေလာသော တူမကို သူကလည်း အနောက်ဆန်ဆန် စိမ်းသောဆက်ဆံမှုနှင့်ပဲ ထိုနေ့က ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ တိတိလင်းလင်း သူ့ဆန္ဒကို ပြောပြလိုက်သည်။

"မြိုင်နဲ့ကြီးကြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့...၊ အကြံဉာဏ်ပေးချင်လို့ ဆိုပါတော့၊ ကြီးကြီးစိတ်ထဲမှာ မြိုင် လက်ခံနိုင်လောက်မယ့် စိတ်ကြိုက်တစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးချယ်လက်ထပ်စေချင်တယ်၊ ကြီးကြီး မကန့်ကွက်ပါဘူး"

ကြီးကြီးသည် သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ တိုက်ရိုက်ပဲ ပြောချလိုက်သည်။

မြိုင့်မျက်နှာပေးက ကြီးကြီးစကားနားထောင်နေပေမယ့် အလေးအနက်မထားသလို စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အယူအဆကို တိတိလင်းလင်း ဖော်ပြောသည်။

"ကြီးကြီးကို ဟစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ကျန်ခဲ့[illegible] မြိုင် အခုလောလောဆယ် ရှာဖွေထားတာရော ဘယ်[illegible]ရှိမယ်ဆိုတာ ကြီးကြီး အသိပဲ။ နိုင်ငံခြားက ကုမ္ပဏီတွေမှာ [illegible]ပင်ထားတာ၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတာတွေလဲ ရှိတယ်။ [illegible]မှာ အပ်ထားတဲ့ငွေတွေလဲ ရှိတယ်၊ ရွှေချောင်းတွေ[illegible]ရှိတယ်။ မြိုင့်ကို လက်ထပ်တဲ့လူက မြိုင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ [illegible]ဘူး။ သုံးမကုန်နိုင်လောက်တဲ့ ဒီ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို [illegible]လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အရ တစ်နေ့ မြိုင့်ကို [illegible]ပြီး ကွာရင်လဲ မြိုင့်ပစ္စည်းထက်ဝက် သူတို့ရမယ်။ မြိုင်[illegible] သေသွားရင် မြိုင့်ပစ္စည်းတွေအပေါ်မှာ သူတို့က ဘီလီ/[illegible]နဲ့ စံစားကျန်ရစ်မှာ။ သူတို့မှာက ဘာမှ အရှုံးမရှိဘူး။ ပြီး[illegible]တွေကို မြိုင်က လက်ထပ်ပြီး ကျွန်လို လုပ်မကျွေး[illegible]က 'မဟာဖိဝါဒ'နဲ့ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးပြီး မြိုင်က အချိန်[illegible]ဆန္ဒကို ဖြေဖျော်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်မခံနိုင်[illegible]

"[illegible]... ဟဲ့... ဘာတွေပြောနေတာလဲ မြိုင်"

[illegible]ကြီးက မြိုင်၏ စကားလုံးများကို ကြောက်သလို ဟန့်တား[illegible]။

"[illegible]ဖိဝါဒ... ဒီစကားလုံး ဘယ်က ရလာတာလဲ၊ တို့မြန်မာ[illegible]ရေးမှာ မြိုင်ပြောသလို မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ[illegible]နဲ့ယောကျ်ား ရမ္မက်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းအတွက် အိမ်

ထောင်ပြုကြ တာတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ရန်သူတွေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးက အင်္ဂလန်မှာ စာသင်ရင်း အချိန်ကုန်ရတော့ သမီးဖေဖေနဲ့ မေမေ ဆက်ဆံရေးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ခွင့်ကြုံခွင့် မရခဲ့ဘူး၊ မေမေ က ကုန်သည်၊ အလုပ်မှာ ရှေ့တန်းက စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ သမီးဖေဖေ က ဝတ်လုံတစ်ယောက်ပီပီ ဥပဒေနယ်က သူတို့မိသားစု လုံခြုံရေးကို အစဉ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မားမားမတ်မတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်မာလာမှာ အောင်မြင်ခဲ့ရတာ အများကြီးပဲ"

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖေဖေ့လိုယောကျ်ားက ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ"

မြိုင်က ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်၏။

"အိမ်ထောင်ဆိုတာ တစ်ခုမှာ ယောကျ်ားနဲ့မိန်းမဆက်ဆံရေး ကို သမီး ဒီလို ယူဆထားတာတော့ ရိုင်းလွန်းတယ်။ ပစ္စည်းမက်တဲ့ လူတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ နေရာတိုင်း မှာ မရှိနိုင်တဲ့အတွက် မိခင်များကို ဖန်ဆင်းထားတယ်ဆိုတဲ့စကား၊ ဒီ စကားဟာ သိပ်လေးနက်တယ်။ တို့မိန်းမတွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ၊ တို့ဟာ မိခင်ဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားလာတာ၊ မိခင်ဖြစ်ဖို့အတွက် အိမ်ထောင်ပြု ကြတာ၊ လူသားမျိုးဆက်ကြီး ထူထောင်ဖို့ မိခင်မေတ္တာနဲ့ မိသားစုကို ထွေးထွေးနွေးနွေး ပိုက်ပွေ့ယုယချိန်မှာ ဒီ မိခင်နဲ့ သားသမီးတွေ လုံခြုံရေး ဖူလုံရေးအတွက် ယောကျ်ားဆိုတဲ့လူက ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ တာဝန်ယူရတာ"

"အဲဒီလိုဆို ကြီးကြီး ဘာလို့ လင်မယူလဲ"

[illegible]မေးခွန်းကတော့ မြိုင်က ကလေးဆန်ဆန် မေးလိုက်သည်။

"ကြီးကြီးက အဗြဟ္မစရိယာပုဒ်ကို စောင့်ထိန်းချင်လို့၊ ဒါပေ[illegible] သမီးမေမေ ဆုံးသွားချိန်မှာ သမီးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ မိခင် [illegible]ပေါ့၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကို အဓိက [illegible] စကားမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်၊ ကဲ သမီးက ယောကျ်ားတွေဟာ [illegible]သာ အဓိကထားတယ်ဆိုရင် သမီးကို ကြီးကြီးမေးမယ်၊ [illegible]မထပ်ဘဲနဲ့ ယောကျ်ားတွေနဲ့ ဘာလို့ တွဲနေလဲ"

ကြီးကြီးမေးခွန်းသည် ပွင့်လင်းလှသည်။

"[illegible]ါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ မြိုင်က ကြီးကြီးလို အဗြဟ္မစရိယာ [illegible] မစောင့်ထိန်းနိုင်ဘူး၊ သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော ခံစား [illegible] ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့အခါ ဆက်ဆံ [illegible]ကို 'သခင်ဘုရား' တွေအနေနဲ့ ကိုးကွယ်ရိုကျိုးပြီး ရာသက် [illegible]နိုင်ဘူး။ ကြီးကြီးသိထားဖို့က မြိုင်က စန္ဒြေဝီမဟုတ်ဘူး၊ [illegible]လဲ မဝင်ဘူး"

[illegible]သည် ဘယ်တုန်းကမှ မကြောက်ခဲ့ရသော ကြီးကြီးကို ခပ် [illegible]ရှင်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက စိတ်မောလူမော [illegible] စပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

"[illegible] မေမေ့လိုပဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အများငေးယူရ [illegible]လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်ချင်တာပဲ၊ ဘယ်သူ့ဇွက်ဖက် [illegible]ကိုမှ မခံချင်ဘူး"

ကြီးကြီးသည် ပညာဝန်မကြီးပီပီ ခေတ္တစဉ်းစားကာ စကားကို ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြောသည်။

"မေမေမရှိတဲ့နောက် မြိုင်ဟာ ကြီးကြီးသမီးပဲ၊ တာဝန်ရှိလို့ သမီးကို ကြီးကြီးက ပြောနေရတာ၊ ယောကျ်ားတွေ ချုပ်ချယ်ချင်၊ လွှမ်းမိုးချင်တာ မခံချင်ရင် စီးပွားရေးအရ ဆက်ဆံမှုကလွဲလို့ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်နဲ့ပေါ့၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ စွမ်းစွမ်းတမံ ထူးထူးချွန်ချွန် ဆောင်ရွက်နိုင်လို့ သမီးကို ကြီးကြီး ချီးကျူးပါတယ်၊ ဥပဒေအရ မြန်မာမမှာ ဘာမဆို အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကအစ လွတ်လပ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူ ကိုယ် ရွေးယူခွင့်ရှိတာပါပဲ၊ တရုတ်တွေ၊ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတွေလို သတို့သားကို အိပ်ရာထဲကျမှ မြင်ဖူးတဲ့အဖြစ်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း ကိုယ်သာ စွမ်းဆောင်နိုင်ရင် ဘယ်သူ့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုမှမခံဘဲ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာမဟာ အနောက်သူတွေလို လင်ရှိရှိ၊ မရှိရှိ လက်ထပ်ပြီးပြီး မပြီးပြီး တွေ့ရာလူနဲ့တွဲတဲ့ဓလေ့တော့ မရှိကြဘူး၊ ဒါဟာ... ဥပဒေက ချုပ်ချယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့အစဉ်အလာနဲ့ ဘာသာရေးက ထိန်းချုပ်ထားတာ။ ဒါဟာတော့ လိုက်နာသင့်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲ။ ဘယ်သူ့လွှမ်းမိုးမှု မခံချင်၊ လင်ကလည်း လိုချင်တော့ ယောကျ်ားကို ကိုယ်က ခြေတော်တင်တဲ့အဖြစ်၊ ယောကျ်ားကို ကိုယ်က စတဲ့အဖြစ်ကတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး"

"[illegible]ကြီးကြီး၊ မြိုင်အခု အသက် သုံးဆယ်နားနီးနေပြီမို့ မြိုင် [illegible]ကို ထိန်းနိုင်ပြီ၊ ဘာမဆို တာဝန်ဆိုတာ ကိုယ်နိုင်လို့ [illegible] ဆောက်ပေးပါ။ ကြီးကြီးတို့ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်လို [illegible] မြိုင်မနေနိုင်ဘူး၊ မြိုင်သွားမယ်"

[illegible] စကားဆက်လက်မပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ [illegible] ထွက်သွားတော့သည်။

[illegible]သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သည်။ [illegible] ပျော်ရွှင်နွေးပွဲက ဤတွင် ပြတ်သွားသည်။

[illegible]နံရံထဲရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုပစ်လှဲ [illegible]သည် စာပေဝါသနာပါကာ ပညာဝန် မဖြစ်ခင်က [illegible]ကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရော၊ [illegible] လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ တချို့မိန်းကလေးကဲကဲလေးများကို [illegible]သည်။ ဒီတုန်းကလည်း မိခင်ဖြစ်သူ၊ သို့မဟုတ် အုပ် [illegible]သူတွေ့ဆုံကာ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြရ၏။ စောစော [illegible]ချပေးသင့်သူကို ချပေးဖို့လည်း မိဘများကို သူအကြံ [illegible]ပါသည်။ ဒီလိုနည်းများဖြင့် ကျောင်းသူတွေအပေါ် [illegible]သူသည် တူမဖြစ်သူမြိုင်နှင့်ကျမှ သူလက်မြှောက်ရ [illegible]ပါ၏'။ သူက ထိုစကားလုံးကို ပြန်၍လည်တီးတိုးရေရွတ် [illegible]သူကများ တီထွင်လိုက်ပါလိမ့်။ မြိုင်၏နှလုံးသားထဲ [illegible]ပါက ဒီအယူအဆကြီး ရောက်ရှိလာပါလိမ့်။ မြိုင် [illegible]ကတည်းက ဒေါ်ခင်မာလာက လန်ဒန်ရှိ မိန်းက

လေးကျောင်းတစ်ခုကို ပို့ခဲ့သည်။ ရှစ်တန်းမှာ ဒေါ်ခင်မာလာ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည်။ ဦးထွန်းလှအောင်က မြိုင့်ကို အင်္ဂလန်မှာပဲ ဆက်ထားသည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်မှတစ်ပါး မြိုင်က မြန်မာပြည်မှာမရှိ။ ဒီကတည်းက ဒေါ်ခင်သန္တာက အုပ်ထိန်းလာခဲ့ရသည်ဆိုပေမယ့် အလှမ်းဝေးသား။ မြိုင်ကျင်လည်ခဲ့သည်က အနောက်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။ မြိုင် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ရာ ဒီဂရီတစ်ခုကိုယူနေစဉ် ဦးထွန်းလှအောင် ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဦးထွန်းလှအောင်ကလည်း လန်ဒန်မှာ ဝတ်လုံဘွဲ့ယူခဲ့သူဖြစ်၍ သူ့သမီးကို လန်ဒန်ကပဲ ဘွဲ့တစ်ခုခု ယူခဲ့စေချင်သည်။

ဒေါ်ခင်သန္တာက ခေါ်ခင်မာလာမရှိသည်နောက် မြိုင့်ကို ဆက်လက်အုပ်ထိန်းသည်ဆိုပေမင့် သူ့အရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ[illegible] သူမဟုတ်။ အထူးသဖြင့် အပျိုပေါက်အရွယ် အနောက်နိုင်ငံမှာ[illegible] ပြင်းလာခြင်းက မြိုင့်အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခု၏ လွှမ်းမိ[illegible] ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီက ရမ္မက်ဆန္ဒတွေ၊ အသွေးအသာ[illegible] ကိစ္စတွေကို ထမင်းစားရေသောက်။ ရုပ်ရှင် တီဗီတွေမှာ မတွေ့ချ[illegible] အဆုံး။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်အဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းလာသူ မြိုင်နှင့်ကတော[illegible] ကြီးကြီးဆန္ဒမှာ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မည်မဟုတ်။ လုံးဝ ခွင်မကျချ[illegible] နေပါစေ။ တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ ထိန်းသိမ်းမှုရှိစေချင်သည်[illegible]

ညှေ့ခံပွဲ၊ ထမင်းစားပွဲများမှ ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာသည်ကိုလည်[illegible] အလုပ်သဘောဖြစ်၍ သူ မကန့်ကွက်ပါ။

[illegible] အပျိုကြီးပေမယ့် မိန်းမနှင့် ယောကျ်ားသဘာဝကို နား[illegible]။ ကာမဂုဏ်နယ် မကင်းနိုင်သ၍ ယောကျ်ား၊ မိန်းမတစ်[illegible]ယောက်ကိုတော့ ယူရမည်ဖြစ်သည်။ အပေးအယူ နားလည်[illegible]၊ ကရုဏာရှေ့ထားကာ ပေါင်းသင်းကြသော မိသားစု[illegible]၊ လင်မယားဆက်ဆံမှုကို သူအမြဲလေးစား ကြည်နူးမိ[illegible]။ သူ့လို အပျိုကြီးလုပ်ရမည်ဟု တူမဖြစ်သူကို မဆိုလိုပါ။ [illegible]မြားခြင်းသည် မွန်မြတ်သော ပူးပေါင်းမှု၊ လူ့ဘောင်[illegible]တစ်ခုပါပဲ။ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ ရန်သူများမှ မဟုတ်ပေ[illegible]အပိုင်းနှင့် စိုပြည်သော လူ့ဘောင်လေးကို တာဝန်ကိုယ်စီ [illegible]ကြရသူများ ဖြစ်သည်။ မိခင်က ရင်မှဖြစ်သော သွေးဖြူ[illegible]ကျွေး၍ မျိုးဆက်သားသမီးကို ကျွေးမွေးပြုစုရသလို [illegible]ဦးဒီးကျကာ မိသားစု၏လုံခြုံရေးနှင့် ဖူလုံပြည့်ဝမှုအတွက် [illegible]ကြသည်မှာ လူ့ဘောင်၏ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာ ဖြစ်[illegible]အစဉ်အလာကိုက သိမ်မွေ့အေးချမ်းသော မိသားစုသဘော[illegible]ကောင်လျက်ရှိသည်။ မြိုင်က အိမ်ထောင်၊ မိသားစုဆို[illegible]လိုလက်ခံသည်မသိ။ သူ့အတွေးရိုင်းကြီးက ကြောက်[illegible] ကာမပိုင်ရှိသူကို ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် ဘာကြောင့် တရား[illegible]ပါသလဲ။ ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးဒေါ်ခင်သန္တာသည် [illegible] မောင်တင်ဖေအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း [illegible]

●

(၁၄)

မြိုင်နှင့် ကိုတင်ဖေ ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသည်။ အိုင်ရင်းထံ မြိုင်က ဖုန်းဆက်သည်။ သူ့ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးချင်လို့ ဆိုသည်။

အိုင်ရင်းသည် တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှပဲ မြိုင့်ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။ မြိုင့်ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခရီးပန်းနေသလို ဖြူဖျော့ဖျော့ နွမ်းယိယိနှင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ။ ညှိုခန်းတွင်ထိုင်ရင်း စကားပြောကြသည်။

"အိုင်ရင်းပဲ အရင်စမ်းသပ်ကြည့်ဦးလေ။ လိုအပ်မှ တခြားဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ ပြရမှာပေါ့၊ ခရီးကဆက်တိုက်ဆိုတော့ ခရီးပန်းတာလည်း ပါတယ်၊ အသက်ရှူလို့ သိပ်မကောင်းချင်ဘူး"

မြိုင်က ပြောသည်။

"နားနားနေနေလုပ်ပေါ့၊ မိုနာခရီးထွက်နေတုန်း အိုင်ရင်းလည်း ကိုကြီးကို လာကြည့်ပါတယ်။ မင်းတို့မှာ နှစ်ယောက်တည်း၊ စီးပွားရေးက ပြည့်စုံပြီးသား၊ ကျန်းမာရေးကတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်"

အိုင်ရင်းက ပြောရင်း မြိုင်မရှိခင် သူ့ကို ကြီးကြီးပြောသော စကားများကို စဉ်းစားရင်းတွေးနေသည်။

"ဘာငိုင်နေတာလဲ အိုင်ရင်း"

မြိုင်က မေးလိုက်၏။

"မင်းမရှိတုန်း ကြီးကြီး ပြောတဲ့ စကားတွေ သတိရနေလို့"

"ဘာတွေပြောလို့လဲ၊ မိုနာ့ကို ဘာမကျေနပ်ရပြန်တာလဲ၊ အိမ်မှာလို တစ်ယောက်တည်းတွေးပြီးတော့ သူ့အတွေးတွေက ရှေးကိုနောက်ပြန်ဆုတ်နေတာ"

မြိုင်က မကျေနပ်သလို ပြောနေသည်။

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲမိုနာ၊ သူ့အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ကိုယ်ကနားလည်သင့် စိုက်ရမှာပါ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်နေတယ်လို့ ပြောရမှာလား၊ မိုနာလုပ်ချင်တာတွေကိုများ ကြီးကြီးက တားလို့ရခဲ့လို့လား၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီအရွယ်ကျခါမှ မိုနာက လွတ်လပ်စွာလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား"

"ရှိပါတယ်"

"ဘာလဲ...ငါက အုပ်ထိန်းခြင်း မကောင်းသေးလို့လား"

"မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့သလို ကြီးကြီး လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို လည်း မင်း လိုက်လျောသင့်တယ်..."

"သူက ဘာလုပ်ချင်ပြန်ပြီလဲ...ဟိုလူတွေ လာဆက်သွယ်တုန်း ကလည်း မိုနာ့ကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်စေချင်တာ"

"အေးလေ...မင်းက လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ သူ ဖွတ်မ တိုက်တွန်းပါဘူး၊ အခု ကြီးကြီးဆန္ဒက မိုနာကို ဆန့်ကျင်တာမဟုတ် ဘူး"

"ဒါဖြင့်ဘာလဲ..."

"မိုနာ ကိုတင်ဖေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တဲ့အကြောင်း...အိုင်ရင်း ကို ပြောပြတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...ကန့်ကွက်စရာ ရှိလို့လား"

"သြော်...ခက်ပါတယ် မိုနာရယ်...အိုင်ရင်းက ကြားကစဉ်းစား ပေးတာပါ၊ ကိုတင်ဖေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တာကို ကြီးကြီးက ဘာမှ မကန့်ကွက်ပေမင့် မိုနာကြိုတင်ပြီး ကြီးကြီးကိုတော့ ပြောသင့်တယ်၊ ကြီးကြီးသိက္ခာကို မိုနာ ရှိသေလေးစားရမှာပေါ့ ဒါ...မြန်မာ့ထုံးစံ လေ"

"မိုနာ ဘယ်တုန်းကများ ဘာလုပ်လုပ် ကြီးကြီးကို ပြောခဲ့ဖူး လို့လား၊ မိုနာပြောသလို အခု သူက မကျေနပ်ဘူးလား၊ ကန့်ကွက် လား"

"မ[illegible]ကျေနပ်ဘူးလည်း မပြောတော့ဘူး၊ ကန့်လည်း မကန့်ကွက် [illegible]လုပ်သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေတာပဲ...အခု သူတောင်းဆို [illegible]ကိုတင်ဖေ အိမ်ပေါ်လည်းရောက်ပြီ၊ မင်းတို့ဆက်ဆံရေးလည်း [illegible]၊ ဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာ့ထုံးစံအရ၊ ကိုတင်ဖေ့ကို [illegible] လက်ထပ်စေချင်တာ၊ ကိုတင်ဖေကို မင်းသဘောကျ ရွေး [illegible]လား"

[illegible]သည် ငိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ကိုတင်ဖေကို သူစိတ်တိုင်းကျ [illegible] အမှန်။

"[illegible]ဆန္ဒတွေကို ကြီးကြီးလိုက်လျောခဲ့တာပဲ၊ ကြီးကြီးဆန္ဒ [illegible] မိုနာလိုက်လျောသင့်တယ်၊ မင်းဂုဏ်နဲ့...ဒီလို လက်မထပ် [illegible]သင့်ဘူး၊ မြန်မာ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒါကိုလက်ခံ [illegible] မဟုတ်ဘူး"

"[illegible]ဒီလိုဆို မိုနာလက်ထပ်မယ်၊ တရားသူကြီးတစ်ယောက် [illegible]ထပ်မယ်၊ အိုင်ရင်းနဲ့ကြီးကြီးပဲ ရှိရမယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ [illegible] မဟုတ်ဘူး...ဒါလောက်ထိတော့ မိုနာလိုက်လျောနိုင် [illegible]"

[illegible]ရင်းကခေါင်းညိတ်ရင်း မိုနာ့စကားလုံးကို စိတ်ပျက်မိသည်။ [illegible]ပဲ လိုက်လျောနိုင်မယ်'တဲ့။ ကြီးကြီးစေတနာကို နားမ [illegible]ပါပဲ...။

"[illegible]လေ ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သူက တရားဝင် လက်ထပ် [illegible]"

"နောက်အပတ်ထဲ မိနှာ အိုင်ရင်းကို ချိန်းလိုက်မယ်၊ အိုင်ရင်းလဲ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့၊ အဲဒီနေ့ကျမှပဲ မိနှာဆေးစစ်တော့မယ်၊ ဒီစကားကြားရတာ စိတ်မောသွားပြီ၊ နားဦးမယ်၊ ဒီအကြောင်း ကို တင်ဖေကို ပြောပြရဦးမယ်"

မြိုင်က ဒါပဲ ပြောသည်။

နောက်နေ့ အိုင်ရင်းလာတော့ မြိုင်တို့ဧည့်ခန်းမှာ တရားသူကြီး ဦးသိန်းဇံ၊ ကြီးကြီး၊ ကိုတင်ဖေနှင့် မြိုင်တို့ကို တွေ့ရသည်။

ဦးသိန်းဇံက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြော။ ကိုတင်ဖေနှင့်မြိုင်တို့ တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းပဲ ပြောကာ လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ကိုတင်ဖေက ဦးသိန်းဇံကို လိုက်ပို့သည်။

ကြီးကြီးသည် စိတ်အေးသွားသလို အိုင်ရင်းကို နှုတ်ဆက်၍ ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ဒါပေမင့် သူ့ရင်ထဲမှာ မြိုင် သူ့ဆန္ဒကို ဒါလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန် လိုက်လျောလိမ့်မည် မထင်ပေ။ သို့သော် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဧည့်ခန်းထဲတွင် အဖြစ်အပျက်ကို ကြီးကြီးသာသိလျှင် ရင်ကွဲရှာမည်။

မြိုင်သည် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"ကဲ...အိုင်ရင်း၊ မင်းရဲ့ကြီးကြီး ကျေနပ်အောင် ကိုယ်လုပ်ပြီးပြီ၊ မိနှာ့စိတ်ကြိုက်ပဲ လုပ်ဖို့လိုတော့တယ်"

အိုင်ရင်းက ဘာဆိုလိုသည်ကို နားမလည်။ မကြာခင် မိနှာက ဘဲလ်နှိပ်လိုက်၍ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ဝင်လာသည်။

"စတီးလင်ဗန်း အကြီးတစ်ခု ယူခဲ့"

မြိုင်ကပြောလိုက်၍ မိန်းကလေးက ပြန်ထွက်သွားကာ စတီးလင်ဗန်းကို ယူလာခဲ့သည်။ မြိုင်က လှမ်းယူပြီးတော့ မိန်းကလေး [illegible]သွားသည်။

မြိုင်က လက်ထပ်စာချုပ်ကို စတီးလင်ဗန်းပေါ် တင်လိုက်သည်။ [illegible]ပေါ်ရှိ မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်ပြီး စာချုပ်ကို မီးရှို့လိုက်သည်။

"မိနှာ ...ဘာလုပ်တာလဲ"

အိုင်ရင်းက အော်လိုက်သည်။ မြိုင်က မီးတောက်ကိုကြည့်ရင်း [illegible]သည်။ သူ့အပြုံးက နီရိုးအပြုံး၊ နီရိုးဘုရင်သည် ရောမမြို့ကြီး [illegible]နေသည်ကို စောင်းတီး၍ အပြုံးမပျက်ကြည့်နိုင်သည်။ ယခု [illegible] မြိုင်၏ မျက်စိအောက်မှာ စာချုပ်စာတမ်းများအားလုံး ပြာကျ[illegible] ပြုံးကြည့်ရင်း အိုင်ရင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြိုင်မျက်လုံး [illegible]မြင်သောမျက်လုံး။

"ဘာလုပ်တာလဲ မိနှာရယ်၊ အိုင်ရင်းတော့ နားမလည်ဘူး"

အိုင်ရင်းက စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်သည်။

"နားလည်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဒီလက်ထပ်ပွဲက လူသိရှင်ကြား[illegible]ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ဦးသိန်းဇံကိုလည်း မိနှာနှုတ်ပိတ်ပြီးပြီ။ [illegible] လက်ထပ်စာချုပ် ပြာကျသွားပြီ...ကိုတင်ဖေဆိုတဲ့လူကလည်း [illegible]လက်ထပ်စာချုပ်ကို ဂရုမထားပါဘူး၊ မိနှာ မီးသေပြီးသား...ပြီး[illegible] မိနှာအဖို့ မလိုတော့လို့ မီးရှို့လိုက်ပြီ"

[illegible] ချမ်းစာအုပ်တိုက်

မိုနာ စကားပြောသည်မှာ တကယ်ကို ငှက်ပျောသီးအခွံနွှာစားသည်ကမှ ခက်ဦးမည်။ အားစိုက်ရဦးမည်။ ပြီးတော့ ပြာလင်ဗန်းကို ခိုင်းသည့်ကလေးမလေးကို ခေါ်၍ပေးလိုက်သည်။

ကလေးမလေးထွက်သွားမှ အိုင်ရင်းကမေးသည်။

"ကိုတင်ဖေက ဒီစာချုပ်ကို တောင်းပါပြီတဲ့ ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိုနာ"

"မလိုပါဘူး...အိုင်ရင်း၊ ပြာကျသွားပြီ ပြောလိုက်မှာပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းမိုနာ မပိုင်ဘဲ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကိုတင်ဖေ့အကြောင်းကို သိပြီးသား...။

"မောင့်အချစ်ဟာ စက္ကူဆိုတဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာတည်သလား၊ နလုံးသားမှာ တည်သလား၊ ဒီလက်ထပ်ပြလိုက်တာက ကြီးကြီးစိတ်ချမ်းသာရုံလေးတင်လို့' ကိုတင်ဖေကို ပြောလိုက်ရင် ပြီးပြီ။ ကိုတင်ဖေ မိုနာ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အိုင်ရင်းမသိဘူး..."

"သိတယ်...ဒါကြောင့် သူ့အချစ်ကို မိုနာ 'လေးစားစေချင်တာ"

"လေးစားတယ်...လေးစားတယ်ဆိုတာ ဒီစက္ကူပေါ်မှာ တည်သလား...အိုင်ရင်း ဒါကို ဆက်မဆွေးနွေးပါနဲ့။ ပြီးပြီ၊ ကြီးကြီးရောမင်းရော၊ တော်တော်ပင်ပန်းတယ်၊ ဒီစာချုပ်နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်ဘာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မတွေးမိကြဘူး၊ ခု...ကြီးကြီးဆန္ဒလည်းပြည့်ပြီ၊ မိုနာဆန္ဒလည်းပြည့်ပြီ၊ စာချုပ်လည်း ပြာကျသွားပြီ"

မိုနာ့ပြောပုံက ပေါ့ဆဆနိုင်လေခြင်း။

"မိုနာ ဆက်လက်လုပ်ချင်တာက မင်းစာမေးပွဲဖြေဖို့ အင်္ဂလန် [illegible]သွားရမယ်မို့လား...အိုင်ရင်း"

"ဟုတ်တယ်"

"မိုနာပါ တစ်ခါတည်းလိုက်မယ်"

အိုင်ရင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

"အခုပဲ ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာတယ် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

"အိုင်ရင်း...ချက်ချင်း လန်ဒန်ကိုသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု [illegible]ကို သွားပြောမယ်လေ။ အိုင်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို [illegible]တယ်၊ မိုနာတို့ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်သွားရအောင်...လာ"

ကျန်းမာရေးစစ်တာကျမှ ကြီးကြီးကို သွားပြောမတဲ့။ မြိုင်လုပ် [illegible]လာသည်။ အိုင်ရင်းသည် တကယ်ပဲ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် [illegible]မှလိုက်သွားသည်။ ကြီးကြီးအခန်းကို ဝင်လိုက်တော့ [illegible] စာဖတ်နေသည်။

"[illegible]ကြီး...မြိုင် အိုင်ရင်းနဲ့ သွေးချိန်ကြည့်ဦးမယ်၊ ခရီးထွက်ရ[illegible] နလုံးကမောတယ်၊ အခုန်မြန်တယ်"ဟုပြော၍ အိမ်[illegible]သွားကြသည်။

[illegible]ကြီးသည် သူ့တူမကျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်မိပါသည်။ [illegible] မြိုင်က အလုပ်လုပ်ရင်တော့ တက်တက်ကြွကြွ မရပ်မနား [illegible]သည်။ ယခုလည်း မိုးကုတ်ထိဆိုတော့ ခရီးပန်းပေမည်။ [illegible] နလုံးရောဂါအခံသာ ဆိုးဝါးမလာပါစေနှင့်။ ကြီးကြီးက

ဆုတောင်းမိသည်။ ခရီးကအပြန် သူ့ဆွေ့နကို မြိုင်က လျှောလျှောရှုရှု လိုက်လျောကာ ကိုတင်ဖေကို လက်ထပ်သည်ကိုပဲ သူ ကျေနပ်ပါပြီ။

သူတို့မှာ စီးပွားရေးက ကြောင့်ကျစရာမှ မရှိဘဲ၊ နှစ်ယောက်တည်း။ မြိုင်များ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခ။ သူသည် မြိုင်နှင့် အိုင်ရင်းတို့ ဆွေးနွေးခြင်းမှအဖြေကို သိလိုသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ အိုင်ရင်းက ကြာကြာလေးနေသည်။ ညနေစောင်းမှ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည်။

အိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ကြီးကြီးရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်၏။ ကြီးကြီးက မျက်လုံးနှင့် အိုင်ရင်းစကားကို မျှော်လင့်နေသည်။

"ကြီးကြီး...လောလောဆယ် အိုင်ရင်း အကြံဉာဏ်ပေးချင်တယ်။ မိုနာ့ကို လိုအပ်တာတွေ ဒီမှာ ဆေးစစ်မယ်"

ကြီးကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရ၏။

"သူ့ရောဂါ..."

"စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အနားလဲရအောင် အိုင်ရင်း ယူကေသွားရင် သူ့ကိုပါ ခေါ်သွားချင်တယ်၊ သူ့နှလုံးက အချိန်မီ ကုဖို့လိုတယ်လို့ အိုင်ရင်းထင်တယ်"

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကြီးကြီးသည် နားထောင်နေ၏။ သွား[illegible]ပေါ့။ သူ့ညီမလေးခေါ်စင်မာလာလို မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားမှဖြင့်...။

"အိုင်ရင်း ကောင်းသလို စီစဉ်ပါကွယ်"

သူ ဒါပဲ ပြောနိုင်သည်။

(၁၅)

နောက်နှစ်လအကြာမှာ အိုင်ရင်းနှင့်အတူ မိနာ အင်္ဂလန်ကိုထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ အိုင်ရင်းက ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်မံရသည်အထိ နေမည်။ မိနာကတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းလျှင် ပြန်လာမည်။ အစစ စိတ်ချလက်ချ ကုမ္ပဏီကိစ္စကို ကိုတင်ဖေကို လွှဲအပ်ခဲ့သည်။

"မြိုင် ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ၊ ကုမ္ပဏီကိုရော တခြားကိစ္စတွေကိုပါ မြိုင်ရှိစဉ်ကထက် မောင် ပိုဂရုစိုက်ပါမယ်"

ခွဲခွာရမည့် နောက်ဆုံးညကတော့ မြိုင်၏ မျက်လုံးလေးများသည် သိုးငယ်လေးလို အားငယ်နေပုံရသည်။ ဝံပုလွေလို အာသာရမ္မက်တွေနှင့် ဆာလောင်နေသော မျက်လုံးများ မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲ တစ်ခုခု ပြောလိုသောဟန် ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ

မပြော။ ယခင်ညတွေလို မောင့်ကို မနမ်း၊ မိခင်က သားကို မေတ္တာနှင့်နမ်းသလို သူ့ကို ညင်သာစွာ မြိုင်က နမ်းသည်။

"မောင်ရယ်... မြိုင် မခွဲချင်ဘူး"

မြိုင်၏ ဒီစကားလုံးကိုတော့ သူ ယုံကြည်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် နောက်နေ့မှာ မြိုင် သူတို့ကို ခွဲခွာ၍ အင်္ဂလန်ကို ထွက်ခွာသွားသည်။ သူသည် မြိုင်ကုမ္ပဏီအပေါ်မှ မြိုင့်ကိုယ်စား သူ့အချိန်တွေကို ပုံအပ်ပေးသည်။ မြိုင့်လိုပဲ နံနက်ရှစ်နာရီ ဆိုင်ရောက်သည်။ ဦးကျော်မြင့်သည် စီမံခန့်ခွဲတတ်သော သူ့အရည်အချင်းကို အံ့သြနေသည်။ ညနေကျော် ၅ နာရီထိုးမှ ဆိုင်ပိတ်သည်။

ဟောင်ကောင်မှလာသော ရွှေချောင်းများနှင့် မိုးကုတ်၊ ဖားကန့်မှ ကျောက်များကိုတော့ စာရင်းနှင့် အတိကျ ကြီးကြီးကို သူ အပ်ရသည်။ ပြီးခဲ့သောလက ရွှေချောင်းများအပ်ပြီး သူ့ကို ကြီးကြီးက စကားပြောလိုသည်ဟု ဆိုသည်။ သူသည် စာဖတ်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေရ၏။ ကြီးကြီးဝင်လာ၍ သူ ထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ သူက ကြီးကြီးရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ကြီးကြီး စကားများပြောမလဲဆိုတာ သူ စောင့်မျှော်နေမိ၏။

"မောင်တင်ဖေ"

ကြီးကြီးက သူ့နာမည်သာခေါ်၍ ရှေ့ စကားမဆက်။

"ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး..."

ကြီးကြီးသည် ပြတင်းအပြင်သို့ မျှော်ငေးနေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း စပြောသည်။

ချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"ကြီးကြီးပြောနေတဲ့ စကားတွေဟာ မောင်တင်ဖေနဲ့ မြိုင် လက်ထပ်တာကို သိပြီးသူတစ်ယောက်နဲ့ ပြောတယ်လို့ ယူဆနော်၊ ဒီအိမ်နောက်တန်းလျှောက်လူတွေတောင် မသိဘူး"

သူသည် ခေါင်းညိတ်ပြကာ မျက်လွှာချနေလိုက်ပါသည်။ ကြီးကြီးကသာ မသိဘူးဆိုပေမယ့် သုတို့ကိစ္စက ဒီအိမ်မှာ (Open Secret)ပါပဲ။

"အိမ်ပေါ်တက်လာစက ကျွန်တော့်အပြုအမူတွေဟာ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ကြီးကြီးကို စော်ကားတဲ့အပြုအမူဖြစ်ရင် ကြီးကြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်တောင်းပန်ချိန်ဟာ အင်မတန် နောက်ကျနေပါပြီ"

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။ အမှန်ပါ၊ ကြီးကြီးမို့လို့...။ ကြီးကြီးနေရာမှာ ဦးကြီး၊ ဦးလေး ယောကျ်ားသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူ့ကို ရိုက်ချပြီ။

"ကြီးကြီး နားလည်တယ်၊ ခွင့်လဲ လွှတ်တယ်၊ ကြီးကြီးအနေနဲ့က မောင်တင်ဖေအကြောင်း မောင်မွန်းဆီကတစ်ဆင့် အားလုံးကြားပြီးသားပါ။ မောင်တင်ဖေ ဒီအိမ်ပေါ် ပြောင်းလာတာကို မနှစ်သက်တာ အမှန်။ ဒါကြောင့် ခပ်တန်းတန်း နေခဲ့တာ။ တကယ်တော့ မောင်တင်ဖေ အပြစ် ဘာမှမရှိပါဘူး။ ထမင်းတောင် အတူမစားမိဘူး၊ ခုတော့... မောင်တင်ဖေ ကြီးကြီးနဲ့အတူ ထမင်းစားပါ။ တကယ်လဲ မောင်တင်ဖေဟာ ကြီးကြီးတို့အိမ်အနေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ ယောကျ်ားသားတစ်ယောက်၊ မြိုင်ဟာ သူ့အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း

...နိုင်ပေမယ့် အဝေးရောက် သူ့ကျောက်တွင်းကိစ္စ၊ ရွှေကိစ္စတွေမှာ ယောကျ်ားသား လိုတယ်လေ၊ စိတ်ချ သစ္စာရှိတဲ့လူလဲ လိုတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်တင်ဖေဟာ လိုအပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ...ဆက်ဆံလာတော့ မောင်တင်ဖေရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို ကြီးကြီး လေးစားပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ 'ကြံဖော်ကြံဖက် ...ယောက်သားအနက်တွင်မှ ငမိုက်သား...မုဆိုးလေ... နင့်ချည်းပင် ...'ဆိုတဲ့ ရှိသမျှအပြစ် သောနတ္ထိအပေါ် ပုံချတဲ့အဖြစ်မျိုးလဲ ကြီးကြီး မလိုလားပါဘူး"

ကြီးကြီး စကားပြော လိမ္မာပါပေသည်။ ပညာဝန်မကြီး ပီသပါသည်။ ခပ်အေးအေးပင် သူ့စကားကို ဆက်ပြော၏။

"ကိုယ့်တူမအကြောင်းလဲ သိပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် မောင်တင်ဖေကို မွှင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

ကိုကောင်ဖေ့ရင်ထဲမှာ ဒါပေမယ့်ကြီးက ဒိုင်းခနဲဆို ဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။

"မောင်တင်ဖေမှာ မမြညိုဆိုတဲ့ ဇနီးရှိတယ်လို့ ကြီးကြီးသိရ... မောင်တင်ဖေကို ကြီးကြီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပြန်ဘူး၊ ရင်ထဲမှာလေ ...ပြောင်းမိပါတယ်။ မောင်တင်ဖေ့ကို လူလွတ်တစ်ယောက် ...လို့၊ ကြီးကြီး ဆုတောင်း မပြည့်ခဲ့ဘူး"

သူ့အသံသည် ဝမ်းနည်းသံနှင့် ဆက်ပြော၏။

"မောင်မွန်းပြောတော့ မမြညိုက လုံးကြီးပေါက်လှဆို..."

သူသည် ကြီးကြီးအမေးကို မဖြေနိုင်။ မြညီအလှကို သူအသိဆုံးပေါ့။ မြညီအပျိုပေါက်ဘဝ လယ်ထဲရှိ သူ့အဖေကို ထမင်းပို့သွားလျှင် သူတို့ လယ်ကန်သင်းမှ ဖြတ်သွားရသည်။ ငေးကြည့်လောက်သော တောပန်းကလေးပါပဲ။ မမလိုတော့ မယဉ်မန္တ။ တောစံပယ်ရိုင်းလေးပေါ့။ အသားညိုပေမယ့် ဖြောင့်စင်းသောနှာတံက ထင်းနေသည်။ သန့်စင်သော နှလုံးသားကို ကိုယ်စားပြုသည်။ မျက်လုံးတွေက တဖိတ်ဖိတ်လက်ကာ အေးမြကြည်လင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးနှင့် စကားသွက်သွက်ပြောတတ်သော မြညီအဆစ်အပေါက်က ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသည်။ တကယ့်ကို လုံးကြီးပေါက်လှ။ ဒီ တောစံပယ်ရိုင်းကို မော်ဆရာ မမလက်ထဲရောက်မှ မေ့သွားရသည်။ သူသည် ခေါင်းမဖော်နိုင်။ မြညီကို သတိရလာသည်။ သူကလည်း သူပါပဲ။ ပမ မရှိတုန်း အားလပ်ရက်တွေမှာ လှည်းကူးဆိပ်ကို ခြေဦးမှမလှည့်။ စိမ်းရက်သော သူကို မြညီကလည်း တုံ့ပြန်သည်။ သမီးအမည်က 'စိမ်း'တဲ့။ သူ့အကြောင်း သမီးလေးကို ဘယ်လိုလူအဖြစ်နှင့် သိထားစေပါသလဲ။

ကြီးကြီးက စကားဆက်ပြန်၍ သူ့အတွေး ရပ်သွားသည်။

"မမြညီတို့ကို ပစ်မထားဘူးလို့ မောင်မွန်းက ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ် မြိုင်လုပ်ပုံဟာ တရားမှ တရားပါ့မလားလို့ ကြီးကြီးနေ့စဉ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်"

"ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလဲ ကြီးကြီးလိုပဲ ခံစားရပါတယ်"

သူသည် တိုးတိုးစွာ ပြန်ပြောနေမိ၏။

"တရားဝင် ကွာရှင်းထားသလား"

"မထားပါဘူး"

"အေး… ကြီးကြီးလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးပဲ ထားပါတော့… မြိုင်က မောင်တင်ဖေကို မသွားခင် လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ လူသိရှင်ကြား မကြေညာတာလဲ"

ဒီမေးခွန်းကို သူ ဘယ်လိုဖြေရပါ့၊ သူသည် ကြိုးစား၍ ဖြေလိုက်သည်။

"ဒါကတော့ မြိုင်ဖြေရမယ့် အဖြေပါ"

ကြီးကြီးသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် သူ့အဖြေကို နားထောင်နေသည်။

"ဘာသာရေးကို လေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ဖြစ်စေ၊ လူမှုရေးအရ ဖြစ်စေ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘယ်လူမျိုးကမှ ကာမပိုင်ရှိသူကို ပြစ်မှားကျူးလွန်တာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ပါ၊ ကာမပိုင်ရှိသူကလဲ တခြားသူကို ပြစ်မှားရင် တန်းတူအပြစ်ပဲ"

ကြီးကြီးစကားကို နားထောင်ရင်း 'ရင်ထဲမှာပူလိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဣသိသိင်္ဂရသေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမကို မမြင်မတွေ့ဖူးတဲ့ ဒီရသေ့တောင် လမ္ဗုကာမင်းသမီးနဲ့ တွေ့တော့ ပြစ်မှားလို လိုက်သွားရတာပဲ၊ ကျွန်တော်က မယားလက်ရှိလူ၊ အသက်အကြွယ်ရှိပြီး ယောကျ်ားတစ်ယောက်ဟာ မမရဲ့ ဂူတွင်းမှာ အနာဂတ်အတော်လမ်းမှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မနေနိုင်ဘူး၊ ရသေ့လိုလဲ ငါ ဘာမှနားမလည်'လို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကြီးကြီးက အပျိုကြီး။

ယောက်ျားတွေအကြောင်း နားမလည်ပါဘူး" သူသည် အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှ တတွတ်တွတ်နှင့် ချေပနေမိ၏။

"မောင်တင်ဖေဟာ တစ်ခါမှ တရားဝင်လက်ထပ်တာကို ကြေညာဖို့ မြိုင့်ကို မပြောမိဘူးလား၊ ကြီးကြီးသဘောက ကိုယ့်မှာ လင်သားရှိတော့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာမှာ ညဥ့်နက်သန်းခေါင်အထိ နေရလဲ တင့်တယ်တယ်။ မောင်တင်ဖေ သိသားပဲ သူ့အလုပ်ကို၊ ဒီတော့ သူ့မှာ လက်ထပ်ထားသူတစ်ယောက်တော့ ရှိသင့်တယ်၊ မောင်တင်ဖေနဲ့ သူ လက်ထပ်တာကို ဘာလို့ သူက လျှို့ဝှက်ထားရတာလဲ"

ကြီးကြီးမေးခွန်းကြောင့် သူ့အတွေး ပြတ်သွားသည်။ သူက ခပ်တိုးတိုး ဖြေလိုက်၏။

"တရားဝင်လက်ထပ်ပြီးတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ကြေညာချင်တဲ့ ဆန္ဒလဲ ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြေညာဖို့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောမယ်ကြံတိုင်း မမ အထင်လွဲမှာ စိုးတယ်၊ မမက သူ့မှာပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ကျွန်တော် အပိုင်စီးလိုတယ်လို့ သဘောပေါက်သွားမှာ၊ ယူဆသွားမှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တယ်"

ကြီးကြီးက နှုတ်ပိတ်သွားပြီ။ သူ့တူမအကြောင်း သူသိပြီးသား။ သူ့တူမသည် မဟာဖိုဝါဒပေတံကြီးနှင့် ယောက်ျားတိုင်းကို တိုင်းတာတော့မည်။ ကိုတင်ဖေ၏ နှလုံးသားကို နားလည်ပါ့မလား။ နားလည်သည်ပဲ ထားဦးတော့၊ မပြည့်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာမှာ တရားမျှတဖို့က လိုသည်။ ငွေခဲရွှေခဲကို စားနင့် ဖြတ်ရတောက်ရ၊ ချိန်စက်ရတာ

[illegible] လွယ်သည်။ အမွေခွဲဝေသလို ရွှေငွေတွေကို ခွဲဝေရဖို့ကလည်း လွယ်သည်။ တိကျပြတ်သားသော အလေးချိန်အတွက် ချိန်တွယ်ပေးဖို့ လွယ်သလောက် သည် နှလုံးသားကို ဘယ်လို ခွဲဝေရပါမလဲ။ မပြည့်ခံစားချက်ကိုလည်း သူတို့ ဦးစားပေးရမည်။

"ကောင်းပေါ့လေ... ကြီးကြီးက ပြဿနာရှင်းချင်ပေမယ့် မရှင်းလှကွယ်၊ မောင်မွန်းပြောတော့ သမီးလေးလဲ ရပြီဆို..."

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကောင်းလေကွယ်... သူတို့ကိုတော့ ပစ်မထားပါနဲ့။ တစ်ခုပဲ... [illegible] မရှိလဲ ဒီမ်ပေါ်မှာပဲ ဆက်နေဖို့ ကြီးကြီး ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကဲ... [illegible]ပါပြီ"

ကြီးကြီးသည် လျော့တိလျော့လျဲ ဘာမှ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် အဆုံး[illegible]နိုင်သော ဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။

ကြီးကြီးတစ်ယောက် သူနှင့်မြိုင် လက်ထပ်သည်ကို လူသိရှင်[illegible] မကြေညာသည်ကို သံသယဖြစ်ပုံ ရသည်။ သူကတော့ ဒီအ[illegible] မဆွေးနွေးချင်ပါ။

[illegible]ကယ်လည်း ယခုဆွေးနွေးပွဲက အဆုံးသတ်နိုင်သော ဆွေး[illegible] မဟုတ်။ အရေးကြီးသော ကာယကံရှင်မြိုင်က မပါ။ ကြီးကြီး[illegible] မြိုင်၏ တရားဝင်လွှဲအပ်ထားသော ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်။ [illegible] ဘာကိုမှ တာဝန်ယူဆုံးဖြတ်ဖို့ သူ့မှာ အခွင့်အရေးမရှိ။ [illegible]ဖြစ်ရပ်မှာ ကိုတင်ဖေ့နှလုံးသားကို လုယူသူက မြိုင်။ လက်[illegible]ရသူက မပြည့်။ ဤတရားလို တရားခံ နှစ်ဦးစလုံးက

အဝေးမှာ။ သူတို့နှစ်ယောက် မပါသော ဆွေးနွေးပွဲက ဘယ်လိုလုပ် တရားဝင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မအောင်မြင်သော ဆွေးနွေးပွဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကာမှ ကိုတင်ဖေ ၏ ရင်ထဲ ငုပ်လျှိုးနေသော တမ်းတမှုတွေက ပေါ်လာပြန်သည်။ 'သမီးလေး စိမ်း'၊ ပြီးတော့ စိမ်းကို မွေးဖွားခဲ့ပါသော မိခင် မမြညို။ သူတို့သည် အပြစ်ကင်းစင်းပါလျက် သူ၏ စိပ်းကားစွန့်ပစ်မှုကို ခံနေရသူများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မှားမှန်းသိလျက် ဘာဖြစ်၍များ မပြင် နိုင်ပါလိမ့်။

သူ လယ်တောကပြန်ချိန်ကို သတိရသည်။ အမေ့အိမ်ဝင်းထဲ မှာ စကားစိမ်းပန်းတွေကို ခူးရသည်။ အမေက သူကောက်လာသော ပန်းများကို ရေဆေးပေးသည်။ မနက်ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်မှ မြညို့ကို ပေးရသည်။

စကားစိမ်းပန်းများကို မြညို့က လက်ခံယူကာ သူ့ခေါင်းမှာ တစ်ပွင့်ပန်ပြသည်။ ဒီတုန်းကတော့ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်၊ အတိတ် နိမိတ်လည်း မကောက်မိ။ စကားစိမ်းပန်းကိုမှခူးကာ သူ အမြတ် တနိုးပေးခဲ့မိသည်ကိုက စိမ်းကားစရာ ဖြစ်လာမည့် အတိတ်နိမိတ် ပေပဲလား။

မြညို့ကို ပို၍ မြင်ယောင်လာသည်။ သူပန်ပေးသောပန်းကို တမြတ်တနိုး ပန်သည်။ အမြဲ ကြည်လင်ရွှင်ပျသောမျက်နှာနှင့် ဘာ လုပ်လုပ် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်တတ်သည်။ လယ်တောကို အပြေး အလွှားလာကာ ကျောင်းကိုလည်း မီအောင်တက်သည်။

"မြညို့တော့ ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဆရာမ ဖြစ်ရင် အိမ်မကွာ [illegible]မကွာ လှည်းကူးမှာပဲ ဆရာမ လုပ်မယ်"

မြညို့ရည်ရွယ်ချက် မအောင်မြင်ပါ။ ဒန်အိုးသုံးလုံး ထမင်းဆိုင် မှာ သူ့ဘဝကို မြုပ်နှံလိုက်ရသည်။

ကိုတင်ဖေ့ကို လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း သူလုပ်သော ကား မောင်းသမားအလုပ်ကို မကြိုက်။ လယ်ပိုင်ရှင်၏ သားကားကို မောင်း ရန်ကတော့ မြညို့က ခွင့်ပြုပါသည်။ အညာကုန်ကားတွေနှင့်လိုက် တော့ မြညို့ စိုးရိမ်လာသည်။

"ကားသမားဘဝဆိုတာ အစ်ကိုသိသားပဲ၊ တစ်မြို့ဝင် တစ်မြို့ ထွက်၊ စည်းကမ်းလဲ မရှိ၊ အသောက်အစားလေးတွေနဲ့ ကြုံရာအိပ်ကြ [illegible]။ မြညို့ကို ရှာကျွေးဖို့တော့ ဒီအလုပ် မလုပ်ပါနဲ့။ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုကို ရှာပါ။ လောလောဆယ် မြညို့ ရှာကျွေး ပါ့မယ်"

စေတနာသန့်စွာနှင့် လင်သည်၏ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားမည် ကို မြညို့သည် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။ ရွာစဉ်တစ်လျှောက် လျှောက်သွား နေရသော ကားသမားဘဝမှာ ချစ်လင်၏ စာရိတ္တကို ထိပါးလာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့သည်။

အိမ်ကောင်းအိမ်သန့်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရအောင် မြညို့ကိုယ်တိုင် [illegible]နှုန်းကို ပြောခဲ့သည်။ တကယ့်ကို အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာ [illegible] အလုပ်ရခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် လမ်းပေါ်မှာ လေလွင့်ပျက်စီးမှု မဖြစ်ခဲ့ရသော သူ့ချစ်လင်သည် မာလာမြိုင်အိမ်ကြီးမှ ပြန်မလာရတော့ပြီ။

ခတော့ မြညိုသည် စိမ်းသောပန်းကို ပန်ကာ ကျန်ရစ်ရှာပြီ။

●

(၁၆)

မမထံမှ သူ့ထံသို့ စာမှန်မှန်လာသည်။ အလုပ်အတွက် ညွှန်ကြားချက်တွေပါပဲ။ သူ့ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်လာကြောင်းကိုတော့ ကိုကြီးစာထဲမှာ ပါသည်။ ဆေးကုသခံယူမှုအတွက် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်နီးနီး နေရမည်ဆိုသည်။

သူ တစ်နေ့ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေတုန်း လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုသူက တိုက်ပုံ ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ချည်လုံချည်အညိုကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။

"မောင်တင်ဖေ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ လှည်းကူး မပြန်တော့ဘူးလား"

ကိုတင်ဖေသည် ချက်ချင်း ဒီလူကို မှတ်မိလိုက်၏။ အမေတို့ လုပ်သောလယ်ကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ရသော လယ်ပိုင်ရှင် ဘကြီးထွန်း၏ ကိုယ်စားလှယ် ကိုမြဒင်။ ကိုမြဒင်က မျက်နှာထား ချိုသည်။ စကားသွက်သွက် ပြောတတ်၏။ အသားညိုညို၊ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ရက်ရောသဘောကောင်းပုံ ရသည်။

"ကိုမြဒင်လာတုန်း ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်တိုက်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ဦးကျော်မြင့် ခဏ...၊ ကျွန်တော် အပြင်သွားဦးမယ်"

သူက ဣန္ဒြေမပျက် ဆွဲခေါ်သွားရ၏။ ကိုမြဒင်က ဆိုင်ကလူတွေရှေ့မှာ မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးမှဖြင့် ခက်မည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူ ထင်သည့်အတိုင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောချပါတော့သည်။

"မောင်ရင်က ကောင်းစားနေတယ်ပေါ့လေ...၊ လှည်းကူးကို တစ်ခေါက်တစ်လေတောင် မပြန်တာ ဘယ်အဖြစ် ဖြစ်နေလို့လဲ"

သူသည် မနည်း စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရ၏။ ပြောစရာစကားတွေ အစီအစဉ် ချနေမိသည်။

"အလုပ်က သိပ်များတယ်ကိုမြဒင်၊ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ရှိနေရင် တော်သေးတာပေါ့၊ သူက နိုင်ငံခြားသွားနေတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချယုံကြည်လို့ လွှဲအပ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီက မခွာနိုင်ဘူးလေ"

ကိုမြဒင်က မျက်လုံးပြူးလိုက်၏။

"ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲကွ၊ မင်းက သွားစက ပြန်လာပြီး နောက် တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ဘူး၊ ငါ မြည်ိုဆိုင် ခဏခဏရောက် တယ်၊ မင်းအမေတို့အိမ်လဲ ရောက်တယ်။ မင်းအမေပြောတော့ မြည်ို ကလေးမျက်နှာမြင်တာတောင် မင်း ပြန်မလာဘူးဆို..."

သူ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ၊ တံတွေးကိုသာ ခဏခဏ မျိုချမိ၏။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ကို မော့ချလိုက်သည်။ တော်ပါသေး၊ ကိုမြဒင်သည် သူ့အဖြေကို မစောင့်၊ သူ့ပြောချင်တာတွေကို ပြောသွားသည်။ ရှေ့လောတကြီး စကားပြောတတ်သော ကိုမြဒင်ကိုပဲ သူ ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။

"မြည်ိုထမင်းဆိုင်က အရင်လို ဒန်အိုးသုံးလုံး မဟုတ်တော့ဘူး ကွ၊ 'စိမ်းမြည်ိုထမင်းဆိုင်'တဲ့၊ ဟင်းစုံထမင်းစုံရောင်းလို့ ဒန်အိုးတွေ ယ်လုံးမကတော့ဘူး၊ တော်တော် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိတယ်။ မြည်ို ကလဲ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ ဆိုင်ကိုလဲ ချဲ့လိုက်တယ်။ ဆောင်းဦး ပေါက်ပျားဆို ငါးရံ့အူဟင်းကအစ ရတယ်။ ခု အရင်လို ဆိုက်ကားသမား၊ ကားသမားလောက်တွင် မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးသည်တွေပါ လာ ကြတယ်၊ လှည်းကူးက ကြေးရည်တတ်တွေတောင် သူ့ထမင်း ဆိုင်ကို ခံတွင်းတွေ့နေကြတယ်"

သူက ခဏ စကားရပ်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက် သောက်ကာ ဆက်၍ စကားပြော၏။

"မြည်ိုက ပြောပါတယ်၊ ကိုတင်ဖေရတဲ့ လခကို စုပြီး ရင်းတာ ဟုတ်လား၊ မင်းက မှန်မှန်ငွေပို့ပေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ တော်သေး

တာပေါ့၊ မင်· နေပုံထိုင်ပုံက မြည်ိုတို့သားအမိကို ပစ်သွားပြီလား လို့”

“သူတို့ကို ကျွန်တော် ပစ်မထားပါဘူး၊ အလုပ်ရှင်စိတ်တိုင်းကျ နေရတာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ရတနာတွေပါရောင်းတော့ အများ မခံဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ၊ သူတို့က ယုံမှတ်လို့ အပ် ထားတာ”

သူသည် အမှန်တစ်ဝက် အမှားတစ်ဝက်ကို ဆို၏။ မမက မြည်ိုကို အရင်းငွေ တစ်သိန်းထုတ်ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။ အရင်းငွေ ထောက်ပံ့ခြင်းကိုက ပစ်မထားသည်ကို အထောက်အထား ပြနေပါသည်။ ဒါပေမယ့် လှည်းကူးနှင့်ရန်ကုန် ဒီလောက်နီးနီးလေး ကို သူ မပြန်ဖြစ်တာကတော့ မြည်ိုတို့ကို စွန့်ပစ်ရာရောက်နေသည်။ သူ မပြန်နိုင်တာက မပြန်ဝံ့တာလည်း ပါသည်။ ပြန်မဖြစ်တဲ့အကြောင်း တွေလည်း ပါသည်။ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံး။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... တာဝန်ကျေအောင် မင်းလုပ်တာ ငါ ချီးကျူးပါ တယ်၊ တို့လှည်းကူးသားတချို့က ပြောတယ်၊ မှန်ကားကြီးများ ငြိမ့် လို့တဲ့၊ မင်းမောင်းသွားတာ၊ လူကလဲ ခန့်လိုက်တာဆိုပဲ၊ သူတို့က ရန်ကုန်လာရင်း လမ်းပေါ်က မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့”

သူသည် ရှက်ပြုံး ပြုံးမိ၏။

“အလုပ်က ဒရိုင်ဘာတစ်ပိုင်း၊ မန်နေဂျာတစ်ပိုင်းကိုး၊ မမကလဲ ကျွန်တော့်ကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချတော့ သူစီးတဲ့ကားကို ကျွန်တော် မောင်းရတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒရိုင်ဘာက စိတ်မချရရင် သူတို့သူဌေးတွေကို ပြန်ပေးဆွဲနိုင်တယ်ကွ၊ အေး၊ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားပါကွာ၊ တို့လယ် ပိုင်ရှင် ဘကြီးထွန်းကပြောတယ်၊ မင်းအဖေဦးဉာဏ်ဟာ သူတို့လယ် ကိုလုပ်တဲ့လူတွေထဲမှာ အရိုးဖြောင့်ဆုံး၊ သစ္စာအရှိဆုံးတဲ့ကွ”

သူသည် ယခုမှ အသက်ရှူနည်းနည်းချောင်လာသည်။ “ဟုတ်ပါ့ ဗျာ”ဟူသော သူသုံးနေကျ လေသံကြီးနှင့် ကိုမြဒင်ပြောသောစကား များမှာ သူသတိထားစရာပါသည်။ သူ့အဖေသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ် ခြင်း၊ သစ္စာရှိခြင်းကို ဂုဏ်ယူသည်။ သူသည်လည်း မမအတွက် တော့ သစ္စာအရှိဆုံးလူပါပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ရှင်မမကို သစ္စာရှိရတာ ပါ”

ဒီတစ်ခါကတော့ သူ မှန်သောသစ္စာစကားကို ဆိုခြင်းပါ။

“ပြီးတော့ မြည်ိုက ပြောသေးတယ်”

ကိုမြဒင်စကားဆက်ပြန်သည်။ အမှန်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ကိုမြ ဒင် ပြောသောစကားများကို ကြားချင်ပါသည်။ မြည်ိုအကြောင်းအရာ တွေ မဟုတ်လား၊ ရိုးသားသန့်စင်သော အပြစ်မဲ့သူလေး၏အကြောင်း။

“သမီးက ငယ်သေးလို့တဲ့၊ သမီးကြီးလာရင် သူ့ဒီထမင်းဆိုင် အလောက်အဦကို ပိုပြီးတော့ခန့်သွားအောင် ဆောက်မယ်တဲ့၊ သူ အခု စီးပွားရေးလာဘ်မြင်တယ်ကွ၊ မင်းငွေထဲကတချို့လဲ စပါးပေး ပြီး ဘကြီးထွန်းလက်ထဲ အပ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

"မင့်သမီးလေးကို မင်းအမေက ကြည့်ပေးတယ်၊ ထမင်းဆိုင်က မြညှိနဲ့သူ့အမေ ဦးစီးနေတာကိုး၊ အေးပေါ့ကွယ်၊ သူကထွက်ပေါက် ရှာပေလို့၊ ပင်းအဖေကလည်း လယ်ကိုဖက်ပြီး သစ္စာရှိစွာလုပ်တာက လွဲလို့ ကျန်တဲ့စီးပွားရေးနားမလည်တော့ သူ့ခမျာ အိုသာလာရော လုပ်သလောက်လည်း မခံစားရဘူး၊ သူ တို့မှာ အခုမှ မြညှိအထောက် အပံ့ရလို့ဆိုတဲ့အချိန်၊ ဝဝလင်လင်စားရတာ၊ ပြီးတော့ ဘကြီးထွန်းက လယ်သမားဘဝက တက်လာသူဆိုတော့ မင်းအဖေအပေါ်မှာ ဘ[illegible] ချင်း စာနာတယ်"

သြော်...သူ့အဖေ၊ အမေတို့ကိုလည်း မြညှိက ကြည့်ရှုသည်[illegible]။ ကိုပြဒင်ကတော့ အားရပါးရ စကားကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

"ဒီမှာ ထမင်းစားသွားပါလား၊ ပြန်မာထမင်းဆိုင် ကော[illegible] ကောင်းရှိတယ်၊ တရုတ်စာလည်း ရတယ်"

သူက ကိုပြဒင်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

"မစားချင်ပါဘူးမောင်၊ ငါလည်း ဈေးဝယ်စရာရှိသေးတယ်၊ မင့် သမီးကလဲလေ အသားညိုတာတစ်ခုကလွဲလို့ မင်းနဲ့ချွတ်စွ[illegible]၊ မျက်ခုံးမွေးကလည်း မင်းတံဆိပ်များ ရိုက်ထားသလားအောက်မေ့ ရတယ်၊ ထူထူမဲမဲကြီး၊ ကြဲ့ကြဲ့ခိုင်ခိုင်၊ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးကြီးရှိလိုက်တာ၊ မ[illegible] အဆစ်အပေါက်အတိုင်းပဲကွာ၊ မကြာမကြာတော့ ပြန်လာပါကွာ၊ မင်းအမေရော၊ မြညှိရော မင်းထောက်ပံ့တဲ့အကြောင်းကလွဲလို့ မင်း အကြောင်း ဘာမှမပြောကြဘူး၊ ငါကသာ မင်းမလာတာကြာပြီ ဖြစ်နေလို့ စိတ်ထဲက သံသယဖြစ်နေတာ၊ ခု ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်

[illegible]ရလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ သွားမယ်၊ ကားနောက်ကျနေမှာ [illegible]တယ်၊ ဟော့ကောင် ပြန်လာနော်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ မင်းရုပ်က [illegible]ရုပ်ပေါက်နေတာ မြညိုကိုပြောပြလိုက်မယ်"

ကိုပြဒင်က နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ သူသည် ဆိုင်ရှိရာသို့ [illegible]ကတည်း ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး လျှောက်လာသည်။ ဟုတ် [illegible]၊ [illegible]စ်လမဟုတ်၊ နှစ်လဟုတ်၊ ကာလရှည်ရှည်လျားလျား သူ [illegible]ဘူးဆိုတော့ အသိုင်းအဝိုင်းက သံသယဖြစ်စရာပေပဲပေါ့၊ ဒီ [illegible]ဝိုင်းဆိုတာကို သူမျက်နှာမပြရဲပါ၊ ကိုပြဒင်ပြောစကားအရ [illegible]ရော၊ အပေတို့ပါ အဖြစ်မှန်ကိုဖုံး၍ သူ့သိက္ခာကို ထိန်းထိန်း [illegible]နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိပေးထားပုံရသည်။ သူ့အနေနဲ့က [illegible]ဂင်ဖွဲ့ပြီးကာမှ မမ မသိအောင် တိတ်တဆိတ် သူ မြညှိဆီ [illegible]။ မမအပေါ် သူသစ္စာရှိပါသည်။ သမီးလေးကရော အရွယ် [illegible]လျှင် သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုနားလည်မလဲ။ မြညိုက [illegible]တို့ဖေဖေအကြောင်းကို သမီးအား ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန် အသိ [illegible]။ သူ့ ပုံစံနှင့်တူသော သူ့သမီးလေးကို သူ မြင်ချင်ပါသည်။

"[illegible]ခုံးမွေးက မင်းတံဆိပ်ရိုက်ထားလား အောက်မေ့ရတယ်၊ [illegible]ကြီး" ကိုပြဒင်ပြောစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ [illegible]မင်းဆိုင်နာမည်က သမီးနာမည်နှင့်မြညိုနာမည် ပေါင်း [illegible]။ 'စိမ်းမြညို'တဲ့။ သူသည်လေးတွဲ့စွာ သက်ပြင်းချရင်း [illegible]သို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်သွားပါသည်။

(၁၇)

မမသည် ဆောင်းအစ အောက်တိုဘာလကုန်လောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့နှင့် ပိုလို့တောင်လှလာသလို ထင်မိသည်။ မမကိုလေယာဉ်ကွင်းသွားကြိုရင်း သူ တမေ့တမျော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည့်နေမိသည်။ ကြီးကြီးကလည်း သူ့တူမ ကျန်းမာစွာပြန်ရောက်လာ၍ ဝမ်းသာသည်။ အကောက်ခွန်ဌာနက ထွက်လာလာချင်း မြိုင့်ပခုံးကိုဖက်ကာ ကြီးကြီးက နဖူးလေးကို ညင်သာစွာနမ်းရှုတ်သည်။ ဒီတစ်ခါ လန်ဒန်ကအပြန် တူဝရီးဆက်ဆံရေးချောမောပြေပြစ်ပါစေဟု ရပ်ကြည့်ရင်း သူဆုတောင်းမိ၏။ မြိုင့်မျက်နှာကလည်း ပြုံးရွှင်ကြည်လင်လို့။ နှင်းဆီသွေးဖြာသော ဤပါးလေးများကို သူလည်း နှုတ်ဆက်အနမ်းနှင့် နမ်းလိုက်ချင်ပါဘိ။

[illegible]ပြန်ရောက်တော့ မမသည် အင်္ဂလန်အကြောင်းနှင့် အိုင်ရင်း[illegible]ကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အိုင်ရင်း နောက်နှစ်နွေဦးပေါက်မှာ [illegible]ပြီး၍ ပြန်လာမည့်အကြောင်းလည်း ပါသည်။

[illegible]က နှစ်ရှည်လများ ခွဲခွာသွားရသော သူ့ရင်ခွင်မှာ မမသည် [illegible] နားနေအိပ်စက်ခဲ့ပါသည်။

[illegible]နောက်နေ့ နံနက်စာစားပွဲမှာတော့ ကြီးကြီးက...

"[illegible]ပီးသွားကတည်းက မောင်တင်ဖေကို ကြီးကြီးတို့နဲ့အတူ [illegible] ထမင်းအတူစားဖို့ ကြီးကြီးကပြောရတယ်၊ တို့မှာ လူနည်း[illegible] သူ့ကို အိမ်သားတစ်ယောက်လိုပဲနေဖို့ ကြီးကြီးကပြောတာပါ"

ကြီးကြီးသည် ထမင်းတစ်စားပွဲတည်းစားဖို့အထိ ကိုတင်ဖေ[illegible] မဟာန်းကို တိုးမြှင့်ပေးကြောင်း သူ့တူမကို အသိပေးခြင်းပင် [illegible]။

[illegible]က ခေါင်းလေးညိတ်ကာ အပြုံးမပျက် သူ့မျက်နှာကိုမော့[illegible] ကုမ္ပဏီကြောင်း အလုပ်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောကြ[illegible]

[illegible]မပြောကတော့ ပြင်သစ်ပြည်ပဲရစ်မှာ မြန်မာချိတ်ထဘီများ [illegible]အောင် သူ အထည်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ဖက်ရှင်ကျွမ်းကျင်သူ[illegible] ဆက်သွယ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

"[illegible]နောက်တစ်ကြိမ်ကြိမ်မှာ မမနိုင်ငံခြားကို ပြန်သွား[illegible]၊ အမေရိကမှာ ပိုးထည်ရက်တဲ့သူတွေနဲ့ နိုင်ငံခြားသူတွေ[illegible]ဝင်လုပ်နိုင်ဖို့လည်း ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ ချက်ချင်းတော့

နိုင်ငံခြားသူတွေ မြန်မာအချိတ်ကို လက်ခံနိုင်အောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ အချိန်အတော်ကြာ ယူရမယ်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ အောင်မြင်မှာပေါ့လေ၊ ကဲ…အားလုံးအိမ်ကလူတွေ ညှော်ခန်းလာဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါ ကိုတင်ဖေ၊ မြိုင် လက်ဆောင်တွေ ပါလာတယ်”

ဘကြီးမွန်းနှင့်တကွ ကိုစံမြိုင်မိသားစု၊ မာလီမိသားစုနှင့်တကွ ဘကြီးဖွန်းဇနီး၏လက်အောက်ခံ ထမင်းချက်အဖွဲ့၊ ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာ၏ လက်စွဲတော်မိန်းကလေးမငယ်ပါ ညှော်ခန်းမှာ စုဝေးရောက်လာကြသည်။ မမဝေပေးသော အဖိုးတန်လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဝမ်းသာရွှင်ပျ လက်ခံကြသည်။

●

(၁၈)

[illegible]ာက်နှစ်နွေဦးပေါက်ချိန် သူ့ကို ကြီးကြီးကပြောသည်။

“[illegible]ောင်တင်ဖေ၊ ညဦးကျရင် ကြီးကြီးစာဖတ်ခန်းကို ခဏလာ [illegible]”

[illegible]ကြီး ဘာတွေများ ပြောဦးမည်လဲ။ ပထမအကြိမ်တုန်းက [illegible]ခန်းထဲမှာပဲ မပြီးပြတ်သောပြဿနာကို သူတို့နှစ်ယောက် [illegible]ကြသည်။

[illegible] ကြီးကြီးနှင့်အတူ မမကိုပါ တွေ့မည်ထင်သည်။ သို့သော် [illegible]။ ကြီးကြီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ တွေ့[illegible]။ ကြီးကြီးသည် စာကြည့်စားပွဲဘေးရှိ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ

ထိုင်ရင်း သူ့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။ ဆိုဖာတစ်လုံးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။ သူသည် ဖြည်းဆေးစွာထိုင်ချလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာစဉ်းစားသလိုလုပ်နေရင်း ပြီးတော့မှ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အသံအေးအေး တိုးတိုးလေးနှင့် စကားစသည်။

"မြိုင်က မနေ့ညနေ ထမင်းစားပြီးတော့ ကြီးကြီးကိုပြောပြတယ်၊ သူကလေးတစ်ယောက် မွေးစားမလို့တဲ့"

သူ စိတ်ထဲမှာ အံ့သြသွားသည်။

"သူ အကြောင်းပြတာကတော့ တို့မျိုးပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဆက်ခံမယ့်သူ မရှိဘူးတဲ့၊ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကြီးကြီးကလဲ အပျိုကြီး၊ သူကလဲ သားသမီးမရှိ၊ လက်ထပ်တာကိုလဲ မကြေညာ"

ကြီးကြီးသည် စကားလုံးကို ရွေးသုံးပုံရသည်။ မြိုင့်ကို အပျိုကြီးဟု မပြော။ မြိုင့်အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ပြီပဲ။ ပြီးတော့လည်း မင်းတို့အခြေအနေကို ကြီးကြီးနားလည်ပြီးသားပါဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးစကားလုံးကတော့ မှန်သည်။ မြိုင့်မှာ အတိအလင်း ကြေညာ၍ လက်ထပ်ထားသော အိမ်ထောင်မရှိ။

"ဒီတော့ ဒီကလေးကို အမွေစားအမွေခံ မွေးမယ်ပေါ့၊ တကယ်လို့များ သူစောစောစီးစီး သေသွားခဲ့ရင် သူငယ်ငယ်တုန်းကလို ကြီးကြီးက အမွေထိန်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါတဲ့၊ ဒီကလေးအရွယ်ရောက်မှ ကြီးကြီးက သူပိုင်ပစ္စည်းကို လွှဲအပ်ပေးဖို့ပေါ့လေ၊ ကြီးကြီးပိုင်ပစ္စည်းကိုတော့ ကြီးကြီးဆန္ဒအတိုင်းတဲ့..."

သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ ဘာအကြောင်းနှင့်များသူ့ကို ကြီးကြီးသည် ဒီအကြောင်းထုတ်ဖော်ပြောပြနေသည်ကို သူနားမလည်။ မနေ့ညတွေ့စဉ်က ကလေးအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မြိုင်က စကားတစ်လုံးမှ မဟခဲ့။

"မောင်တင်ဖေဟာ ကြီးကြီးတို့ အိမ်သားတစ်ယောက်လို့ ကြီးကြီးအသိအမှတ်ပြုတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောရမှာ၊ မောင်တင်ဖေ ဘယ်လိုသဘောရလဲ..."

ကြီးကြီးက ရင်းနှီးယုံကြည်စွာ ဖွင့်ဟပြောသည်ကိုပဲ သူကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကြီးကြီးကိုတော့ သူမဖြေတတ်။ သူ ဘာပြန်ပြောရပါ့။ မှာ မပိုင်ဝက်မွေး၊ ဘယ်လိုမှလည်း မိသားစုနှင့် တရားဝင်မပတ်သက်လေတော့ ဒီလိုကိစ္စမှာ သူ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ ဘယ်...ကများ နန်းတော်ထဲမှာ ကိုယ်လုပ်တော်တွေဟာ ထီးမွေနန်းမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကို ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးနိုင်လို့လဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း မမရဲ့တရားမဝင် ကိုယ်လုပ်တော်ပဲကြီးကြီးရယ်၊ ဒီလိုအမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်တွေမှာ ဝင်ရောက်ဖွက်ဖက်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပါဘူးဟု စိတ်ထဲက ပြောပြနေမိသည်။ ကြီးကြီးကလည်း ...ကို ခေတ္တရပ်ကာ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေရင်းမှ

"မောင်တင်ဖေ ဘယ်လိုစဉ်းစားမိလဲ"

ကောက်ကာငင်ကာ ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

"အားလုံးဟာ မမရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ကြီးကြီး"

သူ့စကားကို ပညာတတ်ကြီးကြီး နားလည်လိုက်ပါ၏။

"ဒီကလေးက မြန်မာပြည်က မဟုတ်ဘူး..."

"မြန်မာပြည်က မဟုတ်ဘူး..."

သူ အံ့ဩစွာနှင့် ကြီးကြီးနှင့်ထပ်တူ ရေရွတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ မြန်မာပြည်က မဟုတ်ပေမယ့်မြန်မာကလေးတဲ့"

ကြီးကြီးစကားတွေက မရှင်း။

"သူပြောပြသွေ့ကတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ကလေးတွေဆိုရင် အရှုပ်အရှင်း မိဘတွေက ရှိနိုင်တယ်တဲ့၊ တရားဝင်မွေးစားလည်း နောင် မိဘအရင်းမှန်းသိအောင် ကလေးမိဘတွေက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်လာရင် သူက စာချုပ်သာပိုင်တာ၊ ကလေးရဲ့ချစ်မေတ္တာကို မပိုင်မှာ စိုးတယ်တဲ့၊ မိဘအရင်းကို ဒီကလေးက စိတ်ညွတ်သွားမှာ သူ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့"

စိတ်ကို စာချုပ်နှင့်ချုပ်ဆို၍ မရသည်ကိုတော့ မမတစ်ယောက် လက်ခံထားသားပဲ။ မမ၏ရှေ့ဆက် ကပြမည့် ဇာတ်လမ်းကို သူ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

"သူနဲ့အိုင်ရင်း သူ့ဆန္ဒကို လန်ဒန်မှာ တိုင်ပင်ကြတယ်၊ ကလေး မွေးစားဖို့ကိစ္စ၊ အိုင်ရင်းကလည်း သဘောတူတယ်၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သူတို့တွေ့ကြတယ်၊ ဒီအမျိုးသမီး ကလည်း တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ခင်ပွန်းဆုံးသွားတယ်၊ ဒီမိန်းမမှာ လည်း ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ အိုင်ရင်းက မွေးပေးလိုက်တယ်၊ ဒီကလေးကို

သူကို့ မွေးစားမှာတဲ့၊ ခု အိုင်ရင်းလက်ထဲမှာရှိတယ်၊ လန်ဒန်မှာ မွေးဖွားခဲ့အတွက် တရားဝင်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို သူ့ရှေ့နေက အားလုံး လုပ်ပြီးပြီ၊ အိုင်ရင်းက အပြန် ဒီကလေးကို သူနာပြုတစ်ယောက်နဲ့ အတူ ခေါ်လာမယ်"

ကြီးကြီးကပင့်သက်ချသလို သူကလည်း ယုံတမ်းစကားပုံပြင် ကြားရသလို တအံ့တဩ နားထောင်နေမိသည်။

"ဒီလိုဆိုတော့ ဒီကလေးဟာ မြန်မာပဲပေါ့နော်၊ ကလေးအဖေက အင်္ဂလိပ်လား၊ မြန်မာလား"

သူက တွေးတွေးခေါ်ခေါ် မေး၏။

ကြီးကြီးသည် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းရမ်းလိုက်၏။ ကြီးကြီးရင်ထဲ မပြေမလည်ဖြစ်နေသလို သူ့ရင်ထဲမှာလည်း လိပ်ခဲတည်းလည်းနှင့်။ ကြီးကြီးကလည်း သူ့မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ကြီးကြီး...၊ အဲဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ..."

ကြီးကြီးက သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ့စကားကို နားထောင်နေသည်။

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှ တို့မလုပ်နိုင်ဘူး၊ မင်းလဲ မလုပ်နိုင်မှန်း ကြီးကြီးသိပါတယ်၊ သူပြောသမျှစကားတွေ နားထောင်၊ သူပြသမျှ လက်ပိုက်ကြည့်ရုံကလွဲလို့ တို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ ကြီးကြီး ကြိုးစားကလဲ ဒီစာဖတ်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မောင်တင့်ဖေကို ကြီးကြီးယုံမှတ်လို့ ဒီအကြောင်းကို သိစေချင်လို့

ခေါ်ပြောတာ၊ အေးလေ၊ ဒီကလေးနဲ့တို့ ကံစပ်ပါစေ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ သွေးမစပ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့လေ၊ ကဲ... မောင်တင်ဖေ မင်းသွားနိုင်တယ်၊ သို့သော်လည်း မသိသလိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ သူ မင်းကို တစ်ချိန်ချိန် ဖွင့်ပြောမှာပါ"

ကြီးကြီးက မျက်စိကို ပြတင်းအပြင်သို့ လွှဲလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် ဦးညွတ်ခါ အသာ ထလာခဲ့သည်။

●

(၁၉)

မမကတော့ ပြင်ဆင်မှုကို စ၍လုပ်သည်။ မမအိပ်ခန်းနှင့် [illegible]ချင်းဆိုင်ဘက်မှာ အိပ်ခန်းနှစ်ခု ရှိသည်။ မမအိပ်ခန်းနှင့် အ[illegible]က ခန်းမကြီး ခြားထားသည်။ ထိုအိပ်ခန်းအရှေ့ဘက်ခန်းကို [illegible]ပြန့်သုတ်သည်။ ဘကြီးမွန်းကိုဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ဆားကာနှင့် [illegible]ခုတင်တစ်လုံး၊ နာနီအတွက် ခုတင်တစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ၊ စားပွဲ[illegible]ကို ဘကြီးမွန်းနှင့်အတူတူ နေရာချနေသည်။

[illegible]လေးခုတင် ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ပြတင်းကို ဘေးချင်းယှဉ်[illegible]သည်။ နာနီခုတင်ကို ခြေရင်းဖက်နံရံမှာ ကပ်ထားသည်။ အစိမ်း[illegible]နှင့် လိုက်ဖက်သော ဖက်ဖူးရောင်ဇာခန်းဆီးများကလည်း [illegible]မှာ ဝေ့ဝဲလျက်ရှိသည်။

ပြင်ဆင်ပေးသူများ ထွက်သွားသောအခါ ကိုတင်ဖေနှင့် မမနှစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အခန်းထောင့်ရှိစားပွဲကုလားထိုင်ခုံတွင် မမက ထိုင်လိုက်ရင်း သူ့ကိုခေါ်လိုက်သည်။

"နောင်တော့ အားလုံးသိမှာပါပဲ၊ မောင် ဒီအခန်း ဘယ်သူ့ဖို့လဲသိလား"

သူက မမအမေးကို ခေါင်းခါ၍ဖြေလိုက်၏။ ကြီးကြီး ပြောထား၍ သိပြီးသားပါ။

"မြိုင်ကလေးမွေးစားမလို့၊ ဒီကလေးကို မောင်မြင်ရင်လည်းချစ်မှာပါ"

မမစကားသံသည် တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးတွေကကျေနပ်နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ရွှန်းလက်နေသည်။

"မောင် ကလေးချစ်တတ်ပါတယ်"

သူ ဒီအဖြေကိုပေးရင်း သမီးလေးစိမ်းကို သတိရလိုက်သည်။

"ဒီအခန်းက နေရောင်ခြည် ကောင်းကောင်းရတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကလေးက အင်္ဂလန်ကလာမှာ၊ အေးတဲ့အရပ်ကလာရတော့ အပူရှိန်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်အောင် မြိုင်က ခန်းဆီးစကိုလည်း အစိမ်းရောင်ရွေး၊ နံရံကိုလည်း အစိမ်းရောင်သုတ်တာ၊ ကလေးက မြန်မာပြည်ရာသီဥတုကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါလိမ့်မယ်၊ လိုအပ်ရင် လေအေးစက်တပ်ပေးရမှာပဲ၊ နိုင်ငံခြားမှာတော့ အင်္ဂလိပ်မတွေက ကလေးကို နာနီနဲ့အတူမသိပ်ဘူး၊ တစ်ခန်းခွဲထားပြီး သိပ်တယ်၊ သူတို့လဲ အတူမအိပ်ဘူး"

"ဟင်... ညဘက် ကလေး တစ်ခုခုဖြစ်မှဖြင့်"

"လိမ့်မကျအောင် ဘေးကာတွေအမြင့်ကြီး တပ်ထားတာပဲ၊ မြိုင်ကတော့ ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် နာနီအတွက် အိပ်ခန်းထဲမှာ ခုတင်ပြင်ထားတာ၊ နာနီနက်ဖြန်ရောက်လာမယ်လေ၊ ခရစ်ယာန်အသင်းကလာမှာ၊ သူ့နာမည်ကပုလှတဲ့၊ တစ်ခုပဲ မောင်သိထားစေချင်တယ်၊ မောင်နဲ့မြိုင် ဆက်ဆံရေးကို ဒီနာနီ မသိစေချင်ဘူး၊ ဒီတော့..."

"မောင် အစေခံတန်းလျားကို ပြန်မယ်လေ"

သူက အလိုက်သိစွာ ဖြေလိုက်၏။

"မလိုဘူးမောင်၊ အောက်ထပ်မှာ ကြီးကြီးတို့က ခေါင်းရင်းဘက်ခန်းမှာ အိပ်တာပဲ၊ ခြေရင်းနှစ်ခန်းအနက်က ကြိုက်တဲ့အခန်းယောင်ယူလေ၊ ဒီအခန်းအောက်တည့်တည့်ပေါ့"

မြိုင်ကအောက်ထပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ သူသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သူ့မှာ ချေပပြောဆိုပိုင်ခွင့် မရှိပါ။ ပက်ထပ်ထားသူတစ်ယောက်၏ အခွင့်အရေးသည် ဒါပဲလား၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အချိန်ပိုင်းအထိတော့ သူ၏သည်းခံစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

"ပြီးတော့လဲ လေယာဉ်ပျံဆိုက်တဲ့နေ့ တစ်ခါတည်း စာချုပ်ချုပ်မယ်၊ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမျိုးဇင်ကို မြိုင်ပြောပြီးပြီ၊ သူက လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ လုပ်လာခဲ့မှာမောင်၊ သူ့ကို စောစောသွားကြိုပြီး ကြီးကြီးနဲ့ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့ပေါ့၊ မြိုင်တို့နှစ်ယောက် ကလေးနဲ့နာနီရင်းကို သွားကြိုမယ်"

ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မြိုင်က ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ် လက်ထောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားသလိုလုပ်နေသည်။

"ပြီးတော့ မောင်လည်းအဲဒီစာချုပ်ချုပ်ချိန်မှာ ညှိခန်းထဲမှာ ရှိနေပါ၊ သက်သေအဖြစ် မောင်လည်း လက်မှတ်ထိုးရမယ်၊ မြန်မာပြည်မှာ မြန်မာဥပဒေနဲ့ စာချုပ်မှ၊ ဒီကလေးဟာ တရားဝင် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိမှာ"

သူကတော့ မတုန်မလှုပ် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

"ကလေးက အင်္ဂလန်မှာမွေးတော့ ဒီကိုသယ်ဖို့ဆိုတာလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မြိုင့်ဝတ်လုံက အားလုံးစီစဉ်ပေးလို့ တရားဝင်ဖြစ်ရတာ"

မမမှာ ဝတ်လုံတော်ရတွေရှိကြောင်း သူသိပါသည်။ ဆွစ်ဇာလန်မှာတစ်ယောက်၊ ပြင်သစ်မှာတစ်ယောက်၊ အင်္ဂလန်မှာတစ်ယောက်။ မမကိစ္စအရပ်ရပ်၊ ကုမ္ပဏီများကိစ္စ၊ ဘဏ်ကိစ္စ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအဝဝကို ဥပဒေဘောင်ဝင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသူများဖြစ်သည်။ ဒါတွေအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို မမကုန်ကျခံရသည်။ မမ၏ ကြွယ်ဝမှုကို သူ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင်ကို မမချမ်းသာပါသည်။ ခန့်မှန်းဖို့လည်း မလိုပါ။

"မြိုင်စိတ်အေးရပြီလေ၊ မမအတွက် အမွေဆက်ခံမယ့် သားတစ်ယောက် ရပြီပဲ၊ မောင် ဘယ်လိုယူဆလဲဟင်"

မမက မမျှော်လင့်သောမေးခွန်းကို မေးလိုက်ပြန်သည်။ သူ မဖြေတတ်။

"အမှန်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်စား လူသားလေးတစ်ယောက် ကိုယ်မရှိတဲ့နောက် လူ့လောကမှာ ထားရစ်ခဲ့ရတာ ကြည်နူးစရာပဲနော်၊ မောင့်မှာကတော့ မောင့်ပုံတူရှိပါတယ်လေ..."

မမသည် တစ်ယောက်တည်းပြောသလို ပြောနေပေမယ့် နောက်ဆုံးစကားလုံးကျတော့ အသံတိမ်ဝင်ကာ တီးတိုးရေရွတ်သလိုပြောနေသည်။

'မောင့်ပုံတူ'။ ဘယ်သူ့ကိုများ ရည်ညွှန်းပြောပါလိမ့်။ သူ့ပုံတူလူသားကတော့ သူ့သမီးလေးစိမ်းပဲ၊ ဘာပဲပြောပြောလေ၊ လူသားလေးငယ်တစ်ယောက်အပေါ် တွယ်တာချစ်ခင်တတ်သော မမ၏ မိခင်စိတ်၊ မိခင်မေတ္တာကို မမနလုံးသားတွင် မြင်ရသောအခါ မမအတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

သူကတော့ အောက်ထပ်အခန်းကိုပြောင်းဖို့ စီစဉ်ရပြန်သည်။

(၂၀)

ထိုင်းအဲယားဝေးလေယာဉ်ကြီးသည် ကောင်းကင်ပြာနောက်
နှင့် ထည်ဝါလှသည်။ မြေပြင်ဆိုက်တော့ လေယာဉ်တံခါးဝမှ ဆင်
လာသူတွေကို မမနှင့် ကိုတင်ဖေ လေဆိပ်တံခါးဝမှ မျှော်ကြည့်
ကြသည်။ ခရီးသည်များ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသက်လာကြသည်

"ဟော... ဟိုမှာ အိုင်ရင်း"

လေယာဉ်လှေကားမှ ဆင်းလာသော အိုင့်ရင်းကို မြိုင်က လက်
ညှိုးထိုးပြသည်။ ကိုတင်ဖေလည်း မြင်သည်။ အိုင်ရင်းနောက်
သူနာပြုဝတ်စုံအဖြူနှင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကလေး
ကို ပွေ့ချီ၍ ဆင်းလာသည်။ ကိုတင်ဖေရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည်
မမကို ကြည့်လိုက်တော့ မမမျက်လုံးမှာလည်း ရင်ထဲ့က ခံစားမှု
သည့် ကြည်နူးဝမ်းသာမှုတွေ လျှံကျနေသလို မြင်ရသည်။

"မြိုင်တို့ ရောက်နေပြီလား"

အိုင်ရင်းခင်ပွန်း ကိုလှဦးက နောက်မှ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း
ဟာတစ်ဖက်က သားဖြစ်သူကို ဆွဲထားသည်။

"ကိုလှဦး... သွားစို့"

မြိုင်ကပြောရင်း ကိုတင်ဖေနှင့်အတူ အကောက်ခွန်ခန်းမဝကို
သွားသည်။ မမကိုကြည့်ရတာ စောင့်နေရတာကို စိတ်မရှည်သလို
။

တန်ကြာမှ အိုင်ရင်းနှင့် သူနာပြုဆရာမ ကလေးပိုက်ခါ ထွက်
ကြသည်။ မမသည် ကမန်းကတမ်း သူနာပြုဆရာမလက်မှ
ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ကလေးပါးစုံ့ကို သူ့ပါးနှင့်အပ်ခါ
ပါးရ နမ်းရှုတ်နေသည်။

ိုင်ရင်းကလည်း သားဖြစ်သူကို လှမ်းချီ၍ နမ်းရှုတ်နှုတ်ဆက်
ကိုလှဦးနှင့် စကားပြောနေကြသည်ကို မြိုင်တစ်ယောက် ဘာမှ
ရပါ။ ကိုတင်ဖေကလည်း မမလက်ထဲမှ ကလေးကို ငေးမော
ည်။ ကလေးကလည်း ချစ်စရာ၊ ဝဝတုတ်တုတ် ဖြူဖြူဖွေး
။

သားကို ဂရုတစိုက် ခေါ်လာလို့ ဆရာမကို ကျေးဇူးတင်

မြိုင်သည် အင်္ဂလိပ်လို ကျေးဇူးစကားကို ဆရာမဘက်လှည့်
။ သူတို့အားလုံး အပြင်ထွက်လာကြသည်။

"အိုင်ရင်းသွားမယ် မြိုင်..."

အိုင်ရင်းက နှုတ်ဆက်၏။

"ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါဦးလေ၊ သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပါဦး"

အိုင်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ သူ့ခင်ပွန်းကားပေါ် တက်လိုက်၏။ ကိုတင်ဖေက မမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးသည် မွေးကင်းစမဟုတ်။ အခါလည်အရွယ်လောက်ပင် ရှိနေပြီ။ သူနာပြုဆရာမနှင့် မမက နောက်မှာထိုင်သည်။ ကိုတင်ဖေက ကားမောင်းရင်း ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ်နှင့် လက်များပင် တုန်နေသလို၊ သူ့ရင်ထဲက ခံစားရမှုကို သူ နားမလည်သလို ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြ၏။ ဦးမျိုးဇင် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ကြ၏။ ကြီးကြီးသည် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကလေးကို ဆရာမလက်မှ လှမ်းယူချီလိုက်သည်။

"ငါ့မြေးကြီး ချစ်စရာကြီးပါလား"

ကြီးကြီး၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲအသံကို ကိုတင်ဖေက နားထောင်ရင်း သက်သေနေရာမှာ သူ လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်၏။ သူ့လက်တွေကတုံကယင် ဖြစ်နေသည်။ အားလုံး ကိစ္စပြီးသွားပြီ။ အိုင်ရင်းကိုရော၊ ဦးမျိုးဇင်ကိုပါ မြိုင်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကာ ကားပေါ်ထိ လိုက်ပို့သည်။

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး သူနာပြုဆရာမနှင့် နာနီလုလုတို့ လုပ်ငန်းပြောင်းကြသည်။ ကလေး၏ ခြေရင်းဘက်သီးသန့်ခန်းမှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကို နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ် ထိုင်းအဲယားဝေးနှင့် အင်္ဂလိပ်သူနာပြုဆရာမ ပြန်သွားတော့သည်။

အိမ်ကြီးသည် ယခုမှ စည်ပင်လာသည်။ မြိုင်က သူ့လုပ်ငန်းကို ပစ်မထားသလို ကလေးကိုလည်း မနက်တစ်ချိန်၊ ကုမ္ပဏီကိုများခါနီးတစ်ချိန် နှုတ်ဆက်အနမ်း နမ်းပြီးမှ သွားသည်။ ညနေပိုင်းမှာတော့ ခြံထဲမှာ သူ့အပါးတွင် နာနီက ကလေးထိန်းရသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်လည်း မမက သူကိုယ်တိုင် ကလေးကို သိပ်သည်။

"မြိုင်ချစ်မယ်ဆိုလဲ ချစ်စရာပဲ၊ ကလေးက ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ချစ်စရာကြီးနော် မောင်တင်ဖေ"

ကြီးကြီးက မမကွယ်ရာမှာ သူ့ကို ပြော၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ကြီးကြီး၊ အင်မတန် အလုပ်များတဲ့ မမအတွက် ... ဖြစ်ရာပေါ့"

သူကလည်း အလိုက်သင့် ဖြေလိုက်သည်။ သူ တစ်ခုဝမ်းသာသည်က ကလေးကိုအကြောင်းပြု၍ မမနှင့် ကြီးကြီးဆက်ဆံရေး ... ရောက်လာခဲ့သည်။

ပါတီပွဲတွေ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေ ပြုလုပ်ကျင်းပလေ့မရှိသော မမတို့ အိမ်ကြီးမှာ ကလေးကင်ပွန်းတပ်ပွဲ လုပ်မည်တဲ့။ မမက ကြေညာလိုက် သည်။

နံနက်အရုဏ်မှာ ဘုန်းကြီး ၁၅ ပါး ဆွမ်းကပ်၍ နံနက် ၇ နာရီမှ ၁၀ နာရီထိ လူတွေကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကျွေးသည်။ အိမ်သူ အိမ်သားတွေမှာ အပြင်လူများနှင့် ဆက်ဆံခွင့်ရရ၍ ပျော်ရွှင်နေပုံ ရသည်။

မမ၏ လုပ်ငန်းနှင့်ပ တ်သက်သောဧည့်သည်များ၊ ကြီးကြီး၏ ပညာရေးဘက်ဆိုင်ရာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနှင့် မမ၏မိဘ မိတ်ဆွေတွေ ပါသည်။ မမသည် ကလေးကို ချီပွေ့၍ သူ၏မွေးစား သားဖြစ်ကြောင်း ဧည့်သည်များကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ ကိုတင် ဖေက မမလုပ်ပုံကို နားမလည်။ တချို့က ကလေးမွေးစားသည်ကို လျှို့ဝှက်ထားတတ်သည်။ မမကတော့ အတိအလင်း ကြေညာသည်။

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးမျိုးဇင်က သားနာမည်ကို ဖွင့်ထုတ်ကြေညာ သောအခါ ကိုတင်ဖေသည် အံ့သြသွားသည်။

"သားနာမည်က မောင်ဖေမြိုင်တဲ့"

ဧည့်သည်များသည် အင်္ဂလန်မှ ခေါ်ယူမွေးစားသော သား ဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်၍ အင်္ဂလန်သားမို့ ကလေးသည် အသားဖြူ ကြောင်း၊ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းကြောင်းကို ချီးမွမ်းပြောဆိုကြသည်။

ကင်ပွန်းတပ်ပွဲ ကျင်းပသောညက အားလုံးမောပြီဖြစ်၍ စော စော အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကလေးရောက်လာကတည်းက မြိုင်ပြောထားသလို သူတို့ ညဥ့်ရုံတော်ဇာတ်လမ်းကို ခေတ္တခဏ ရပ်ဆိုင်းထားရသည်။ မမအလို တော်ရှိလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာမည်ဟု ဆိုသည်။

သူသည် ကလေးနှင့် မမအကြောင်းကို အိပ်ရာပေါ် ပက်လက် လှန်လှဲကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

တချို့က ကလေးမွေးစားလျှင် လျှို့ဝှက်ထားတတ်သည်။ မွေး စားမှန်း မသိစေလို။ မြိုင်ကတော့ ကလေးမွေးစားကြောင်း တရားဝင် ကြေညာသည်။ အမွေဆက်ခံခွင့်ရအောင် တရားဝင်စာချုပ် ချုပ်ဆို သည်။ ကလေးအပေါ် မမထားသည့် စေတနာပါပဲ။

"ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံ သူ ကြားလိုက်၍ အတွေးရပ်ကာ သူ ထ, တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးဝမှာ ရပ်နေသူက မမ။ သူသည် တံခါး ကို ငြင်သာစွာ ဖွင့်ပေးပြီးမှ ပြန်ပိတ်ချက်ထိုးလိုက်၏။ မမခါးကို ...ကာ သူ့ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

"မောင် မောနေပြီလား"

မမက ခုတင်ပေါ်မထိုင်ခင် သူနှင့် ပါးချင်းကပ်ကာ မေးလိုက် ၏။ သူသည် မမကို လွမ်းမောတသစွာ နမ်းလိုက်၏။

"မောင် သိပ်လွမ်းနေပြီလား"

မမ၏ ထပ်မံမေးလိုက်သော တီးတိုးသံက သူ့နားမှ ဖြတ် ...းသွားသည်။

"နှစ်ခုစလုံး မှန်တယ်"

ငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"မြိုင်လဲ လွမ်းနေပါတယ်"

သူသည် အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်၏။ မြိုင်က သူ့အပါးမှာ ထိုင်သည်။

"ခုလိုနေရတဲ့ ဘဝကို မြိုင် ပျော်လား..."

"ပျော်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ မောင့်ရယ်၊ အခြေအနေက ပေးသလို နေရတာကိုး"

သူ့ရင်ထဲမှာ မြိုင့်ကို နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းများကို မေးလိုသော်လည်း သူ မမေးတော့။ အခြေအနေဆိုတာ မမဖန်တီးသမျှဆိုတာကို သူ သိနေသည်ပဲ။ ဒီအခြေအနေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ထားသည်မှ မဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မမက နားလည်ပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို ငုံ့၍ မမက နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ လဲလျောင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။

"မောင့်ကိုလေ မြိုင် အပေးနိုင်ဆုံးတွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။ မြိုင့်ရဲ့ အချစ်ကို မောင့်ကိုပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ မောင်ယုံလား"

သူသည် မဖြေချင်။ ရင်ထဲမှာ မယုံရဲပါ။

"ပြီးတော့ အခု မြိုင် အပေးနိုင်ဆုံးတစ်ခု ထပ်ပေးတယ် မောင်သိလား"

"ဟင့်အင်း..."

သူသည် မြိုင့်ကို ယုယစွာပွေ့ထားရင်း ဖြေသည်။

"မြိုင့်ရဲ့သားလေးကို မြိုင် သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မြိုင် ချမ်းသာသရွေ့ အမွေဆက်ခံစေတာ၊ အဲဒီချစ်တဲ့သားကို နာမည်

ပေးတာ မြိုင်ကိုယ်တိုင် ရွေးတဲ့နာမည်၊ 'မောင်ဖေမြိုင်'လို့ မြိုင်က ပေးခဲ့တယ်။ မောင့်ကို လေးစားလို့ မောင့်နာမည်ကို မြိုင့်သားနာမည်ရှေ့မှာ တလေးတစား ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးခဲ့တာပါ။ မောင့်ကို လေးစားတယ်ဆိုတာ မောင် ယုံစေချင်တယ်"

"လေးစားရုံပဲလား မြိုင်ရယ်၊ အတိအလင်း လက်ထပ်တာကို ကြည့်ဖို့အတွက် မြိုင် မစဉ်းစားတာ မောင့်မှာ ဘာ ချို့ယွင်းချက်ရှိနေလို့လဲ၊ ပြီးတော့ မောင်က အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျနေလို့လား"

သူက ဒီတစ်ခါ ရင်ထဲမှာ မခံချိမခံသာနှင့် မေးလိုက်၏။ မြိုင်က ဘာမျှ မဖြေ။ သူ ဆက်လက်မမေးနိုင်အောင် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ် မြိုင်၏ ပူနွေးသောနှုတ်ခမ်းများက ဖိပိတ်လိုက်ပါသည်။

●

(၂၁)

မောင်ဖေမြိုင် လေးနှစ်သားရောက်တော့ ဆရာမတစ်ယောက်ငှားကာ တစ်နေ့တစ်နာရီ စာပြသည်။ စာဆိုသော်လည်း သီချင်းများ၊ လင်္ကာများကို သင်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ နာနီကလည်း လုလှမဟုတ်တော့။ လုလှက ငယ်တီတာလေးကိုသာ ထိန်းသည်။ ယခုလို ကလေးကြီးလာချိန် ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းတတ်သော နာနီကို ပြောင်းလဲငှားလိုက်သည်။ သူ့အမည်က နော်ထူးဖော။ သူတို့နာနီတွေမှာ အစားစား ရှိသည်။ နို့စို့ရွယ်ကို ထိန်းသူကတစ်မျိုး၊ မတ်တတ်ပြေးစကို ထိန်းသူကတစ်မျိုး၊ လေးနှစ်ကျော်အရွယ်ကို ထိန်းသူက တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သားက လေးနှစ်ကျော်လာပြီ။

မြိုင့်အစီစဉ်က ငါးနှစ်ကျမှပဲ သားကို ကျောင်းပို့မည်။ အခြေခံစာကို အိမ်မှာပဲ သင်ပြမည်ဖြစ်လေသည်။ သားသည် ညနေတိုင်း နော်ထူးဖောနှင့် ခြံထဲမှာကစားရင်း ကိုတင်ဖေရှိရာ ထိုင်ခုံသို့ ပြေးပြေးလာတတ်သည်။ ခြေသလုံးတွေကလည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သန်မာသောကလေးတစ်ယောက်။

"ဦးဦး... ဟိုအဝေးကြီးကို သွားရအောင်"

သူ့ပေါင်ပေါ် မေးတင်ရင်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြော၏။ မျက်လုံးကြီးက ဝန်းဝိုင်းကာ ရွှန်းလဲ့နေသည်။ ဖြူနုပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာကလည်း လမင်းကြီးလိုပင်။ သူသည် ကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းရင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာပြန်သည်။ ကြာရင် နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ရချည့်ရဲ့။

"သွားရအောင်နော် ဦးဦး၊ မေမေ့ဆီ သား သွားပြောမယ်၊ ဦးဦး ကားထုတ်ပါ"

သစ်ခွပန်းများကို ကြည့်နေသော မြိုင်နှင့် ကြီးကြီးရှိရာသို့ သားက ပြေးသွားသည်။

"မေမေ... သားတို့ အဝေးကြီး သွားရအောင်"

မြိုင်သည် သားကို လှမ်းပွေ့လိုက်၏။

"သား ကားစီးချင်ပြီထင်တယ်"

မြိုင်က နမ်းရင်းမေး၏။

"ဟုတ်ပါတယ်မြိုင်ရယ်၊ သူ့ခမျာ ခြံထဲမှာ နာနီနဲ့ပဲ နေရတာ၊ မောင်ဟာင်ဖေ့ ကားထုတ်ခိုင်းပြီး အင်းလျားတစ်ပတ် မောင်းလိုက်ပါ"

ကြီးကြီးက ထောက်ခံလိုက်၏။ မြိုင်သည် သားကိုလက်ဆွဲကာ ကိုတင်ဖေရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

"ကားထုတ်ပါဦး ကိုတင်ဖေ၊ မြိုင်တို့ အင်းလျားကန်တစ်ပတ်မောင်းရအောင်"

မောင်ဖေမြိုင်သည် မြူးကြွသွား၏။ သူ ကားထုတ်လာတော့ သားအမိနှစ်ယောက် နောက်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ကားထွက်တော့ နာနီကို သားက တာ့တာလုပ်ပြသည်။

"သားကို ကျေးဇူးတင်ရသေး၊ သား ပါလာတော့မှလဲ မြိုင်တို့ ညနေချိန် လည်ဖြစ်တော့တယ်နော်၊ ကိုတင်ဖေ... အင်းလျားကို ပတ်ပြီးရင် မြက်ခင်းကောင်းကောင်းတစ်နေရာမှာ ရပ်နော်"

သူတို့သည် အင်းလျားကန်ကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်၏။ ကားကို ကန်ဘေးတစ်နေရာ ရပ်လိုက်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်က မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားရင်း အော်ဟစ်ရယ်မောနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြက်ခင်းမှာထိုင်ကာ ကလေးကို ငေးနေသည်။ ရေပြာပေါ်မှာ လေအေးများ မျောစီးလာသည်။ မြိုင့်နဖူးပေါ်မှာ ဆံစလေးများ ဝဲပျံနေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်ကို ကောင်းကင်မှ ရွှေချည်မျှင်များ ဖြာကျနေသည်။ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်မှာ တိမ်နုတ်သားသည် ကျောက်သံပတ္တမြား ရောင်စုံတွေနှင့် ကြွေအံကစားနေသည်ထင်ပဲ့။ နီလာ၊ ပုလဲနှင့် ရွှေတိုရွှေစများ ကန်စပ်ကို ဖိတ်စင်ကျလာသည်။ သူသည် သက်ပြင်းရှိုက်၍ မြိုင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ မြိုင်သည် သားထံမှ မျက်စိခွာကာ ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေပုံ ရသည်။ ကန်

တစ်ဖက် သစ်ပင်အုပ်စိမ်းစိမ်းတွေပေါ်မှာ ရွှေစတွေ လက်လက်ထကာ မြရွက်တွေကြားမှာ ပြိုးပြိုးပြက်နေကြသည်။

မမဆိုင်၏ အလှပြ ဘီရိုထဲမှ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ စီခင်းထားသလို ရောင်စုံကြွနေသော ဆည်းဆာကို မမ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ တစ်ခုခုကို သူ တွေးတောနှစ်မြောနေပုံ ရသည်။

ကိုတင်ဖေကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာလို သူ ထ လျှောက်သွားသည်။ ကလေးရှေ့ကိုသွားရင်း ပြေးဝင်လာသော ကလေးကို လက်ဆန့်တန်းကာ ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ သား၏ ပါးစုံ့များကို သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် နမ်းလိုက်သည်။

ဒီအိပ်မက်ကို ဆက်မက်ချင်ပါသည်။ မိုးလင်းသွားမှာ စိုး၏။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့တော့ မိုးလင်းသွားမှာပါ။

●

(၂၂)

မောင်ဖေမြိုင် လေးတန်းရောက်သောနေ့က သူက အခွင့်အရေး တောင်းဆိုလာသည်။ ညစာစားပွဲမှာ၊ သူသည် မြိုင်၏ ညာဘက်မှာ ထိုင်၍ တစ်ဖက်စားပွဲထိပ်မှာ ကြီးကြီးထိုင်သည်။ ကိုတင်ဖေက ကြီးကြီး၏ ညာဘက်မှာ ထိုင်သည်။

"သားက ကြီးလာပြီပဲ မေမေ၊ နာနီ မလိုတော့ပါဘူး"

ကြီးကြီးရော မြိုင်ပါ သားကို စူးစိုက်ကြည့်ကြ၏။

"သားအဝတ်တွေလျှော်ဖို့၊ အခန်းသန့်ရှင်းဖို့ ကြီးကြီးရဲ့မငယ် က တစ်ယောက်တည်း မတတ်နိုင်ဘူး"

မြိုင်က ပြေလိုက်၏။

"ဒါဆို မငယ်အတွက် အကူတစ်ယောက် ငှားပေးပေါ့၊ သား ပြောတာက ကလေးထိန်းအဖြစ် နော်ထူးဖောကို မထားပါနဲ့တော့။ သားအခန်းထဲမှာ နော်ထူးဖောနဲ့ မအိပ်ချင်ဘူး"

သားသည် ခဏစကားရပ်ကာ ကိုတင်ဖေ့ကို လှမ်းကြည့်၏။

"ဦးဦး သားအခန်းကို ပြောင်းအိပ်ပါ။ သားနဲ့ဦးဦး ကျားလဲ ထိုးလို့ရတယ်၊ သားကိုလဲ စာသင်ပေါ့၊ စာကျက်ပြီးတော ကျားထိုး မှာပေါ့၊ နော်ထူးဖောပုံတွေ သား နားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ ဦးဦး ပဲ ပုံတွေပြောပြ"

မြိုင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘွားဘွားသားက အစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ မောင်တင်ဖေ သားနဲ့အတူနေဖို့ အချိန်ရတာပေါ့၊ မငယ်အတွက် ကူဖို့ တစ်ယောက်ငှားလိုက်ပါ။ တစ်ခုက မြိုင်လဲ စဉ်းစား၊ ယောကျ်ား လေးတစ်ယောက်အတွက် အုပ်ထိန်းသူဟာ ယောကျ်ားပဲ ဖြစ်သင့် တယ်"

အမှန်တော့ ကြီးကြီးဆိုလိုချင်သည်က ဖခင်နှင့် ကြီးပြင်းစေချင် မှင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုတင်ဖေကို ဖခင်နေရာမှာထားဖို့ သူ ဘက်အလင်း ထုတ်ဖော်မပြောကြားလိုသေး။ ဒီကလေးငယ် ရှိလာ ၍ သူနှင့်မြိုင် ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်လာသည်ကို ဝမ်းသာမိသည်။ နောက်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားနှင့် ကိုတင်ဖေ နီးစပ်မှုကိုတော့ ဖန်တီး ပေးမည်ဆိုတာ ကြီးကြီး ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

"နောက်အပတ်ထဲ မေမေ စီစဉ်ပေးမယ်နော်"

နောက်အပတ်မှာ နော်ထူးဖောကို သုံးလစာပေးကာ အလုပ်မှ ရပ်စဲလိုက်သည်။ မငယ်အတွက် မိန်းကလေးအဖော်တစ်ယောက် ထပ်ငှားရသည်။

ကိုတင်ဖေက အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းကို ပြောင်းလာရပြန်သည်။ ဘာပဲပြောပြော သားငယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ကလေးနှင့် မလိုက်။ သူသည် စိစဉ်တတ်သည်။ ကိုတင်ဖေအတွက်လည်း အခြေအနေ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် သားငယ် ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပဲ။ သူသည်လည်း သားငယ်အပါးမှာ အိပ်စက်ချင်သည်။ ညဉ့်ဦးယံ သားငယ်မအိပ်ခင် သူ သိလိုသော လောကတံခါးအဝင်ဝအကြောင်းကို ပြောပြဆွေးနွေးရမည်။ သားကို သူ အုပ်ချုပ်ရမည်။ ပြီးတော့ ညဉ့်ရုံတော် အခြေမပျက် သန်းခေါင်ကျော်လျှင် မမအခန်းကို ဆောင်တော်ကူးနိုင်သည်။ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေလာပါစေတော့။

မမကတော့ ...

"စည်းကမ်းဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ မောင် ... မြိုင့်သားဟာ သူ့မိခင်က သူဌေးဆိုတာနဲ့ တခြား လူကုံထံသားတွေလို ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မြိုင်ချမ်းသာတာဟာ ချမ်းသာတာပဲ၊ မြိုင့်သားဟာ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ ရပ်နိုင်စွမ်းတဲ့ ကိုယ်အားကိုယ်ကိုးတဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေချင်တယ်၊ မောင် အလိုမလိုက်နဲ့နော်"

တစ်ညက မမက သူ့ကို ဒီလိုပဲ ပြောသည်။ သူသည် မမ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

"မမရယ် ... မမသွေးအစစ်ဆိုရင်လဲ မမလို ထက်မြက်တဲ့စွမ်းရည် သူ့မှာ ပါမှာပေါ့၊ မောင့်သားဆိုရင်လဲ မောင့်လို ဖြောင့်မတ်ပြီး ဝိရိယရှိတဲ့ သူငယ်လေး ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူက မောင်တို့သွေးမဟုတ်တော့ မောင်တို့ဗီဇပါလာဖို့ကတော့ သိပ်မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင့်သားအရင်းလို သူ့ကို အုပ်ထိန်းပါ့မယ်"

အဓိပ္ပာယ်အများကြီးပါသော သူ့စကားကြောင့် မြိုင်၏ ထူးခြားသောခံစားချက်ကို မျက်လုံးထဲမှာ သူ မြင်လိုက်ပါသည်။ ပကြာခင် မမက သူ့ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်သည်။ မမသည် ကုန်ကြည်ထက် သံတမန်လုပ်ဖို့ ကောင်းသည်။

သားက စကားပြောလျှင် အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောတတ်သည်။ ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် အရာရာကို ဂရုစိုက် လေ့လာတတ်၍ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် သန်မာသောကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာအတွက် နှိုးဆော်မနေရ။ သူ ချိန်မှန်မှန် လုပ်သလို မအိပ်ခင် သူနှင့် စကားပြောဖို့၊ ကျားထိုးဖို့လည်း သူက ကိုတင်ဖေကို သတိပေးသည်။

သူ ဆယ်တန်းရောက်လာတော့ အပေါင်းအဖော်တွေ ရလာသည်။ ဒါပေမင့် သူ့မေမေ စည်းကမ်းအတိုင်း သူ အလည်ပတ်ထွက်လျှင် အိမ်က ဦးစံမြိုင်ကားနှင့်ပဲသွားသည်။ တခြား သူငယ်ချင်းများနှင့် မလည်ရ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြိုင်၏ မျက်စိကွယ်ရာမှာ မြိုင်သည် သား လမ်းလွဲမရောက်အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။

မြိုင်နှင့် အိုင်ရင်း ရင်းနှီးသလို မောင်ဖေမြိုင်၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းက အိုင်ရင်းသား ရစ်ချတ်လှဦးဖြစ်သည်။

စာမေးပွဲနီး၍ မောင်တင်ဖေနှင့် သူတို့ ကျူးထိုးကစားပွဲကို နှစ်ဦးသဘောတူ ခေတ္တရပ်နားထားသည်။ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း စာကို စိတ်ဝင်စားနေသောသားကို သူ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ရှုးစိုက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ စာကြည့်မီးရောင် အလင်းတန်းက မောင်ဖေမြိုင့်မျက်နှာကို မီးမောင်းထိုးပြထားသလို ဖြစ်နေသည်။

တင့်တယ်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်။ ယောကျ်ားပီသသော အလှ၊ ရွှန်းစိုဝင်းပသော မျက်နှာ။ ထင်ရှားမည်းနက်သော မျက်ခုံး။

“မင့်း သမီးကလေ မင်းတံဆိပ်နှိပ်ထားလား အောက်မေ့ရတယ်၊ မျက်ခုံးကြီးက မင်းလိုပဲ ထူထူမည်းမည်း”

သူ့ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကိုမြဒင်ပြောသော စကားတွေ ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ မောင်ဖေမြိုင်ဆိုသော သူငယ်လေး မျက်နှာမှာလည်း မည်းနက်သော မျက်ခုံးပါရှိသည်။ သူ့တံဆိပ် အမှတ်အသား မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။ သူသည် ရင်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။

ဒီည အိပ်ခါနီးတော့ သားကလည်း သူ့ခုတင်ရှိရာ လျှောက်လာသည်။ သူက အိပ်ရာပေါ် လှဲနေသည်။ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဦးဦးကို သားတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“မေးလေ...”

မောင်ဖေမြိုင်သည် ခေတ္တ ငေးနေပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းပြောနေသည်။

“ရစ်ချတ်လှဦးက ပြောတယ်၊ သားရဲ့ဖေဖေ အင်္ဂလန်ကိုသွားရင်း ဟိုမှာသေတာဆို ဟုတ်လား၊ ဖေဖေဟိုမှာဆုံးတော့ ဦးဦးက ဒီသိမ်မှာလား”

သူသည် မောင်ဖေမြိုင့်မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်။ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းလည်း မသိ။ ခေတ္တစဉ်းစားရင်း တိတ်ဆိတ်နေမိသည်။

“ရစ်ချတ်ကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

သူက ပြန်မေးလိုက်၏။

“သူ့မေမေ အန်တီအိုင်ရင်းက ပြောတယ်။ အန်တီကလည်း အင်္ဂလန်မှာ စာသွားသင်ရင်း မေမေတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ လိုက်သွားတာတဲ့။ ဖေဖေက ဟိုရောက်တော့ နှလုံးရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာ၊ ဖေဖေဆုံးပြီးမှ မေမေက သားကိုအင်္ဂလန်မှာ မွေးတာတဲ့”

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သားဖေဖေက ဆုံးပြီ။ ဆုံးပြီ။ ရင်ထဲမှ ရေရွတ်မိ၏။ အိုင်ရင်းကလည်း သူ့သား ရစ်ချတ်လှဦး၏ စပ်စုသော မေးခွန်းကို သင့်သလို ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့မှ သားမေးခွန်းကို ဖြေဖို့ သတိရ၏။ အိုင်ရင်းအပြောနှင့် အလိုက်သင့်အောင် ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သားကို အင်္ဂလန်မှာ မွေးတာ”

မောင်ဖေမြိုင့်မျက်နှာသည် သူ့အဖြေကြားတော့ ဝင်းလက်သွားသည်။ တစ်ခဏချင်း မျက်လုံးရောင်က ပြောင်းသွားကာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာသည်။

"ဖေဖေဟာ ကျွန်တော်နဲ့တူလား၊ ဦးဦး မြင်ဖူးတယ်မို့လား၊ မေမေက သားကြီးလာပြီပဲ၊ ဖေဖေ့ဓာတ်ပုံကိုလည်း မပြဘူး"

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီစကားကြားတော့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

"သားနဲ့တူတယ်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ခန့်ချောကြီး၊ မေမေက ဖေဖေ့ဓာတ်ပုံမပြတာကတော့ သားစဉ်းစားကြည့်လေ။ ရပ်ဝေးတစ်နေရာမှာ ဖေဖေက ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးရတာ၊ မေမေ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ သားမွေးလာတော့မှ သူက ဖြေသာတာ၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဓာတ်ပုံတွေဘာတွေ မြင်ရင် အသစ်ဖြစ်မှာစိုးတော့ အားလုံးသိမ်းထားတာပေါ့။ သူ့ရင်ထဲ အသစ် မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ ခံမေမေ့ကို ဒီအကြောင်း မမေးပါနဲ့သားရယ်၊ ဖေ မေဟာ သိပ်ခံစားရတယ်၊ သူ့မှာလည်း နှလုံးရောဂါရှိတာပဲ၊ ဒါ တွေ မတွေးပါနဲ့။ သားစာမေးပွဲကိုပဲ အောင်အောင်ကြိုးစား၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာတာနဲ့အမျှ အသက်ရှည်မှာပဲ"

"ဖေဖေ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ"

ဘုရား။ သူ မဖြေတတ်၊ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

"ဦးဖေထင်အောင်တဲ့"

သူသည် ကတုန်ကယင်နှင့် ဖြေလိုက်၏။

"ကျောင်းမှာ သားရဲ့ဖေဖေနာမည်က ဦးထွန်းလှအောင်လို့ မေမေက ပေးထားတယ်"

မောင်ဖေမြိုင်က တစ်ဆင့်တက်လာသည်။

"ဪ...သားမှာ ဖေဖေမရှိတော့ သားဘိုးဘိုးနာမည်ကို မေမေက ပေးထားတာပေါ့"

သူ၏ ဖြေဆိုချက်ကို သား ကျေနပ်လေသလား မသိ။ သား ခေါင်းမှထသွားသည်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးသည်။ သားအိပ်သွား ပေမယ့် သူအိပ်မပျော်။ သန်းခေါင်ကျော်တော့ မြိုင့်အခန်းကို သူ သွားခေါက်သည်။ မြိုင်က ထ,တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

သူသည် မြိုင်လက်ကိုဆွဲ၍ ခုတင်ဘက်ကိုမခေါ်၊ ဆိုဖာရှိရာ ခေါ်သွားကာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ မောင်ဖေမြိုင် မေးသမျှ သူက ပြောလိုက်သည်။

"သားဖေဖေနာမည် ဘယ်သူလဲ မေးတော့ မောင်ကလည်း ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တယ်၊ ဦးဖေထင်အောင်လို့..."

"ဦးဖေထင်အောင်"

မြိုင်က ထပ်တူရေရွတ်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနာမည်ကို မြိုင်လည်းမှတ်ထားဦး၊ သား ။ ဒီမေးခွန်း မြိုင့်ကို တစ်နေ့နေ့မေးရင် အဖြေချင်း တူအောင် ..."

"သားရဲ့ဖေဖေ...သားရဲ့ဖေဖေ"

မြိုင်သည် ရေရွတ်နေသည်။

...ပြုံးချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"ဟုတ်တယ်...သူလဲ သိချင်မှာပေါ့၊ သူအရွယ်ရောက်လာပြီလေ...မောင်ဖြေလိုက်တာတွေ ကောင်းပါတယ်..."

မြိုင်သည် သူ့လည်ပင်းကို ဆွဲဖက်ကာ သက်ပြင်းလှိုက်လှိုက်ရှိုက်၍နေသည်ကို သူသိသည်။ မြိုင့်နှာခေါင်းမှ အပူငွေများ သူ့မျက်နှာပေါ် ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ သူက တီးတိုးစွာ မြိုင့်ကိုပြောလိုက်သည်။

"မြိုင်အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းပေမယ့်...သားနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ အထူးသတိထားရမယ်။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက၊ ဒီခြံထဲက ဆိုပါတော့ မြိုင်လုပ်သမျှ ကျောက်ရုပ်လို ကြည့်နေကြပေမယ့်သားက လူသားလေး၊ သူ့မှာ နှလုံးသားနဲ့၊ ခံစားမှုရှိတယ်။ စူးစမ်းတတ်တယ်၊ သူ့ခံစားမှုက တန်ပြန်ရိုက်ခတ်နိုင်တယ်၊ မြိုင့်လှုပ်ရှားမှုတွေကို သူက ဝေဖန်စိစစ်နိုင်တဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်တာကို မြိုင် အမြဲစဉ်းစားထားပါ။ အရင်က မြိုင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြိုင်လုပ်သမျှ လက်ပိုက်ကြည့်နေတဲ့ ဒီအိမ်သားတွေလို သားအပေါ်မှာ မြိုင် သဘောထားလို့မရဘူး။ လူငယ်ဆိုတာ နီးကြားလာတဲ့အချိန်မှာလေ့လာစူးစမ်းမှာပဲ"

မြိုင်၏ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်၏။

"မြိုင်က သဘာဝကျကျ ဇာတ်လမ်းကို ခင်းရမယ်ပေါ့လေ..."

မြိုင်က တီးတိုးသံနှင့် မေးလိုက်၏။

"မြိုင် အနားလည်ဆုံးပါ..."

သူက ဒါပဲပြောလိုက်သည်။

မြိုင်သည် သူ့ရင်ခွင်မှာ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

"ပြီးတော့လည်း သားကို မွေးစားတာဆိုတာ မြိုင်အတိအလင်းကြေညာခဲ့တာကို တစ်နေ့...သားပြန်သိမှာ"

သူက ဆက်ပြော၏။

"သိလည်း... မြိုင့်ကို သူချစ်နေမှာပါ၊ မောင်ငြိမ်ငြိမ်အိပ်စမ်း"

မြိုင်က စကားမဆက်စေချင်သော သဘော။

"လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ကိုတော့ လျစ်လျူရှုထားလို့ မရဘူး"

သူကဆက်ပြောလိုက်သည်။

●

(၂၃)

"အပြတ်ကို ကောင်းတာပဲဗျာ…"

အသံနှင့်အပ ့ မောင်ဖေမြိုင် ထမင်းစားခန်းတံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။ ထမင်းစားပွဲမှ ကြီးကြီး၊ မြိုင်နှင့် ကိုတင်ဖေသည် သားရှိရာကို တအံ့တသြ ကြည့်နေကြသည်။

သားသည် ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ စပို့ရှပ်နက်ပြာနှင့် မျက်နှာမှာဝင်းပ ကြည်လင်နေသည်။ မြင့်မားကြံ့ခိုင်သော လူပျိုပေါက်တစ်ယောက်၏ လတ်ဆတ်ကြည်လင်သော မျက်နှာပုံပန်း။

"ဘာတွေ အပြတ်ကောင်းတာလဲ… သား"

မြိုင်က လှမ်းမေးလိုက်၏။ သားသည် ကြီးကြီးအနားက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"သားပြန်လာတာ မိုးချုပ်လိုက်တာ"

မြိုင်က ဆက်၍ပြောပြသည်။

"မိုးချုပ်မှာပေါ့ မေမေရ၊ သားတို့အပြန် လှည်းကူးဝင်နေလို့၊ မနက်က သား ဦးစံမြိုင်ခေါ်ပြီး စံရွှေအောင်တို့အိမ် သွားတာ။ စံရွှေအောင်နဲ့ သူ့အမေက ရန်ကုန်မှာနေတာ၊ စံရွှေအောင့်အဖေက မှော်ဘီ စိုက်ပျိုးရေးမှာဆိုတော့ စာမေးပွဲအပြီး သားတို့သူငယ်ချင်းတွေကို ထမင်းကျွေးချင်တယ်ဆိုလို့ ရစ်ချက်ပါခေါ်ပြီး တခြားသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရယ်၊ စံရွှေအောင့်အမေရယ် မနက်က မှော်ဘီသွားကြတယ်။ ဟိုမှာ ထမင်းစားမယ်ဆိုတာ သား ဘွားဘွားကို ဖုန်းဆက်တယ်နော်"

"ဖုန်းရပါတယ်"

ကြီးကြီးက ပြောလိုက်၏။

"ညနေသုံးနာရီလောက် ပြန်လာတာ၊ စံရွှေအောင်မေမေကပြောတယ်၊ ညစာ လှည်းကူးဝင်စားရအောင်တဲ့၊ လှည်းကူးက 'စိမ်းမြညို' ထမင်းဆိုင်က နာမည်ကြီးတဲ့…မေမေရဲ့"

ကိုတင်ဖေရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြိုင်ကတော့ ဣန္ဒြေ မပျက်ရှိနေသည်။

"သားတို့ ဒါနဲ့…လှည်းကူး လှည့်ဝင်ပြီး ထမင်းဝင်စားကြတာ၊ တကယ့်ကိုပဲ ဆိုင်ကလည်း သားတို့ညှော်ခန်း သုံးခုစာလောက်ရှိတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

တိုက်ခန်း။ ပြီးတော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လိုက်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖံဒါပင်တွေကအုပ်လို့၊ စိမ်းညို့နေတာပဲ၊ ဝင်ဝင်ချင်း 'ကြွပါ၊ ကြွပါ' ဆိုပြီး ဆီးကြိုတဲ့မိန်းကလေးက အသားသာညိုတာ မျက်လုံးမျက်ခုံး ကောင်းကောင်း၊ အရပ်အမောင်းကလည်း ပြင့်မြင့်၊ တခြားမိန်းကလေး ငါးယောက်ကလည်း သူ့လိုပဲ အင်္ကျီအဖြူ၊ လုံချည်စိမ်းရင့်ရောင်လေး တွေနဲ့ သပ်ရပ်လိုက်တာ။ အပြတ်လှတာပဲ။ 'ဘာကိုသုံးဆောင်လို ပါသလဲရှင်' ဆိုပြီး ပြောဟာတွေကလည်း ယဉ်ကျေးလိုက်တာ။ တရုတ်ဟိုတယ်စတိုင် ဟင်းအမျိုးအမည်ကဒ်ပြားကို စားပွဲပေါ် တင် ထားတယ်၊ စားပွဲခင်းတွေကတော့ အဖြူရောင်၊ လက်သုတ်ပဝါက အစိမ်း၊ သူတို့ဆိုင်မှာ အားလုံး အဖြူနဲ့ အစိမ်းရောင်ပဲ သုံးတယ်၊ ခရီးသည်တွေ ထင်တာပဲ၊ စားနေကြတာ အပြည့်။ မိန်းကလေးတွေက စားပွဲထိုးတယ်။ ယောကျ်ားလေး ငါးယောက်လောက်ကလည်း ရှပ် အင်္ကျီအဖြူ ပုဆိုးစိမ်းနဲ့၊ သူတို့က စားပြီးပန်းကန်တွေသိမ်း၊ သန့်ရှင်း ရေး လုပ် ရတယ်၊ စနစ်တကျရှိလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့စားပွဲကို တာဝန်ယူ ကျွေးမွေးတဲ့မိန်းကလေးက အဝင်ဝတုန်းက ဆီးကြိုတဲ့ မိန်းကလေး၊ သူ့နာမည်က 'စိမ်း'...တဲ့"

ကိုတင်ဖေ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။

"သားက သူ့နာမည် မေးလို့လား..."

ကြီးကြီးက မေးလိုက်၏။

"ဘယ်မေးရမလဲ ဘွားဘွားရဲ့၊ ဒီမိန်းကလေးက ပြောတာ၊ 'စိမ်း တို့ ထမင်းဆိုင်မှာ မြန်မာထမင်း၊ ဟင်းမျိုးစုံ ရပါတယ်' တဲ့။ မိတ် ဆွေတွေ ကျွေးချင်လည်း ကြိုတင်ဘွတ်ကင် လုပ်လို့ရတယ်...တဲ့။ ဘွားဘွားရယ်၊ မိန်းကလေးက သွက်သွက်၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ မျက်လုံးက သိပ်ဣန္ဒြေရတာ၊ ဖော်ရွေပေမယ့် တည်ငြိမ်တယ်၊ တကယ်ပါဗျာ၊ သူ့ကိုမြင်ရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ၊ သူတို့ဆိုင် တစ်ခုလုံး ကြည့်ရတာကိုက အိုအေစစ်လိုပဲ၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေ တာ"

"အမယ်လေး...သားက တစ်ခါတည်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေလိုက် တာ"

မြိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်၏။

"ဩော်...မေမေတို့ကလည်း တစ်နေ့လောက် အပန်းဖြေ လှည်းကူးဘက် ထွက်သွားပြီး အဲဒီထမင်းဆိုင်မှာ စားကြည့်။ မြန်မာ လူမျိုးထဲက ဒီလို စနစ်တကျ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖွင့်ထားတဲ့ ထမင်း ဆိုင်မျိုး ရှားတယ်၊ သားက မေမေ့သားလေ၊ လေ့လာချင်တယ်။ အပေါ်သွားချင်တယ်လို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ သူငယ်လေးကို ပြော တော့ သူက ကောင်တာနောက်က အိမ်နောက်ဖေးဘက် ခေါ်သွား တယ်၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထလိုက်သွားကြတယ်၊ အိမ်အပြင် ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ယောကျ်ားအိမ်သာကလည်း ကြွေခွက် ကမုတ်နဲ့နှစ်ခန်း၊ ရိုးရိုးထိုင်တာက နှစ်ခန်း၊ ဖိတ်ဖိတ်ကို လက်နေတာ ပဲ။ အပြင်မှာ အိမ်သာဆေးတဲ့ ကုလားလေးက နှစ်ယောက်။ သန့်ရှင်း

လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ဦးဦး ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်ရင် အဲဒီ ထမင်းဆိုင်မှာ ကျွေးရမယ်နော်”

ကိုတင်ဖေကို သားက လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ...စိတ်ချ၊ ဂုဏ်ထူးတစ်လုံးကို တစ်ရက်ကျ ကျွေးမယ်”

“အဲဒီတော့မှ မေမေတို့က သိမှာ၊ ကျွန်တော်တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးက လှတာထက် ကျက်သရေရှိတယ် ဆိုကာ...”

“မိန်းကလေး လှတာပဲပြောနေ၊ ဟင်းထမင်းကရော ကောင်းရဲ့လား”

ကြီးကြီးက မေး၏။

“ကောင်းလိုက်တာမှ ငါးမြင်းဟင်း ဆီပြန်နဲ့ ခရမ်းသီးသုတ်၊ သားကတော့ ဗိစားတာပဲ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း သူတို့ကြိုက်တာ မှာစားတယ်၊ လေးလေးပင်ပင်နဲ့ တော်တော် လက်ရာကောင်းတယ်။ သားပြောတာ မယုံရင် တစ်နေ့လောက် သွားကြပါဆိုနေ...ထမင်းဆိုင် ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတာနဲ့ မောသွားပြီ၊ သား ‌ေ ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

သား ထသွားတော့မှ လူကြီးသုံးယောက်မှာ သူတို့ထမင်း သူတို့ ဆက်စားသည်။ သုံးယောက်လုံး ကိုယ်ပိုင်အတွေး ကိုယ်စီနှင့်။ မြိုင်ကတော့ ဒီထမင်းဆိုင်ကို သွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေကတော့ ရင်ထဲမှာ မတည်ငြိမ်သေး။ မြညိုတစ်ယောက် သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်ရှာပြီ။ ဩော်...တကယ်ဆိုတော့ ထိုအောင်မြင်ခြင်းသည် သူများတွေအမြင်မှာ ငွေနှင့်ရင်းနှီး၍ရခြင်း

ဟု ထင်မြင်ကောင်း ထင်မြင်ပေလိမ့်မည်။ သူသိပါသည်။ မြညိုတစ်ယောက် အောင်မြင်ခြင်းကို နှလုံးသားနဲ့ လဲရခြင်းပါ။

ကိုတင်ဖေ စောစီးစွာပင် အိပ်ခန်းတက်လာခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ် လှဲရင်း သမီးလေးစိမ်းအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ မောင်ဖေမြိုင် ပင် ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီဆိုတော့ သမီးလေးလည်း ဆယ်တန်းလောက် တော့ အောင်ပြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ မောင်ဖေမြိုင်ပြောသလို သမီး လှမည်ဆိုတာ သူယုံကြည်သည်။ မြညိုအပျိုပေါက်တုန်းက လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ကြည်မြရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာ၊ သူကလည်း ကြံ့ခိုင် ယောကျ်ားပီသသူဆိုတော့ သူတို့သမီးသည်လည်း ပြည့်ဖြိုးတင့် တယ် ကျက်သရေရှိသည်ဆိုတာ မမှားနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မောသွားသည်။ လူငယ်တွေ စိတ်ဆိုတာ မပြောနိုင်။ အကယ်၍များ မောင်ဖေမြိုင်က သမီးလေးကို စိတ်ဝင်စားပါပြီတဲ့။ ဘုရား...ရင်လေး လိုက်တာ၊ သူ့မိခင်မြိုင်က သူ့ကို ခြေတော်တင်ခဲ့သလို သူ့သား မောင်ဖေမြိုင်က သူ့သမီးကို ခြေတော်တင်မှဖြင့်...သူတို့ ပစ္စည်းရှိသူ၊ ဓနရှိသူတွေ အတွေးအခေါ်က တစ်မျိုး။

“ဦး...ဦးက ဘာတွေ တွေးနေလဲ”

အသံသြကြီးနှင့်ပြောရင်း မောင်ဖေမြိုင် ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။ သားသည် ရေမိုးချိုးပြီး၍ ညဝတ်အင်္ကျီ ပင် လဲထားပြီးပြီ။ မြိုင့်စိတ်တိုင်းကျ ဆံတောက်ကလည်း တိုတိုညှပ် ထား၍ သားမျက်နှာမှာ ထင်ပေါ်တင့်တယ်ပါသည်။

“မတွေးပါဘူး...”

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

သူက သားကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြော၏။

"သားကတော့ ညနေကပြောတဲ့ အကြောင်းပဲ ထပ်ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီထမင်းဆိုင်မှာ ဦးစီးဦးကိုင် ယောကျ်ားရယ်လို့ မမြင်မိပါဘူး၊ မေမေ့လိုပဲ သူတို့ကလည်း မိန်းမတွေ ဦးစီးလားမှမသိ"

"ရှိတော့ရှိမှာပေါ့၊ သား မမြင်ခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ကျွန်တော့် ဒေဝစ္ဆရာကတော့လေဗျာ ဆိုင်ထဲမှာများ ခန့်ခွဲနေလိုက်တာ၊မန်နေဂျာကြီးကျနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်စားပွဲတည်း မဟုတ်ဘူး၊ စားပွဲတိုင်းကို သွားကြည့်ပြီး လိုအပ်တာကို မိန်းကလေးတွေကို ညွှန်ကြားနေတာ။ သူက ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးကြပ်ရတဲ့ တာဝန်ခံ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

ကိုတင်ဖေကတော့ 'ကျွန်တော့်ဒေဝစ္ဆရာ' ဟူသော စကားလုံးကို ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်နေမိ၏။ ဒီကောင်လေး တကယ်များ စွဲလမ်းနေပြီလား။

"သားကရော ကြီးရင် မေမေ့ကုမ္ပဏီကိုပဲ ဆက်ခံပြီး လုပ်မှာလား၊ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

သူ့အမေးကို မောင်ဖေမြိုင်က ပုခုံးလေးတွန့်ကာ မျက်လုံးပြူး၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"ခုထိတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ မေမေက အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့ တစ်ခုခု ယူရဦးမတဲ့လေ"

"ဟုတ်တာပေါ့...ပညာရေးက အဓိကပဲဟာ"

သူလိုသော အဖြေသို့ မောင်ဖေမြိုင် စကားကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

"ဘာလဲဦးဦးက ကျွန်တော့်ကို ပညာမပြည့်စုံဘဲ မိန်းမယူမယ်ထင်လို့လား"

ဒက်ခနဲ သူ့နှလုံးသားကိုမှန်အောင် တွေးယူနိုင်သော ကလေး။

"ဒီလို မစွပ်စွဲပါဘူး၊ တစ်နေ့နေ့ မိန်းမတစ်ယောက် ယူကြရမှာပဲ၊ ပညာပြည့်စုံ၊ အလုပ်အကိုင် နေရာတကျရှိတော့ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း အခက်အခဲမရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေး ချောတာကိုသာ ပြောတာပါ ဦးဦးရာ၊ ဒီအချိန် မိန်းမယူဖို့ စဉ်စားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဦးဦးပြောသလို ပညာပြည့်စုံ၊ အလုပ်အကိုင်ရှိတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ရအောင်ကိုယူမယ်၊ ဒီမယ်ဦးဦးရဲ့၊ တချို့ယောကျ်ားတွေဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင် ယူရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး...ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ မေမေက လွှတ်လို့ ကျွန်တော်နိုင်ငံခြားမှာ စာသွားသင်တုန်းများ အဲဒီ လှည်းကူးက ဒေဝစ္ဆရာလေးက လင်ယူသွားရင် ပြီးပါရောဗျာ...ကျွန်တော် ဆွေးရော ...ဟဲဟဲ"

သူသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောရင်း ပြောနေသည်။

"ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဦးဦးကရော ဘာလို့ မိန်းမမယူလဲ။ ဦးဦး မိန်းမအကြောင်း တစ်ခါမှ သားကို မပြောပြဘူး၊ ဒီအိမ်က လူတွေ

စုံစမ်းတော့လည်း မသိဘူးတဲ့...ကျွန်တော့်ကို ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ဦးဦး ဘာလို့ မိန်းမ မယူတာလဲ"

ကိုတင်ဖေ အသက်ရှူရကျပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုဖြေရပါ့၊ သားကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ မေးသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဒီအချိန်တိုင်အောင် တစ်ယောက်တည်း နေသည်ဆိုတာ ယုတ္တိမှမရှိဘဲ။ ယုတ္တိမရှိသော ဇာတ်လမ်းကို ဤအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်က ယုံကြည်ပေမယ့် ဤအိမ် အသိုင်းအဝိုင်းသို့ နောက်ဝင်လာသော သူငယ်ကလေးက မယုံ။ သူက စုံစမ်းမည်၊ လေ့လာမည်၊ လူငယ်ဆိုတာ အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်နှင့် လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ခွင့် ရှိရမည်လေ။

အမှန်တရားကို ပြည်ဖုံးကားချထားသော ယုတ္တိမဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ကန့်လန့်ကာမ,၍ ယုတ္တိရှိမရှိ၊ အထောက်အထား ခိုင်လုံခြင်း ရှိမရှိ၊ သားမှာ လေ့လာစုံစမ်းခွင့်ရှိသည်။ သူသည် သားအတွက်လည်းကောင်း၊ သူ့အတွက်လည်းကောင်း မှန်၍ အကျိုးရှိမည့်အဖြေတစ်ခုကို ပေးလိုက်သည်။

"အညာမှာ ဦးဦးဇနီး ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့်..."

မောင်ဖေမြိုင်သည် အဖြေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။

"ရန်ကုန်မှာ ဦးဦး အလုပ်လုပ်ရင်း အရက်သောက်လွန်ရာက ဦးဦးဇနီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးဦး အိမ်မပြန်ရဲတော့ဘူး...သားဘဝမှာလည်း ဘယ်တော့မှ အရက်မသောက်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါ"

ကိုတင်ဖေက ကြေကွဲဆွေးမြည့်စွာ ပြောပြသောအခါ မောင်ဖေမြိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

"ဦးဦးကို ကတိပေးပါတယ်၊ သား အရက်မသောက်ပါဘူး၊ ဦးဦး စိတ်မချမ်းသာမယ့် အကြောင်းကိုလည်း နောက်ကို ကျွန်တော် မမေးတော့ဘူး၊ ဦးဦး သားကို ခွင့်လွှတ်နော်...ကဲ အိပ် အိပ်၊ မေမေ့ဆီ သားသွားလိုက်ဦးမယ်"

သားထွက်သွားရာကြည့်ရင်း စိတ်မောသွားသည်။ သားစကားအရ သူ အိမ်ပြန်ပြီး သမီးကို ကာကွယ်ရမည်လား၊ သူ့စိုးရိမ်မှုသည် အတွေးခေါင်ခြင်းလား၊ တကယ်လိုအပ်သော ကာကွယ်မှုလား၊ ကာကွယ်မှု လိုသည်ဆိုတောင် သူက ဒီဇာတ်လမ်းက နုတ်ထွက်ရမည်။ ဒီဇာတ်ရှုပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်မည်ကြံတိုင်း သူကိုယ်တိုင်က မမနှင့် လမ်းခွဲကာ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ကြီးထဲမှ မထွက်နိုင်။

ထိုညကတော့ စပါးခင်းပြင် မြရည်ရွှန်းရွှန်းကို သတိရသည်။ လေထဲတွင် ပျံ့ဝဲကျလာသော တောပန်းများ ထောက်ဇရစ်၊ ခရေပန်း၊ ဆိပ်ဖလူးပန်းနှင့် စကားစိမ်းပန်းတွေ။ ဒီပန်းများထဲမှ သူ ရွေးချယ်ပန်ဆင်ပေးသော စကားစိမ်းပန်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပန်ဆင်ရှာသော ပြည်၊ ခြောက်သွေ့သွားပြီဖြစ်သော စကားစိမ်းပန်းခြောက်ကိုပင် အုန်းဆီပုလင်းထဲထည့်၍ မြညိုက ဆံပင်မှာ လူးသည်။ မြညို၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်များ ဖြန့်ချထားလျှင် စကားစိမ်းပန်း ရနံ့ရီးရီးလေးက သင်းပျံ့နေသည်။

သူ့ဘဝမှာရော ဘယ်လို အဆုံးသတ်မည်လဲ၊ တစ်နေ့ ခြောက်သွေ့နွမ်းလျော်သွားတောင် မြညိုက သူ့ကို ဆံပင်ထက်မှာ လေးစားစွာ တင်ထားမည့် နိမိတ်ပေပဲလား။

●

(၂၄)

"စိမ်းမြညိုထမင်းဆိုင်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဆိုင်မန်နေဂျာကို တွေ့ချင်လို့ပါ"

ကြိုဆိုဧည့်ခံနေသော မိန်းကလေးသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မေးမြန်းသော အမျိုးသမီးမှာ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်သွယ်သွယ် ခုံမြင့်ဖိနပ်နှင့် ဝတ်စားပုံက အထက်တန်းကျသည်။ အပြာရောင်ပန်းခက်များပါသော ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကြောင့် အသားမှာ ပို၍ ရွှန်းပနေသည်။ မျက်လုံးများက တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေပုံမှာ အင်အားရှိလှသည်။ သူ ဘယ်သူဆိုတာ ဒီကမိန်းကလေးများ မသိကြ။ အမျိုးသမီးသည် ဆိုင်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ရှုကြည့်လိုက်၏။ စားပွဲခုံတိုင်းလိုလို လူအပြည့်။ ဓာခန်းဆီးစ အစိမ်းမှာ လေထဲ၌ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေအောင် လေကောင်းလေသန့်ရသော ခန်းမကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။

"အန်တီ ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါ၊ ကျွန်မတို့ စိမ်းကို ခေါ်ပေးပါ့မယ်"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောရင်း အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ မကြာခင် သွားခေါ်သောမိန်းကလေးနောက်မှ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ပြုံးရယ်ဖော်ရွေသော မျက်နှာနှင့် သူ့အပါးကို ရိုကျိုးစွာ ကပ်လာသည်။

"စိမ်းက ဟိုဘက်စားပွဲတွေဆီ ခဏသွားနေလို့၊ ခွင့်လွှတ်ပါ အန်တီ၊ ဘာအလိုရှိပါသလဲ"

"ဒီ စိမ်းမြညိုထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် မန်နေဂျာနဲ့ တွေ့နိုင်မလားလို့"

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်၏။ သူ့အပြုံးက ကျက်သရေရှိသော အပြုံး၊ ညိုမှောင်သော မျက်ခုံးမွေးထူထူအောက်မှာ တောက်ပရွှန်းလက်သော မျက်လုံးများက ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးနှင့် စကားပြောသံကိုက သိမ်မွေ့လှသည်။ အမျိုးသမီးက သတိထားကြည့်မိသည်။ စိမ်းဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်တကွ ထမင်းဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေသော မိန်းကလေးများအားလုံး ဆံပင်ကို ဖြတ်မထား၊ နောက်တွဲဆံထုံးလေးများနှင့် ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီကလည်း မြန်မာအင်္ကျီလက်တို အဖြူနှင့် ထမိစိမ်းကို ဆင်တူဝတ်ထားကြသည်။

"တွေ့နိုင်ပါတယ်အန်တီ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် စိမ်းနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီမှာက ဆိုင်ထဲဆိုတော့ စကားပြောရတာ သိပ်မကောင်းပါဘူး၊

ဒီဆိုင်နောက်က အိမ်မှာ မေမေရှိပါတယ်။ အိမ်မှာဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတာပေါ့၊ မေမေက ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ"

"လိုက်ပါမယ်ကွယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

[illegible] အမျိုးသမီးသည် စိမ်းနောက်မှ လိုက်သွား၏။ ကောင်တာ [illegible] း၍ နောက်ဖေးတံခါးဝ ထွက်သွားသည်အထိ မြင်ကွင်းအ [illegible] ုးမှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသည်။ လေကောင်းစွာရ၍ ဟင်း [illegible] းကလည်း ယင်လုံအုပ်ဆောင်းများနှင့် အုပ်ထားသည်။ ဟင်းခပ် [illegible] ပ်သပ်၊ ကောင်တာပေါ် သယ်သူတွေက သပ်သပ်၊ သူတို့ကလည်း စိမ်းတို့လိုပဲ အဖြူနှင့်အစိမ်း ဆင်တူဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။

တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ရေစင်ဇလုံများနှင့် ပန်းကန်ဆေးသူများမှာ မိန်းကလေးဖြစ်၍ ယောကျ်ားလေးများက ပန်းကန်သုတ်၍ စင်ပေါ်တွင် စီရရီတင်ထားသည်။

ညှို့သည်အမျိုးသမီးသည် စိမ်းနောက်မှ လိုက်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခြေတံရှည်အိမ်လေးဆီ ရောက်သွားသည်။

"ကြွပါအန်တီ၊ လှေကားပေါ် တက်ပါ"

အိမ်ရှေ့ လှေကားရင်းမှာရပ်ကာ စိမ်းက သူ့ကို လက်လှမ်းခေါ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းတက်၍ ညှို့ခန်းဝ ဝင်လိုက်သည်။

"အန်တီထိုင်ပါ၊ ဟိုမှာထိုင်နေတာ စိမ်းတို့မေမေပါပဲ"

စိမ်းသည် ညှို့ခန်းကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

မ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"မေမေ... ဒီအန်တီက မေမေ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့..."

ကုလားထိုင်ပေါ်က အမျိုးသမီးက သူ့ကို အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကြွပါရှင်... ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါဦး" [illegible] ကို [illegible]

ညွှဲသည်အမျိုးသမီးက ကုလား [illegible] ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

"ကျွန်မက မေမေခင်ပါ၊ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ"

သူ ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ကိုင်းညွတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနာမည်က မမြညိုပါ၊ ဘာများ ကူညီရပါမလဲ၊ သမီး... အအေးယူခဲ့ပါ"

မမြညိုက စကားပြောသွက်သည်။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ကြည်လင်ရွှန်းရှသော မျက်လုံးနှင့် အနည်းငယ်ဝသည်။ ညွှဲသည်အမျိုးသမီးနှင့် အရွယ်က မတိမ်းမယိမ်း။ ဘာမှ မျက်နှာမှာ ခြယ်သမထားပေမယ့် ယဉ်သောမျက်နှာပေါက်ဖြစ်သည်ကို ညွှဲသည်အမျိုးသမီးက သတိထားမိသည်။

"ဒီလိုပါ၊ အခု ဧနမဂ္ဂဇင်းတို့၊ စီးပွားရေးဂျာနယ်တို့ ထွက်နေတော့ မြန်မာ့လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေ စီးပွားရေးဈေးကွက်မှာ ဘယ်လို ဝင်ရောက်လာကြတာကို ဖော်ပြနေကြပါတယ်။ ကျွန်မလဲ သူတို့ကို အားကျပြီး အမျိုးသမီးဂျာနယ်တစ်ခု ထုတ်ချင်လို့"

မမြညိုက အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သလို တွေနေသည်။

"ဒီလိုပါ... ကျွန်မ ထုတ်မယ့်ဂျာနယ်က စီးပွားရေးသက်သက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးဂျာနယ်ပီပီ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ အခု စီးပွားရေးဈေးကွက်ကို ဘယ်လို ဝင်ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ အထူး အရေးပေးဖော်ပြချင်တယ်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာလဲ အမျိုးသမီးတွေ ဦးဆောင်တဲ့ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေရော၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံစတာတွေပေါ့၊ ကျွန်မ တွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီး ရေးမှာပါ၊ လေ့လာမှာပါ၊ အခု စိမ်းမြညိုထမင်းဆိုင်သတင်းက ရန်ကုန်ထိ ကျော်ကြားနေပါတယ်။ ရန်ကုန်ကတောင် လာစားရအောင် အချက်အပြုတ်ကလဲ ကောင်း၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တယ်လို့ သတင်းကျော်ကြားနေလို့ ဒေါ်မြညိုနဲ့တကွ အခြားအမျိုးသမီးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်တွေ ဘယ်လို အောင်မြင်လာကြတယ်၊ နောက် ဘယ်လိုမျှော်မှန်းချက်တွေ၊ တီထွင်ချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ လေ့လာပြီး ကျွန်မတို့ဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြချင်လို့"

"သြော်... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဒေါ်မေမေခင် သိချင်တာရှိ မေးပါ"

"ဒီထမင်းဆိုင် တည်ထောင်ပုံလေးပေါ့"

မမြညိုသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးမှ အနည်းငယ် မျက်နှာညိုသွားသည်။ ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီလိုက်ရင်း ခပ်လေးလေး ပြောပြနေသည်။

"စတည်စကတော့ ဝါးလုံးလေး လေးလုံးထောင်ထားတဲ့ တာလပတ်အမိုးနဲ့ ထမင်းဆိုင်လေးပါ၊ ဒီဆိုင်လေး ဖြစ်ရတာ ကျွန်မအမေရဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ၊ ကျွန်မအဖေက လယ်သမား။ လယ်သမား

မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာကြတာပါ။ အဖေဆုံးသွားတော့ လယ်လုပ်ငန်း ရပ်လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့၊ အမေက လယ်ပိုင်ရှင်အိမ်မှာ ထမင်းချက်ရင်း အချက်အပြုတ် ကောင်းကောင်းတတ်လာတော့ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ဖို့ သူ့ အကြံဉာဏ် ရလာတယ်။ ဒီနေရာက ဈေးနဲ့လဲ မဝေး၊ ကားဂိတ်၊ ဆိုက်ကားဂိတ်၊ လူစုံတယ်။ ဟိုဘက်နားမှာလဲ သစ်စက်က ရှိနေတော့ ကားသမား၊ သစ်စက်အလုပ်သမားတွေနဲ့ ခရီးသည်တွေ တော်တော်စည်ပါတယ်။ လာလဲ စားကြတယ်။ ကျွန်မက ပထမတော့ ကျောင်းတက်နေပါတယ်။ ၁၀ တန်းအောင်ရင် ဆရာဖြစ်တက်ပြီး လှည်းကူးမှာ ဆရာမလုပ်မလို့၊ ဒါပေမယ့် အဖေကလဲဆုံးသွားတော့ ကျွန်မ ကျောင်းဆက်မတက်နိုင်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျသွားတော့လဲ ကျွန်မ ဆရာမ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ကျွန်မယောကျ်ားကလဲ အဝေးပြေးကုန်ကားတွေ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေလေတော့ ငွေရင်းငွေနီး မစုမိပါဘူး၊ အမေကတော့ သူ့ဆိုင်လေးကို ကြိုးစားထွက်နေတာပါပဲ။ အရင်း မများပေမယ့် ရသမျှငွေလေးနဲ့ အလျှင်မီအောင်တော့ ထွက်နိုင်တယ်ဆိုရမယ်။ ဒီဆိုင်လေးရဲ့ ပထမအမည်က ‘ဒန်အိုးသုံးလုံး’ပါ။ ဘယ်သူက ပေးမှန်း မသိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကလဲ တကယ်ပါပဲ၊ထမင်းတစ်အိုး၊ အသားဟင်းတစ်အိုးနဲ့ ဟင်းချို၊ ဒါမှမဟုတ် ချဉ်ရေ၊ ဒါပဲ ချက်ရောင်းနိုင်တယ်။ အသားနှစ်မျိုးကို တစ်နေ့တည်း ချက်ရောင်းနိုင်အောင် အရင်းမရှိပါဘူး။ ရှိတဲ့အရင်းတောင် အမေ့ရဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်က ထုတ်ပေးတာ၊ ဒေါ်မေမေခင်ကို ရှက်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောတာပါ။ ကျွန်မအောက်မှာ

မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေရှိတော့ အမေက အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားရတာပေါ့၊ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်လဲ ဝါသနာပါတော့ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တယ်၊ အမေ့လက်ရာက အလုပ်သမားတွေ ကားသမားတွေ ခံတွင်းတွေ့တော့ နာမည်ရတယ်၊ ကျွန်မက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆိုင်လေး ဆောက်ချင်တာ၊ ငွေရင်းက မရှိ၊ နောက်တော့ စိမ်းတို့ဖေဖေက လခကောင်းတဲ့အလုပ် ရတယ်”

မမြညိုသည် စကားစပြတ်သွားရင်း မျက်နှာက ညှိုးငယ်သွားသည်။ ဒေါ်မေမေခင်ရင်ထဲမှာလည်း တုန်လှုပ်သွားသလိုပင်။ မမြညိုက ဆက်ပြောသည်။

“သူပေးတဲ့ လစဉ်ငွေကို ကျွန်မ စုထားတယ်၊ ကလေးက ငယ်သေးတော့ ဆိုင်ကို အချိန်ပြည့် မဆင်းနိုင်ဘူး၊ အမေနဲ့ လွှဲထားတာများတယ်၊ နောက် ငွေစုမိတော့ ခနိမိုးထရံကာ ဆိုင်လေးလုပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒန်အိုးက ခြောက်လုံးလောက် ဖြစ်လာပါပြီ။ တာကြိုက်တင် မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ကြိုက်ပါ ကျွန်မ ချက်တတ်လာတယ်။ ကလေးကလဲ လက်လွှတ်ရပြီ၊ နောက်တော့...”

မမြညိုစကား ရှေ့မဆက်ဘဲ ခေတ္တရပ်သွားကာ သူ့မျက်လုံးများ ရီဝေနေသလို မျက်ရည်စို့လာသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မယောကျ်ားဆီက ငွေရင်းတော်တော်များများ ရပါတယ်။ အမေကလဲ သမ္မာအာဇီဝ ထမင်းရောင်းတာကိုပဲ တိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တယ်၊ ဒီတော့မှပဲ ဆိုင်နေရာကို တိုးချဲ့ပြင်ဆောက်ပါတယ်၊ စားသူကလဲ ခရီးသည်တွေကအစ ရပ်နားပြီးတော့ စားပါတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

တစ်ခုက သမီး ၁၀ တန်းအောင်တော့ ကျွန်မက တက္ကသိုလ်ဆက်မပို့ပါဘူး၊ ထမင်းဆိုင်ကို ဦးစီးဖို့ ပြောပါတယ်။ သမီးက ဘာမဆိုစူးစမ်းတယ်၊ လေ့လာတယ်၊ လာဘ်မြင်တယ်၊ သူ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့နှစ်က သူ့ဘွားအေနဲ့အတူ လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစုနဲ့ အညာကိုဘုရားဖူးသွားပါတယ်။ သူက ပြောပြတယ်၊ လမ်းမှာ မဖြစ်လို့သာစားရတာ၊ မြန်မာထမင်းဆိုင်တွေဟာ ရောင်းရဖို့ပဲ ဂရုစိုက်တယ်၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ဖို့ ဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့။ ခရီးသွားတွေကလဲ ဘတ်စ်ကားက ဒီဆိုင်မှာပဲရပ်၊ ဆိုင်ကလဲ ဒီဆိုင်ပဲရှိတော့ စားကြရတာပဲတဲ့။ ဆွာမြို့က ထမင်းဆိုင်ဆို ယင်တလောင်းလောင်းနဲ့၊ ခုံတွေကလဲ ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ၊ အိမ်သာကျတော့ ခြေမချချင်အောင်ပဲ ဗွက်ပေါက်နေတယ်။ အနံ့အသက်ကလဲ မကောင်းဘူးတဲ့၊ မြန်မာထမင်းဆိုင်သန့်သန့် လိုတယ်ဆိုပြီး သူ ဦးစီးကတည်းက ဆိုင်ကို ခုလိုပြင်လိုက်တာ။ နာမည်ကိုလဲ 'စိမ်းမြညို'လို့ ပေးလိုက်တာပါ"

"သြော်... မိန်းကလေးက ကုန်သည်အမြင် ရှိသားပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်သာဆိုလဲ ယောကျ်ားအိမ်သာ လေးခန်း၊ မိန်းမအိမ်သာ လေးခန်း၊ တစ်ဖက်စီပါ၊ ဆေးကြောတဲ့သူတွေပါ ခန့်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်ဂိုက်တွေနဲ့ ဆက်ထားပါတယ်။ သူတို့က မြန်မာထမင်းစစ်စစ် စားချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားကို ခေါ်လာပါတယ်။ အော်ဒါ ကြိုတင်မှာထားတော့ ငရုတ်သီးပစပ်အောင် မြန်မာဟင်းကို ချက်ပေးတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ကြိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်က ဟိုတယ်တွေချက်တာက မြန်မာမကျ၊ အင်္ဂလိပ်အစားအစာလဲ

မပီသဘူးလို့ တိုးရစ်ဂိုက်တွေက ပြောကြတယ်။ ကျွန်မတော့ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကတော့ သူတို့လဲ စားနိုင်အောင် မြန်မာဟန်လဲ မပျက်အောင် ချက်ပါတယ်၊ ဥပမာ ငါးပိကြော်ဆို ဇာလချောင်သဘောမျိုး ပုစွန်ခြောက်များများ၊ ကြက်သွန်အဖြူအနီများများ ငရုတ်သီးပါတယ်ဆိုရုံ ထည့်တော့ သူတို့ တော်တော်ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအရင်ကြားဖူးတော့ အနောက်နိုင်ငံသားတွေဟာ ပါးစပ်နံလို့ ကြက်သွန်ဖြူမစားဘူးဆိုပေမယ့် ဒီဆိုင်မှာတော့ ငပိကြော်ကို သူတို့ အနှစ်သက်ဆုံးပဲ"

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်"

"ဒေါ်မေမေခင်လာတုန်းက ခေါင်းရင်းဖက်မှာ မှန်ပြတင်းတွေနဲ့ အုတ်တိုက်ခန်းလေး တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သီးသန့် နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက်ပါ။ သမီးက နွေဆို လေအေးစက် ဖွင့်ပေးပါတယ်"

"ဟန်ကျလိုက်တာနော်"

ဒေါ်မေမေခင်က လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောလိုက်၏။

"တစ်ခုကတော့ ဒေါ်မေမေခင်ရယ်၊ လှည်းကူးဆိုတာတော့ မြို့သိပ်ဆန်လို့လဲ မရဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံရတာက လယ်သမား၊ တောသူတောင်သားလဲ ပါတယ်၊ ကားသမားတွေ၊ ဆိုက်ကားသမားတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေ၊ သူတို့က လူများစု၊ ဒီလူစုကတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရေလောင်းအိမ်သာ၊ ဆွဲအိမ်သာတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်လုပ်ပေးလို့ကို မရဘူး၊ တော်ကြာ တုတ်တွေထည့်၊ စက္ကူတွေဆို့နဲ့

ခဏခဏ အိမ်သာဒုက္ခပေးတော့ သူတို့အတွက်လဲ သီးသန့် ယင်လုံ တွင်းအိမ်သာ ဒီအိမ်နောက်ဖက်မှာ ဆောက်ထားရပါသေးတယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒေါ်မြည်ိုတို့က အိမ်သာကို ဂရုစိုက်တာ မှန် တယ်၊ အနောက်က စကားတစ်ခု ရှိတယ်၊ အိမ်တစ်ခု အဆင့်အတန်း မြင့်မမြင့် သိချင်ရင် အိမ်သာကို သွားကြည့်ပါတဲ့"

ဒေါ်မေမေခင်က အားပေးချီးမြှောက် ပြောလိုက်သည်။

"သမီးကတော့ သန့်ရှင်းရေးကို ပထမဦးစားပေးပါတယ်၊ ပြီးတော့ သပ်ရပ် စည်းကမ်းကျဖို့လဲ သူက နှိုးဆော်ပါတယ်။ ဒီမှာ လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်နိုင်တဲ့ ၁၀ တန်းသူတွေနဲ့ဆိုတော့ ခေတ်မီပါတယ်၊ သမီးက သူ့ အညာအောင်လံ မြို့သွားတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာထမင်းဆိုင်ကိုတော့ ချီးကျူးတယ်၊ ဒီဆိုင်က ယုဇနထမင်းဆိုင်တဲ့၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ပြီး ဟင်းကောင်း တယ်၊ ကားလမ်းမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ထဲမှာ၊ ကျွန်မတို့က ကား လမ်းဆိုတော့ ခရီးသည် စုံပါတယ်"

ဒေါ်မေမေခင်သည် တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

"ဒေါ်မြည်ိုကို တစ်ခု မေးပါရစေ"

ဟု ပြောလိုက်၏။

"မေးပါ၊ မေးပါ"

"ဒေါ်မြည်ိုယောကျ်ားကရော ဒီဆိုင်ကို ဦးစီးဖို့ တာဝန်မယူဘူး လား"

မမြည်ိုသည် ရုတ်တရက် ငိုင်ကျသွား၏။ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပုံ ရသည်။ ချက်ချင်းပင် ဖြေ၏။

"သူပေးတဲ့ ငွေရင်းကြောင့် ဒီဆိုင်ကို ခုလို ထူထောင်နိုင်တာ ပါ။ သူ မဦးစီးနိုင်ပေမယ့် သူ့ကြိုးပမ်းမှု ပါတာပေါ့၊ သူက တစ်နယ် တစ်ကျေးမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ပို့ပေးတဲ့ငွေကို စုဆောင်းပြီး ကျွန်မ ရင်းနှီးရတာ၊ သူ တစ်နေ့ ပြန်လာမှာပါ"

မမြည်ိုက ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်မေ မေခင့်ရင်ထဲမှာ ထိုစကားအတွက် တစ်မျိုးခံစားနေရသည်။ မမြည်ို ကတော့ စိတ်ပါဝင်စားစွာ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

"တစ်ခုကလဲ ဒေါ်မေမေခင်ရယ်... ကျွန်မအယူအဆ ပြော ရရင် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ရန်ကုန်ကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ 'စိမ်းမြည်ို'ဆိုပြီး ထမင်းဆိုင် လာဖွင့်လို့တော့ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိတော့ အောင်မြင်ချင်မှ အောင်မြင်မယ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဒန်အိုးသုံးလုံးနဲ့ စကတည်းက ကားသမား၊ မြင်း လှည်းသမား၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ရော၊ ပြီးတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်က လာတဲ့ လယ်သမားတွေနဲ့ကော မိတ်ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မမိဘက လယ်သမားဆိုတော့ တစ်ခါတစ်လေ စပါးရောင်းချိန်ဆို အုပ်လိုက် လယ်သမားတွေ ရောက်လာပြီး အမေ့ကို ငါတို့ ထမင်းစားမယ်၊ စားပွဲခုံရှင်းပေး ဆိုပြီး သူတို့ ပါလာတဲ့ ထမင်းဟင်းရော၊ ကျွန်မ တို့ဆိုင်က ဟင်းတစ်ခွက်နှစ်ခွက် မှာပြီး စားကြတာ၊ စားပွဲခင်းတွေ ဘာတွေ မလိုဘူးဆိုပြီး ဝိုင်းဖွဲ့စားကြတာ ပျော်စရာပဲ၊ အဲဒီ တော

အဆက် မိတ်တွေလဲ့ရှိတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အံကျလာပြီး တိုးတက်လာတာပါ၊ ဒေါ်မေမေခင် သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကလဲ လိုသေးတာပေါ့လေ...၊ ကျွန်မ သိချင်တာတွေ ပြည့်စုံပါပြီ၊ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

"နေပါဦးအန်တီ၊အအေးသောက်သွားပါဦး၊ စိမ်း နည်းနည်းကြာသွားလို့ ခွင့်လွှတ်ပါ"

စိမ်းက အအေးဖန်ခွက်ဗန်းကို ဒေါ်မေမေခင်ရှေ့ ချရင်း ပြောလိုက်သည်။ ဗန်းခင်းအရောင်က အစိမ်း၊ ဖန်ခွက်ထဲက ဖျော်ရည်အစိမ်းပေါ်မှာ ရေခဲတုံးလေးတွေ ပေါလောပေါ်နေသည်။ လက်သုတ်ပဝါကလဲ အစိမ်း၊ ဒေါ်မေမေခင်သည် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း...

"ဒေါ်မြညိုတို့က အစိမ်းရောင် သိပ်သုံးတာပဲနော်၊ အပြင်ဆိုင်ထဲက ထမင်းစားခန်းမှာလဲ စားပွဲခင်းတစ်ခုပဲ အဖြူရောင် သုံးတယ်၊ ခန်းဆီးကအစ အားလုံး အစိမ်းချည်းပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့... မေပေက သမီးကို နာမည်ပေးကတည်းက 'စိမ်း' တဲ့၊ မေမေ့နာမည်နဲ့ပေါင်းပြီး အခုထမင်းဆိုင်ကို စိမ်းမြညိုလို့ ပေးထားတာ"

စိမ်းက အပါးမှာထိုင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"ဒါနဲ့ ဒေါ်မေမေခင်တို့ ဂျာနယ်များထုတ်ဖြစ်ရင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကို ကျွန်မတို့ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေးပါရစေ"

ဒေါ်မြညိုက ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့... နောက်ထပ် ငွေရင်းငွေနှီးများရှိရင် ဘာထပ်လုပ်မယ် အစီအစဉ် ရှိပါသေးလဲ"

ဒေါ်မေမေခင်က မေးလိုက်၏။

စိမ်းက အမေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"မေမေကတော့ နားနားနေနေပဲ ဒီထမင်းဆိုင်ကို အုပ်ချုပ်မှာပါ၊ စိမ်းကတော့ ငွေရင်းရှိရင် ရန်ကုန်–မန္တလေးလမ်း၊ ရန်ကုန်–မောင်လမြိုင်လမ်း အစရှိတဲ့ ခရီးလမ်းတွေမှာ၊ ကားရပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ခရီးသွားတွေ အပန်းပြေဖို့၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ဖို့ စခန်းလေးတွေ ဆောက်ချင်တယ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အစောင့်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး လုပ်ရင် ဝင်ငွေလဲ ရတယ်၊ ခရီးသွားလဲ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ခုတော့ ခရီးသွားတွေဟာ ခြုံတိုးရတယ်၊ ထမင်းဆိုင်တွေက အိမ်သာတွေကလဲ ရေမရှိ၊ ညစ်ပတ်ပြီး အနံ့မခံနိုင်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားမပြောနဲ့၊ စိမ်းတို့တောင် အနံ့မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို စခန်းလေးတွေ အစိုးရက ဆောက်ခွင့်ပြုရင် စိမ်း လုပ်ချင်တယ်၊ ရေပေါပေါသုံးရင် သန့်ပြန့်လာမှာပေါ့"

စိမ်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဒေါ်မေမေခင်က သဘောကျပုံရသည်။

"ကောင်းပါတယ်စိမ်းရယ်၊ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အောင်မြင်ရင်တော့ ခရီးသွားတွေ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့၊ ခုန အန်တီပြောသလိုပဲ အိမ်သာသန့်တယ်ဆိုတာ လူနေမှုအဆင့် မြင့်လာတာပဲ၊ စိမ်းလုပ်ငန်း အောင်မြင်ပါစေ ဆုတောင်းပါတယ်။ အန်တီက နိုင်ငံများ ရောက်ဖူးတော့၊ တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့အကူးမှာ ရပ်နားစရာ စခန်း

လေးတွေက စိတ်ချမ်းသာစရာ၊သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တယ်၊ ကဲ...သိချင်တာလေးတွေ စုံပါပြီ၊ ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ"

ဒေါ်မေမေခင်က နှုတ်ဆက်၍ ထပြန်လာသည်။ စိမ်းက ကား အထိ လိုက်ပို့ပါသည်။

●

(၂၅)

"မမကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့"

ဦးကျော်မြင့်သည် အခန်းထဲ ဝင်လာကာ ပြောလိုက်၏။ မမ သည် အတန်ငယ် စဉ်းစားနေသည်။

"သူ့နာမည်ကို 'စိမ်း'လို့ ပြောပါတယ်"

"စိမ်း"

မမရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်၏။

"ခေါ်လာခဲ့ပါ"

ဦးကျော်မြင့်ကို ပြောလိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေကို တောင်ငူသို့ ခိုင်းထား၍ ဆိုင်မှာ မရှိပါ။ ဦးကျော်မြင့်သည် ဆိုင်ဝကိုလျှောက်သွား

၍ ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို ခေါ်လာသည်။ မိန်းကလေးသည် ကင်းဘတ်အိတ်အနက်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို မနိုင့်တနိုင် ဆွဲယူလာသည်။

"အန်ကယ် ကူသယ်ပေးပါ့မယ်"

ဦးကျော်မြင့်က အိတ်ကို ဆွဲယူကာ မမအခန်းထဲ ဝင်လိုက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသည် အခန်းဝမှာ မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ မြိုင့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မှင်သက်မိသလို ဖြစ်နေသည်။

"ဦးကျော်မြင့် သွားနိုင်ပြီ၊ စိမ်း... လာပါ၊ မင်း အံ့ဩနေမယ် ဆိုတာ အန်တီ သိတယ်"

မြိုင်က ဖော်ရွေစွာပြုံး၍ ပြောလိုက်သောအခါ စိမ်းက လှုပ်ရှားဖို့ သတိရလာသည်။

"အန်တီက ကျွန်မတို့ဆိုင် လာသွားတဲ့ အမျိုးသမီးဂျာနယ်က အယ်ဒီတာ ဒေါ်မေမေခင်မို့လား"

မြိုင်က ပြုံးနေသည်။

"လာပါ၊ ဒီကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပါ"

မမက ညွှန်ပြ၍ စိမ်းက ခပ်ရို့ရို့ထိုင်လိုက်သည်။

"စိမ်းတွေ့ချင်တာက မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် 'အန်တီမြိုင်' ကိုပါ"

"ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ"

"မေမေက ခိုင်းလိုက်လို့..."

"ဟိုဂျာနယ်က မထုတ်ဖြစ်ပါဘူး၊ အန်တီက ဂျာနယ်အနေနဲ့ ထုတ်ဖြစ်ရင် ဒေါ်မေမေခင်အမည်နဲ့ လုပ်မှာမို့ စိမ်းတို့ကို 'ဒေါ်မေမေခင်' လို့ မိတ်ဆက်တာပါ၊ အန်တီ့နာမည်က 'မြိုင်'၊ 'မြိုင်မာလာ' ကုမ္ပဏီက အန်တီ့ကုမ္ပဏီပါ"

စိမ်းသည် လူက ငြိမ်သက်သွားကာ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလွန်း၍ မနည်းထိန်းထားရသည်။ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။

"စိမ်းလာတဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ၊ အန်တီ ဘာကူညီရမလဲ"

စိမ်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ အသက်ကို ရှူလိုက်၏။

"မေမေက လွှတ်လိုက်လို့ပါ၊ မေမေက ပြောတယ် အန်တီမြိုင် တစ်ခါက မေမေ့ကို ငွေတစ်သိန်း ပေးခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အဲဒီငွေနဲ့ ရင်းနှီးလို့ အန်တီမြိုင် မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း စိမ်းတို့ထမင်းဆိုင် အောင်မြင်ပါတယ်၊ မေမေက ငွေရင်းပြန်ရပြီမို့ အန်တီမြိုင့်လက်ထဲ ငွေပြန်ပို့ခိုင်းလို့ပါ"

စိမ်းသည် သတိထား၍ တစ်လုံးစီပြောရင်း သူ သယ်ယူလာသော ငွေထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မြိုင်က ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်ရင်း...

"မင်းမေမေ မပါဘူးလား"

ဟု မေးလိုက်သည်။

"မေမေက ရန်ကုန်မြေကို ဘယ်တော့မှ မနင်းပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားလို့ပါ"

မြိုင်သည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"စိမ်းမှာ ဦးလေးမြဒင် အဖော်ပါပါတယ်၊ ဆိုင်ပြင်မှာ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ စိမ်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ၊ မေမေက အန်တီမြိုင့်ကျေးဇူးကို အမြဲသတိရနေတယ်လို့လဲ ပြောပြပါတဲ့"

စိမ်းက ယဉ်ကျေးစွာပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

"တစ်ခု စိမ်းပြောဖို့ မေ့နေပါတယ်၊ မေမေက မှာလိုက်ပါတယ်၊ အချိန်မရွေး ဖေဖေ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ခွင့်ပြုပါအန်တီ"

စိမ်းသည် ဖြည်းညင်းစွာ တံခါးဝသို့ ထွက်သွားသည်။ မြိုင်သည် စကားတစ်လုံးမှ ပြန်မပြောမိ။ ဣန္ဒြေပျက်စွာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူ တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားနေရသည်။ ဘာမခံချင်မှန်းမသိ၊ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ စိပ် အခန်းပြင်ဘက်ရောက်တော့မှ သူ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ လှည့်လိုက်သည်။

"အိုင်ရင်းလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ညနေ ဘယ်အချိန် ဆေးရုံက အိမ်ရောက်မလဲ၊ ဆေးခန်းသွားဦးမလား"

"လေးနာရီ အိမ်ပြန်ရောက်မယ်၊ ဒီနေ့ ဆေးခန်းမသွားဘူး"

"မြိုင် ဆိုင်ကအပြန် ဝင်ခေါ်မယ်၊ အိမ်က စောင့်နေပါ၊ ပြောစရာတွေရှိလို့၊ အိမ်မှာ ညစာစားပါ"

တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး မြိုင် ဘာမှ လုပ်မရသလို ဖြစ်နေသည်။ ဦးကျော်မြင့်ကို ခေါ်လိုက်ကာ အိတ်ထဲရှိငွေကို ရေတွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

ညနေစောင်းတော့ သူ စောစောပြန်မည်ပြောကာ သုံးနာရီခွဲ ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးစံမြိုင်ကို ငွေထုပ် ကားပေါ်တင်ခိုင်းပြီး အိုင်ရင်းတို့အိမ်ရှိရာ ဦးဝိစာရလမ်းကို မောင်းခိုင်းသည်။ အဆင်သင့်စောင့်နေသော အိုင်ရင်းကိုခေါ်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားဟဟ မပြောသော မြိုင့်ကို ထူးဆန်းသလို အိုင်ရင်းက ကြည့်နေသည်။ ကား ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးဆိုက်ဆိုက်ချင်း မြိုင်က ဦးစံမြိုင်ကို ပြောလိုက်သည်။

"ဦးစံမြိုင်၊ ငွေထုပ်ကို ကြီးကြီးလက် အပ်လိုက်ပါ၊ ကိုစောမြသီးကို ပြောလိုက်၊ အိုင်ရင်းနဲ့မြိုင် ခြံထဲမှာ စကားပြောမယ်လို့…၊ ကဲ… လာ အိုင်ရင်း"

မြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိုင်ရင်းကိုခေါ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

မကြာခင် မြိုင်သည် အဝတ်အစားလဲကာ ခြံထဲကို အိုင်ရင်းနှင့်အတူ ဆင်းလာသည်။ မြက်ခင်းစပ် ပန်းခင်းဘေးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်များပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မကြာခင် မငယ်က လိမ္မော်ရည်အေးအေးကို စားပွဲပေါ် လာချသည်။

"အိုင်ရင်း… သောက်"

မြိုင်သည် ပါးစပ်ကသာ ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အဝေးှာ။ ကြိမ်ကုလားထိုင်က အစောက်မဟုတ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်

လို ဖြစ်၍ သူ သက်သောင့်သက်သာ လှဲနေသည်။ အနောက်တွင် နေခြည်က ဖျော့စပြု၍ လေအေးများ တိုက်လာသည်။

"မိုနာ... မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ"

အိုင်ရင်းသည် ဖျော်ရည်ကို စက္ကူကျူရိုးနှင့် စုပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး၊ လူက နေကောင်းပါတယ်"

သူသည် အိုင်ရင်းကို ယခုထိမကြည့်။ ကောင်းကင်ပြာကိုငေးရင်း ခပ်လေးလေး ပြောနေသည်။

"နေ့လယ်က စိမ်းလာတယ်"

"စိမ်းဆိုတာ..."

အိုင်ရင်းက နားမလည်။

"ကိုတင်ဖေ့သမီးပေါ့၊ လှည်းကူးက။ မိုနာပေးထားတဲ့ ငွေ တစ်သိန်း ပြန်လာပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပြောသွားသေးတယ်၊ မေမေ က မှာတယ်တဲ့ ဖေဖေ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ အချိန်မရွေး ပြန်လာနိုင်ပါ တယ်တဲ့"

သူသည် ဆက်မပြောတော့ ရပ်နေသည်။

"မိုနာ ဖျော်ရည်သောက်လိုက်ဦး၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ..."

အိုင်ရင်းက မေးလိုက်၏။

"မိုနာ သူတို့သားအမိကို လွန်ခဲ့တဲ့လကတည်းက သွားတွေ့ တယ်လေ၊ စီးပွားရေးတော့ တကယ်အကွက်မြင်တဲ့ သားအမိပဲ၊

မိုနာ့လိုသာ ကျောထောက်နောက်ခံ တောင့်ရင် ဒီသားအမိ ရန်ကုန် ကို ခါးစောင်းတင်နိုင်မှာ"

မိုနာက စကားရပ်လိုက်ကာ ဖျော်ရည်ကို ယူသောက်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေသော စိတ်ကို သူ အိုင်ရင်းအား ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမှန်း မသိပေ။ အိုင်ရင်းကို ယခုမှ စေ့စေ့ကြည့်ကာ သူက မေး၏။

"ကိုတင်ဖေဟာ သူတို့ဆီကို ပြန်သွားမယ်လို့ မင်းထင်လား၊ စိမ်းပြောပုံက အပိုင်ကို သေချာပေါက် ပြောသွားတာပဲ"

အိုင်ရင်းသည် ညနေစောင်းနေခြည်ရောင်ဖြင့် ပိုမိုဝင်းပနေသော သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို ကြည့်ကာ သနားသလို ဖြစ်လာသည်။ ရုပ် ရည်၊ ငွေကြေးဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံသူ၊ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ရမည်ကို စိုးရိမ်ချောက်ချား နေသော မိုနာ့မျက်နှာကို သူ မကြည့်ရက်။

"ဒါတော့ မိုနာရယ်... ဟိုမိန်းမကလဲ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေ၊ သူ့ယောကျ်ားကို တစ်နေ့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဖျော်လင့်ဆဲလေ၊ အိုင်ရင်း ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မိုနာ့ကြားမှာ ဘာမှ သိုသိပ်ထား စရာ မလိုပါဘူး၊ မိုနာ့အနေနဲ့ကရော ဘာလို့ အခြေအနေကို မရေ မရာလုပ်ထားသလဲ၊ မှားယွင်းမှုကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ ချစ်မေတ္တာကြောင့် ပဲ ဖြစ်စေ မင်း ကိုတင်ဖေနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ၊ တကယ်ပဲ မင်း သူ့ကို မြတ်နိုးရင် သူ့ဇနီးနဲ့ တရားဝင် ပြတ်စဲအောင်လုပ်ပြီး မိုနာ ကိုတင် ဖေနဲ့ လက်ထပ်တာကို ကြေညာပါလား"

"မိုနာ သူ့ကိုလက်ထပ်ထားတာကို ကြေညာရမယ်..."

"အေးလေ... အိုင်ရင်းတော့ ထင်တယ်၊ ဒီလူဟာ မင်းကို တကယ် သစ္စာရှိတာ၊ အလုပ်လဲ တော်တယ်၊ ရုပ်ရည်နဲ့ ကျန်းမာရေး ကလဲ မင်းအကြိုက်"

မိုနာသည် ဘာမှ ပြန်မပြော၊ တွေနေသည်။ ဖျော်ရည်ကိုသာ ကုန်အောင်သောက်လိုက်၏။

"ထမင်းသည်ယောက်ျားကို မိုနာက လူသိရှင်ကြား တောင်ညာ တင်ရမှာတော့ စဉ်းစားစရာပဲ"

မိုနာက ခပ်တွေတွေငေးကာ ပြောလိုက်၏။

"ဟေ... ဒါဖြင့် မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ကိုတင်ဖေ့မှာ မယား ကြီးရှိမှန်း သိလျက်နဲ့ ခြေတော်တင်ရသလဲ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ ကိုယ့်သိက္ခာ အကျခံပြီး မင်းအတွက် ဘ၀ကို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ပေးနေတဲ့ စေတနာကိုရော မင်း အသိအမှတ် မပြုဘူးလား၊ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်သာဆို ဒီလို တိတ်တိတ်ပုန်း ခြေတော် တင်မခံဘူး၊ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတော့ အကြပ်ကိုင် ငွေညှစ်မှာ၊ ခြိမ်းခြောက်မှာ သေချာတယ်၊ ကိုတင်ဖေက ကျောက်ရုပ်လိုပဲ၊ တုပ် တုပ်မှ မလှုပ်ဘူး၊ မင်းပြုသမျှ ငုံ့ခံနေတယ်။ ခိုင်းသမျှ လုပ်တယ်၊ ဘာတစ်ခုများ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် တောင်းဆိုခဲ့ဖူးလဲ၊ အိုင်ရင်းတော့ အံ့ရော...၊ ဒီလိုလူမျိုး မတွေ့ဖူးဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်အိုင်ရင်း၊ ဒါပေမယ့် မိုနာ့ရင်ထဲမှာ ကိုတင်ဖေ ဟာ တစ်နေ့နေ့ပြန်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကိုယ်လေ... ပြီးတော့

အဲဒီ မြည်ိုဆိုတဲ့ သားအမိကို ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ဝန်တို တယ်"

"အဲဒါ မင်း ကိုတင်ဖေ့ကို ချစ်လို့"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုချစ်တဲ့ အချစ်နဲ့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာ၊ ရုပ်ရည်တွေဟာ သူ ပြန်မသွားအောင် တတ်နိုင်ပါ့မလား၊ လက်ထပ်ကြောင်း ကြေညာပြီးကာမှ သူ ပြန်သွားခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့ပစ္စည်း တွေကို ဟိုမိန်းမဆီ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုတင်ဖေကိုလဲ မယုံဘူး၊ သူ့ တစ်နေ့ ပြန်မှာပါ"

"မိုနာရယ်... မင်းကလဲ ကုန်သည် သိပ်ပီသတယ်၊ မင်း ပိုင် ဆိုင်သမျှ မောင်ဖေမြိုင်ကို အကုန် ခွဲဝေပြီးသားပဲ"

"ဒါတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်လိုက်တာကို ကြေ ညာလိုက်ရင်တော့ မိုနာ သေသွားခဲ့သော် မိုနာ့ပစ္စည်းအားလုံးဟာ မိုနာ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ လင်ယောက်ျားသာ အားလုံးပိုင် တာ"

"အဲဒီ လင်ယောက်ျားဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ကိုတင်ဖေပဲ ဟာ... ကိုတင်ဖေခံစားရတာကို မင်း မလိုလားဘူးလား"

"အိုင်ရင်းရယ်... ကိုယ်ပြောနေတာ ရှင်းပါတယ်၊ ကိုတင်ဖေကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ပြန်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ဟိုသားအမိ ခံစားရမှာ"

မိုနာက ဆက်မပြော။ အိုင်ရင်းသည် အသံတိတ်သွားသည်။ သူလည်း ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့။ သေသည်နောက် မပြောနှင့်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

သက်ရှိထင်ရှား ရှိချိန်မှာတောင် အစိုးမပိုင်သော သဘောတွေကို သူ့သူငယ်ချင်း တွေးတောမိဟန် မတူ။

"မိုနာထင်တာက ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်တာကို သူတို့ လက်ခံယူပြီး ရင်းနှီးစားသောက်ရင်း စာရင်းပြတ်သွားမယ် ထင်တာ၊ ခုတော့ ဒီငွေကို ပြန်ပေးတဲ့သဘောက ဘာသဘောလဲ၊ မိုနာ့ကို အန်တုတာလား" .

"ဟ… မိုနာ…၊ လူတစ်ယောက်ဆီက ငွေချေးယူထားရင် ပြန်ဆပ်ဖို့က တာဝန်ရှိတယ်လေ"

"မိုနာ ချေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုတင်ဖေအတွက် ပေးတာ"

"သူတို့က မင်းကို ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ကိုတင်ဖေကို ရောင်းလိုက်တဲ့သဘော၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုတင်ဖေကို မင်းက ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်တဲ့သဘောလို့ မိုနာယူဆထားတာကို ဟိုမိန်းမက သူ့လင်ကို ဘယ်တန်ဖိုးဖြတ် ရောင်းနိုင်မလဲ၊ မိုနာ မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ၊ အတွေးတွေ ချော်နေပြီ"

မြိုင်သည် ဘာမှ မပြော၊ မြညိုတို့ကို ငွေတစ်သိန်းပေးပြီးကြောင်း ကိုတင်ဖေ့ကို အသိပေးသည့်ညက စကားများကို သတိရနေသည်။

"မြိုင့်အတွက် မောင်ဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူး"

ထိုစဉ်က သူ တကယ်ပြောခြင်းပါ။ တစ်ဖက်လူ မြညိုအဖို့ သူ့ယောက်ျားကိုတင်ဖေကိုလည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို မြိုင် ထည့်၍ မစဉ်းစား၊ ကုန်သည်ပီပီ သူ ဝယ်ယူထားပြီးပစ္စည်း ဖြစ်၍ သူ တစ်ဦးတည်းပိုင်ဟု သူ ကိုတင်ဖေကို သတ်မှတ်ထားသည်။

တကယ်တော့ ကိုတင်ဖေသည် ကုန်လှောင်ရုံ၊ ဂိုဒေါင်ထဲမှ သူဝယ်ယူသိုလှောင်ထားသော ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ပဲ။

တစ်နေ့သောအခါ ကိုတင်ဖေကိုလည်း ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်မည်၊ ကိုတင်ဖေ့ထံမှ ငွေအင်အားကိုလည်း ရလာမည်ဆိုလျှင် မြညိုထက် မြက်မှုနှင့် ရန်ကုန် ကုန်သည်လောကမှာ တံခွန်စိုက်လာမှာကိုလည်း သူ့ရင်ထဲက မလိုလားနိုင်ပါ။ သူ့နှလုံးသား ထောင့်တစ်နေရာမှာ ဝန်တိုမှုက ပြူထွက်နေသည်။

"သိပ် အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ"

မိုနာက တွေးနေရာမှ ညည်းညူသလို ပြောလိုက်သည်။

"ဘာကို အံ့သြတာလဲ…"

အိုင်ရင်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။

"စိမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တောမှာသာမွေးတယ်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အကွက်သိပ်မြင်တယ်၊ ကိုယ်က ဂျာနယ်မှာထည့်ဖို့ အင်တာဗျူးတာဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလဲဆိုတော့ ရန်ကုန်–မန္တလေး ကားလမ်းတစ်လျှောက် ကားရပ်နားစခန်းလေးတွေ ဆောက်ပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ အိမ်သာ၊ အပန်းဖြေစားသောက်ဆိုင်လေးတွေ တွဲဖွင့်မယ်တဲ့၊ အခု ခရီးဝေး ဘယ်သွားသွား ထမင်းဆိုင်၊ ကားရပ်နားစခန်းတွေက အိမ်သာတွေက ညစ်ပတ်၊ လမ်းဘေးမှာလဲ ခြုံတိုးရ၊ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့၊ တို့ အင်္ဂလန်မှာတုန်းက စကော့တလန်တို့၊ ဝေးလ်နယ်တို့ သွားတဲ့အခါ ကားရပ်ပြီး စခန်းချစားသောက်၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်… ဒါမျိုးပေါ့… ဒီကောင်မလေးက

ဘယ်နိုင်ငံခြားမှလဲ မရောက်ဖူးဘဲနဲ့ သူက ဒီလိုအတွေးအခေါ် ဘယ်လိုရသလဲ"

"ခက်လိုက်ပါဘိ မိုနာရယ်၊ မြန်မာပြည်မှာလဲ မန္တလေးဘက်သွားသွား၊ မော်လမြိုင်ဘက်သွားသွား၊ အိမ်သာသွားချင်ရင် ခရီးသည်တွေ ဒီဒုက္ခ တွေ့ရတာပဲ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေက ညစ်ပတ်၊ အိမ်သာတွေက လောက်တဖွားဖွား၊ ရေလဲ မရှိ၊ အိုင်ရင်းတော့ တစ်ခါထိုးအန်ဖူးတယ်၊ ဒီတော့လဲ ဒီကောင်မလေ ခရီးထွက်တော့ သိတာပေါ့၊ သိလို့ ဒီအကြံဉာဏ်ရတာ၊ ဘာအံ့သြစရာလဲ၊ ပြီးတော့ မိုနာ... သူ့ အစွမ်းအစရှိလို့ သူလုပ်နိုင် လုပ်ပေစေပေါ့၊ ဘာလဲ မင်းသဘောက စီးပွားရေးဆို မင်းတစ်ဦးတည်း ချုပ်ကိုင်ထားချင်တယ်၊ တခြားလူ ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဘူးလို့ လုပ်ချင်တာလား၊ ဒီလို လက်ဝါးကြီးအုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အလုပ်တူလဲ မဟုတ်၊ လုပ်ငန်းချင်းတူရင်တောင် တရားသောယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာပေါ့"

"ဒီလုပ်ငန်းမှာ မြညိုတို့သားအမိသာ မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ မိုနာ ဒီလိုစိတ် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ သူတို့ကို မကြည့်ချင်တာ"

မြိုင်က အိုင်ရင်းကို မကြည့်ဘဲ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"အဲဒါပေါ့၊ မြန်မာတွေမှာ စီးပွားရေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေသာ ဖြစ်တယ်၊ မုဒိတာ မပွားနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ထက်သာ

မနာလို ဖြစ်ကြလို့ မြန်မာတွေ မကြီးပွားတာ၊ မိုနာ... မင်းစိတ်ကို မင်း မလှည့်စားနဲ့"

မိုနာသည် ငြိမ်ကျသွားသည်။ အချစ်ဆုံး၊ သိစ္စာအရှိဆုံး သူငယ်ချင်း အိုင်ရင်းပြော၍သာ သူ ငြိမ်၍ နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြော။ မှောင်ရိပ်သန်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆွေးနွေးမှုက အဆုံးမသတ်နိုင်သေး။ အိုင်ရင်းသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖျက်လိုက်၏။

"အိုင်ရင်းလက်ထပ်မယ်လို့ မင်းကို အသိပေးတုန်းက မင်းပြောတဲ့စကား သတိရသေးလား"

အိုင်ရင်းက မေးလိုက်၏။

"ပြောပါဦး..."

"ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာရဲ့ကျွန်၊ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွန်ခံဦးမလို့လား... ဆိုတဲ့ စကားလေ"

"သတိရပါတယ်"

"မိုနာဟာ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်မှာ ကျွန်နဲ့သခင် ဆက်ဆံရေးလို ယူဆထားတာကိုက မှားတယ်။ မိုနာ ယူဆသလို ကိုလှဦးက သခင်၊ ကိုယ်က ကျွန်လို့ ဆိုပါတော့... ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာလဲ မိဘကိုတောင် လှည့်မကြည့်နိုင်ဘဲ တတ်သမျှပညာနဲ့ တို့ရဲ့ကျွန်ခံပြီး ရှာဖွေကျွေးလာခဲ့ရတဲ့ အပိုင်းတွေလဲ ရှိတယ်။ မင်းအဆိုအရ ကျွန်–သခင်အနေနဲ့ တွက်ရင်တောင် အပြန်အလှန်သဘော ရှိပါတယ်၊ ခုလဲ ကိုတင်ဖေဟာ မင်းရဲ့ကျွန် ဖြစ်နေတာပဲ...၊ မိုနာ

ရယ်... တို့မှာတော့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ အပြန်အလှန် အနစ်နာခံစရာရှိလဲ အနစ်နာခံ၊ ပေးဆပ်စရာရှိလဲ ပေးဆပ်ရတာပါပဲ၊ ဟိုတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကိုတင်ဖေရဲ့ အနစ်နာခံမှုကို မင်းထည့်တွက်သင့်တယ်၊ မင်းနှလုံးသားမှာ ချစ်မေတ္တာဆိုတာ ရှိဖို့လိုတာပဲ"

အိုင်ရင်းက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ မိုနာသည် အမှောင်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

●

(၂၆)

မောင်ဖေမြိုင် အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတော့ အပြောင်းလဲတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့။ အိုင်ရင်းတို့မိသားစုကို နေ့လယ် လက်သုပ်စုံစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ထားသည်။ အိုင်ရင်းယောက်ျားကိုလှဦးနှင့် သားရစ်ချတ်က လက်သုပ်စုံစားပြီး မအား၍ ပြန်သွားသည်။ မောင်ဖေမြိုင်ပါ လိုက်သွားသည်။

ထမင်းစားပွဲမှာ အိုင်ရင်း၊ မြိုင်နှင့် ကိုတင်ဖေပဲ ကျန်သည်။ မြိုင်က စကားစပြောသည်။

"မြိုင် အောက်တိုဘာလဆန်းလောက် သားနဲ့အတူ ပဲရစ်နဲ့လန်ဒန်ကို သွားမယ်၊ မြိုင် ဟိုတစ်ခါ လန်ဒန်က ပြန်လာတုန်းက စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ချင်လို့၊ အမရပူရကလဲ ခုမှပဲ

အချိတ်ထဘီ စိတ်တိုင်းကျအဆင် ရက်ပေးလိုက်တယ်။ မြိုင့်စိတ်ကူးက ပဲရစ်ကို ဝင်မယ်၊ မြိုင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ အထည်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖက်ရှင်ရှိုးတစ်ခု လုပ်မယ်၊ အဲဒီအတွက်တော့ တော်တော်စီစဉ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ လန်ဒန်မှာ အချိန်ယူပြီး သားနဲ့ အဆင်ပြေမယ့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ရွေးရမယ်”

“သားကို လန်ဒန်မှာ ထားခဲ့မှာလား”

ကိုတင်ဖေက မေးလိုက်၏။

“အခြေအနေအရပေါ့လေ၊ ကျောင်းတွေကလဲ စုံစမ်းရဦးမှာ၊ သား စိတ်ဝင်စားဖို့ လိုတယ်။ ဟိုမှာ မြိုင့်အတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ဒီက ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိုသာ ကိုတင်ဖေ ဂရုစိုက်ပါ၊ အိုင်ရင်းကို ကိုတင်ဖေ ဘာကိစ္စရှိရှိ ဆက်သွယ်ပါ၊ ကြီးကြီးက အသက်လဲကြီး၊ သွေးတိုးရှိနေတော့ ခေါင်းရှုပ်မခံစေချင်ဘူး၊ မိုးကုတ်က ဦးကြည်ဝင်းကတော့ စိတ်ချရတယ်၊ တောင်ငူက ကိုသော်တာကလဲ စိတ်ချရတယ်၊ ရွှေဈေးက ရွှေချောင်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် လာပို့မှာပါ၊ သူတို့ အခက်အခဲရှိလို့ လာယူပါဆိုရင် ကိုတင်ဖေကိုယ်တိုင် သွားယူပါနော်၊ တခြားလူနဲ့ မလွှဲပါနဲ့၊ အိုင်ရင်းဖုန်းကို အသုံးပြုဖို့ တောင်ငူက ကိုသော်တာကို မှာထားတယ်၊ မြိုင့်ဖုန်းကို မသုံးခိုင်းဘူး”

“စိတ်ချပါမြိုင်”

ကိုတင်ဖေက နားထောင်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“မြိုင့်ရဲ့ နလုံးကိုလဲ ပြန်ပြီး စစ်ဆေးခဲ့ပါဦး၊ ခရီးထွက်တာပဲ၊ နားနားနေနေ သားနဲ့အတူ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေမှာ အပန်းဖြေပါ၊

အလုပ်ကို သိပ် တပင်တပန်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆောင်းကျရင်တော့ အင်္ဂလန် မနေနဲ့၊ ပြင်သစ်နဲ့ အီတလီကို သွား၊ မြေထဲပင်လယ်က နွေးတယ်”

အိုင်ရင်းက အကြံဉာဏ် ပေးလိုက်သည်။ ညနေစောင်းမှ အိုင်ရင်း ပြန်သွားတော့သည်။

ကိုတင်ဖေသည် ပုန်းညက်ပင်ကြီးရှိရာသို့သွား၍ ခုံတန်းပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ဝါဆိုဦးက ပုန်းညက်ပန်းများ ပွင့်သွားပြီးပြီ။ ဝါကျွတ်လုပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှာ တိမ်ညိုတွေ ပါးသွားကြပြီ။ ဖြူဆွတ်သော တိမ်စများ ရွက်ဖြူလွှင့်၍ ကောင်းကင်ပင်လယ်ပြာမှာ လွင့်မျောနေကြသည်။ သူသည် ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ သားကို ခွဲရမည်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းသား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသည် သူနှင့် ရင်းနှီး၍ လက်ပွန်းတတီးနေသူ။ တစ်ဖက်ကလည်း သား ခုလို အဝေးကို ထွက်သွားသည်မှာ ကောင်းသလိုလို။ လှည်းကူးကို တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားမည်။ စိမ်းကိုလည်း မေ့မှာပါ။ ဒီလိုနှင့် မေ့သွားတာပဲ ကောင်းသည်။ မမသည် သူ့ကျေးဇူးရှင်။ မမအပေါ်မှာ သူ သံစွာရှိသည်။ လေးစားသည်။ ပြီးတော့ တကယ်ချစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မမသားဆိုသူ မောင်ဖေမြိုင်၊ ဒီသူငယ်လေးနှင့်တော့ သမီးစိမ်းကို မနီးစပ်စေချင်ပါ။ သမီးစိမ်းအတွက် ကာကွယ်ရမည့်တာဝန် သူ့မှာ ရှိလာပြီ။ နောက်ဆုံး မမနှင့်လမ်းခွဲရသည့်တိုင်အောင် …… …… …… …… သူ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်၏။ အနောက်မှာ နေမင်း၏ ရဲတိုက်။ ပတ္တမြားစီထားသော တံခါးရွက်တွေ ပိတ်စပြုပြီ။ နေမင်း

သူ့စံအိမ်မှာ နားတော့မည်။ ငှက်ကလေးများ နှုတ်ဆက်ရေးဆို၍ နေမင်းကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဗျိုင်းဖြူတစ်အုပ်လည်း အနောက်သို့ ပြန်သွားသည်။ သူတို့သည် လှည်းကူးနောက်က လယ်ကွင်းပေါ်သို့ ဆင်းသက်ပါမည်လား။ ရေခြောက်ခန်းလုလု ရွှံ့ရောင်ပြောင်းစ လယ်ကွင်းပြင်မှာ ငါးလေးများကို ကောက်မည်ဆိုလျှင် မြည်းကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ... သူသည် 'သမီး၏ လုံခြုံရေးအတွက် ကာကွယ်ရေး တာဝန်ယူမည့် ဖခင်တစ်ယောက်ဆိုတာ"။

(၂၇)

ဦးဦး...

သား ရှိသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား၊ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေလို့ ပျင်းချိန်ရမယ်လဲ မထင်ပါဘူး၊ မေမေနဲ့သားတို့ ပဲရစ်မှာ အလုပ်တွေပြီးလို့ လန်ဒန် ရောက်လာကြပြီ။

သား ကျောင်းအတွက် မေမေက ဝတ်လုံနဲ့ တိုင်ပင်နေတုန်းပဲ၊ သားတို့ဘိုးဘိုးလဲ ဝတ်လုံဘွဲ့ကို လန်ဒန်က ယူခဲ့တာတဲ့၊ မေမေကလဲ ကုန်သွယ်ရေးဘွဲ့ကို လန်ဒန်က ယူခဲ့တာတဲ့၊ သားလဲ လန်ဒန်က ဒီဂရီတစ်ခုခု ရအောင်ယူရမယ်တဲ့။

တကယ် ကျောင်းနေရရင်တော့ .မသိဘူး၊ အခု တော့ သား ပျင်းတယ်၊ မေမေက အလုပ်နဲ့ လန်ဒန်သွား နေတော့ နေရတာလဲ တစ်ယောက်တည်း၊ ရာသီဥတုက လဲ အေးလိုက်တာ၊ ၁၂ ရာသီ မိုးက မပြတ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ မှန်တိုင်းက ဝင်သေးတယ်၊ အခု ဆောင်းဝင်လာ ပြီ၊ ပိုအေးတာပေါ့။

မေမေက ဟိုတယ်ခန်းကနေ လန်ဒန်ဆင်ခြေဖုံး မှာ Cottage လေး တစ်ခု ဝယ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီအိမ် မှာ အပူပေးစက်ရှိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ သားနေရတာ ဘတ်တလာတစ်ယောက်ရယ်၊ ထမင်းချက်ရယ်၊ မာလီ ရယ်၊ ဒါပဲရှိတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးတဲ့ ဆရာမက တော့ တစ်ပတ် နှစ်ခါလာပါတယ်။ ဒရိုင်ဘာကလဲ မေမေနဲ့ လန်ဒန်သွားနေတာ များတယ်။

သားတော့ နေခြည်ပူပူနွေးနွေးရှိတဲ့ ကိုယ့်မြန်မာ ပြည်ကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သား ငါးသစ်သီးတွေ ပေါတယ်။ ဒီမှာက ရေခဲသေတ္တာထဲက အသားတွေကို ချက်ကျွေးတာ၊ သား မစားချင်ဘူး။ (Mortuary) မော်ကျူရီထဲက လူသေကောင်တွေလို့ သား က ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်းဈေးဝယ်ပါလို့ ပြော ရတယ်။ ဈေးမှာက အသားတွေ လတ်ဆတ်ပါတယ်။ ဈေးနဲ့ သားတို့နေရာက နည်းနည်းလှမ်းတယ်။ ထမင်း

ချက်က တစ်ပတ်စာဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့် ထားတာ၊ သားမကြိုက်ဘူး။

မေမေ့ကို ပျင်းတယ်လို့ပြောတော့ "တော်ရုံတန်ရုံ ချမ်းသာရုံနဲ့ အင်္ဂလန်မှာ ဒီလိုမနေနိုင်ဘူး၊ သိရဲ့လား" တဲ့။ တစ်ခါတစ်လေတော့ သားကို မေမေက လန်ဒန် ခေါ်သွားပါတယ်။ မေဒန်တူးဆော့ရဲ့ ဖရောင်းပြတိုက်လဲ ရောက်တယ်၊ သိမ်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးတော့ ဦးဦးကိုလွမ်း တယ်လို့ မေမေ့ကို ပြောပြရသေးတယ်။ ကျောင်းမဖွင့် သေးရင် မြန်မာပြည်ကို သားတစ်ခေါက်ပြန်လာဖို့ မေ မေ့ကို ပြောထားတယ်။

ကျွန်တော်ဖြင့် ဝါဝင်းနေတဲ့ တောင်ငူသီးမွှေးငှက် ပျောသီးရယ်၊ 'စိမ်းမြညို'ဆိုင်က ငပိကြော်ရယ်ကို စား ချင်လိုက်တာ၊ သားကိုကော ဦးဦး သတိရရဲ့လား။

ဦးဦးကို သားလွမ်းတယ်၊ စာပြန်ပါ။

ဖေမြိုင်

စာကိုဖတ်ရင်း မျက်ရည်များပင် လည်လာသည်။ မြိုင့်ထံက ာ့ ထွေထွေထူးထူး စာမလာ၊ အလုပ်ထဲ နစ်မြုပ်နေလို့လား၊ သူ့ ိ နှလုံးသားထဲမှာ မထားတော့ဘူးလား၊ စိတ်ကြိုက် နိုင်ငံခြားသား ွနှင့် တွဲနေပြီလား၊ သူ့ရင်ထဲ မကျေနပ်စိတ်က ပေါ်လာသည်။ ားအပေါ်မှာတော့ အုံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ကို သတိရ

နေသည်။ ဒီသူငယ်လေးကို သူ တွယ်တာမိပြီ။ သူသည် စာကို ခေါက်လိုက်ကာ ကြီးကြီးဖတ်ဖို့ ပေးလိုက်၏။

ကြီးကြီးထံကိုတော့ မြိုင်က ဗီဒီယိုတစ်ခွေ ပို့လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ မြိုင် ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့်အတူ မြန်မာချိတ်ထဘီကို ပွဲထုတ်သော ဖက်ရှင်ပြပွဲကို ဗီဒီယိုရိုက်၍ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုညက အိုင်ရင်းတို့မိသားစုပါ ဖိတ်ခေါ်၍ ဗီဒီယိုပြသည်။

ပထမ မြန်မာအမျိုးသမီးအပျိုပေါက်ရွယ်ကို ဇလာထဘီ အချိတ်ဆင်နှင့် ထိုင်မသိမ်း ဝတ်ဆင်ပေးထားသည်။ ဆံထုံးမှာ ဆံမြိတ်ရှည်ရှည်နှင့်။ မိန်းကလေးက မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်။ ကိုယ်လုံးကလှလှ၊ ရုပ်က ချောချော၊ သိမ်မွေ့စွာ လျှောက်လမ်းသွားသည်ကို ပရိသတ်များ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီး၍ အားပေးကြသည်။ မြန်မာ့အလှကို ပီပြင်စွာ မြင်ရသည်။ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်သည်။ ဗီဒီယို ရိုက်သည်။ ထိုပြကွက်ပြီးမှ ပြင်သစ်ပျိုဖြူတွေက ပိုးချိတ်ထမီဆင်တွေကို ဂါဝန်ပုံအမျိုးမျိုး ချုပ်၍ ဝတ်ပြကြသည်။ ညစာစားပွဲဝတ်စုံ၊ ညနေခင်းဝတ်စုံ၊ နွေဦးရာသီဝတ်စုံ၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ချုပ်လုပ်ဝတ်ပြကြသည်မှာ စုံလှပါသည်။ ပြင်သစ်ပျိုဖြူတွေကလည်း ချောတော့ ရှု၍မငြီးနိုင်လောက်အောင် အခမ်းအနားက လှပပါသည်။ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ မြန်မာချိတ်အထည်နှင့် အနောက်မိက်ဆက်ပွဲပေပဲ။

ဗီဒီယိုပြပြီးတော့ အိုင်ရင်းက စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ကိုတင်ဖေကို ခဏခေါ်သွားသည်။ စာဖတ်ခန်းထဲရောက်မှ အိုင်ရင်းက ပြောသည်။

"နေ့လယ်က အိုင်ရင်းဆီကို ဖုန်းလာတယ်၊ တောင်ငူကို သစ်တွေရောက်ပြီတဲ့"

ကိုတင်ဖေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကိုသော်တာဆီကမို့လား ရွှေချောင်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် သွားယူမယ်၊ သစ်ဆိုတာ ရွှေကိုပြောတာလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မြိုင်က စကားဝှက်ကို မှာခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်တော့လောက် ကိုတင်ဖေ သွားမလဲ"

"ကုမ္ပဏီမှာ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး သွားမယ်၊ ရေ့အပါတ်ပေါ့"

"ကိစ္စရှိလဲ အိုင်ရင်းဆီ ဖုန်းဆက်လေ၊ အိုင်ရင်း ပြန်မယ်"

အိုင်ရင်းတို့မိသားစု ပြန်သွားကြသည်။ သူသည် ကြီးကြီးကို ရေ့အပါတ်ထဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြောပြလိုက်သည်။

မမ တာဝန်လွှဲထားသလို သူက ပိရိစွာ လုပ်သည်။ မိုးကုတ်မှ ကျောက်တွင်းကလည်း ဦးကြည်ဝင်းက လုပ်အားတာဝန်ယူ၍ မမက ငွေရင်း ထုတ်ပေးရသည်။ ရလာသော ကျောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရယူရခြင်းကြောင့် မိုးကုတ်က ဦးကြည်ဝင်းကလည်း မမအပေါ် သစ္စာရှိသည်။ ရွှေဈေးမှ ကိုသော်တာကလည်း ရွှေကျင်းရှာ၍ လူငှားကာ ရွှေကျင်သည့်ကိစ္စရော၊ ရွှေရိုင်းများကို ရွှေချောင်းအဖြစ် သန့်စင်သည့်ကိစ္စပါ ကိုသော်တာက ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ရရှိသည့် ရွှေချောင်းများကို ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ရသူ မမနှင့် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူရ၍ ကိုသော်တာကလည်း မမအပေါ်

သစ္စာရှိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျှတသောခံစားမှုကို မမက ဦးစားပေးသည်။ (ယခင်က ရွှေဈေးမှာ ပုဂ္ဂလိကများ ရွှေရှာခွင့် ပြုသည်။)

ရရှိသော ကျောက်မျက်များကိုတော့ အစိုးရကို သုံးပုံတစ်ပုံ သာပြ၍ မမက ကျန်တာယူသည်။ မမခိုင်းသလို ကျောက်မျက်များ၊ ရွှေချောင်းများကို နိုင်ငံခြားဈေးသည်ထံ သူက ပို့ရသည်။ သူတို့က အပြင်ကို ဘယ်လိုထုတ်သွားသည်တော့ သူ မသိ။

မမ နိုင်ငံခြားမှ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကြီးကြီးကိုအပ်သည့် ပစ္စည်း၊ နိုင်ငံခြားသားကို အပ်သည့်ပစ္စည်း၊ သူ စာရင်းအတိအကျ လုပ်ရသည်။

ယခုလည်း ကိုသော်တာ ရွှေချောင်းများ လာမပို့နိုင်၍ သူ ကိုယ်တိုင် တောင်ငူကိုသွား၍ ရွှေချောင်းများ ယူရမည်။

အလုပ်ကတော့ ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိတ်ထင့်နေသည်။ မမသည် ပဲရစ်နှင့် လန်ဒန် ကူးသွား၍ ချိတ်လုံချည်ကိစ္စများ၊ ကျောက်ကာထည်များ ခေတ်မီစွာ ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ဈေးကွက်စီးပွားရေးများကို အစိုးရကို ဘမ်းပြကာ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သွားလာနေပေမယ့် မမ၏ အဓိကစီးပွားရေးမှာ ရွှေချောင်းခိုးထုတ်လုပ်ငန်း ဖြစ်နေသည်။ သမ္မာအာဇီဝမဟုတ်သော ဒီလုပ်ငန်းက တစ်နေ့နေ့ ပေါ်လာခဲ့သော် မမအတွက် ကြီးစွာသောအန္တရာယ်။

ထိုညက ကောင်းမွန်စွာ အိပ်မပျော်။ သူသည်လည်း မမ၏ ယန္တရားတွင် လည်ပတ်နေသော ဝက်အူတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ သစ္စာရှိစွာနှင့် မမခိုင်းသမျှ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ သူ့

ကို မမက အသုံးတော့ ချသည်။ သို့သော် သူ့အဆင့်အတန်းသည် ဘယ်နေရာမှာ ဘာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ မမ ပြန်လာရင်တော့ အတိအလင်း မေးမည်။ မမကို ချစ်သည်ဆိုရာမှာကော၊ သစ္စာရှိသည့်နေရာမှာကော သူ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပီသစွာ စောင့်ထိန်း၍ မမခိုင်းသမျှ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေမယ့် မမက သူ့အပေါ် ခြေတော်တင် ကိုယ်လုပ်တော်သဘောမျိုးပဲ ထားခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပြီးတာကိုရော မကြေညာခဲ့။ မိန်းမရံရွှေတော်၊ ကိုယ်လုပ်တော်ဟူ၍ပဲ သူ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သူက ယောကျ်ားတန်မဲ့ မမ၏ ခြေတော်တင်ခံရသူ။

ပထမတော့ မမသံယောဇဉ်ပဲ ဂရုခဲ့သည်။ ယခုတော့ သား မောင်ဖေမြိုင်ကိုပါ တွယ်တာလာခဲ့သည်။ မောင်ဖေမြိုင် လန်ဒန်မှာနေတာပဲ ကောင်းသည်။ ရန်ကုန်မှာနေလျှင် သမီးစိမ်းအတွက် အန္တရာယ်ဟု သူ ယူဆသည်။

မမ၏ အဆက်အသွယ် ကုန်သည် နိုင်ငံခြားသားများလာတိုင်း၊ နိုက်ကလပ်နှင့် တချို့ဟိုတယ်များကို သူ သွားရောက်ပို့ရတိုင်း သမီးလေးကို သတိရသည်။

ကာရာအိုကေသီဆိုကာ ဖျော်ဖြေရသူ အမျိုးသမီးကလေးများ၊ နိုက်ကလပ်တွင်လည်း ဧည့်ခံဖျော်ဖြေရသူ မိန်းကလေးများသည် သူ့သမီးအရွယ်။ ဒီအရွယ်လေးများ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မြန်မာရော၊ နိုင်ငံခြားသားနှင့်ရော ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေရသည်မှာ မိန်းကလေးတို့အတွက် ကြီးစွာသော အန္တရာယ်ပါပဲ။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့ညကများ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ သူနှင့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် မြို့ပြင်ဟိုတယ်မှာ ညစာစားသောညက အရက်ခွက်ကိုကိုင်ကာ လာရောက်စားပွဲထိုးသူ မိန်းကလေးကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ မိန်းကလေးက မျက်ခုံးမွေး ထူထူ၊ ဝင်းပသောမျက်နှာမှာ ထင်းနေသည်။

"မောင်ရင့်သမီးကလေ မောင်ရင့်တံဆိပ် နှိပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မျက်ခုံးမွေး ထူထူနဲ့"

ကိုမြဒင်ပြောစကားကို သတိရသည်။ မိန်းကလေးသည် ရင်သားပေါ်လုလု ဖွင့်ထားသော ငွေဇာချည်ဖောက် အနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲက ထူထူစုံ့စုံ့နှင့် ဆင်စွယ်နှစ်လို ဖြူနုနေသော လက်မောင်းက ပန်းနွယ်လို အိစ္စနေသည်။ သူ့အနားတွင် မိန်းမောဖွယ်ရာ ကိုယ်ရနံ့က သင်းပျံ့နေသည်။ နိုင်ငံခြားသားက ရမ္မက်လျှံသော မျက်လုံးတွေနှင့် မိန်းကလေးကို ပွဲတော်တည်နေသည်။ မကြာခင် မိန်းကလေးသည် နိုင်ငံခြားသားနား သွားရောက်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့အနားကို မိန်းကလေးအသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူကတော့ မျက်ခုံးမွေးသေးသေး၊ နှာတံက သွယ်သွယ်၊ လက်မပါသောအင်္ကျီရေညှိရောင်မှာ ရင်သားပေါ် လွှမ်းရုံပဲ ရှိသည်။

"ဦးဦးက ဘာငိုင်နေတာလဲ... အင်နီကို စကားပြောပါဦး"

သူ့အနား ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် နိုင်ငံခြားသားနားက မိန်းကလေးကို မေးထိုးပြရင်း

"သူက ဦးသမီးနဲ့ တူသလားလို့"

ဟု သူ လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

"ဦးသမီးက ကက်သရင်းလောက်ကို ချောတယ်လား"

"ဦး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

"ဘယ်လို..."

သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိပေ။ တကယ်လည်း သမီးလေး မျက်ခုံးမွေးထူသည်ကိုပဲ သိရသည်။ သမီးကို သူ မြင်ဖူးသူ မဟုတ်။ သမီးထံ စိတ်ရောက်နေလေတော့ ဒီညွှဲကြိုညွှဲခံ မိန်းကလေးတွေကိုလည်း သူ့သမီးလေးတွေလိုပဲ သဘောထားနေမိသည်။ သူတို့က ပွတ်သီးပွတ်သပ် လာလုပ်တိုင်း သမီးစိမ်းကို သတိရ၍ သူ့စိတ် မသာယာနိုင်ပါ။

တော်ပါသေးသည်။ သမီးလေးသည် ထမင်းရောင်းစားသူပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မြညိုအအုပ်အထိန်းအောက်မှာ စနစ်တကျ ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရတော့ သမီးကို လေးစားမိသည်။ သမီးသာ ထမင်းဆိုင်ကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မရောင်းဘဲ ရန်ကုန်တက်လာပြီး ကာရာအိုကေဆိုင်တွေ၊ နိုက်ကလပ်တွေမှာ ဖြေဖျော်နေရပါလျှင်... ဘုရား... ဘုရား... သူ မတွေးရဲ။ သူက ပြစ်ထားသည်ဆိုပါတော့၊ သူ လျစ်လျူ ရှုထားသောဘဝတွင် သားအမိနှစ်ယောက် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပြသွားသည်မှာ သူ အံ့ဩပါသည်။ သူ့မမလို ဝိသမလောဘနှင့် လုပ်နေခြင်း မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူသည် မမနှင့် အလိုတူအလိုပါပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုတွေးမိတော့ သူ ရှက်လာ

သည်။ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ မိန်းကလေးတွေ မိဘရှာကျွေးဖို့ဆို၍ ပိုက်ဆံ ရှာကြသည်။ အစိုးရကလည်း Sex Tradeဆို၍ ကုန်သွယ်ရေး ဖွင့်ထားသည်။ ဘုရား... ဘုရား... မြန်မာပြည် ဒီလိုများ ဖြစ်လာမလား။

ချက်ချင်း မမကို သတိရသည်။ မိဘရှာကျွေးဖို့လည်း မဟုတ်။ စီးပွားရေး ကျပ်တည်းလို့လည်း မဟုတ်။ မမသည် ဘာကြောင့်များ တရားဝင်မဟုတ်သော ကုန်သွယ်ရေးကို ကိုယ်နှင့်ရင်း၍ လုပ်နေပါသနည်း။

သူကတော့ မမ၏ မြန်မာပြည်အတွက် ပင်တိုင် ကိုယ်လုပ်တော် ဆိုပါတော့။ လန်ဒန်နှင့် ပဲရစ်တွင်ကော မမ ဘယ်လိုစခန်းသွားနေပါသလဲ။

"သိလျက်နှင့်ပင် ဝိဘတ်ကြမ္မာငင်တော့၊ ရွှေဉာဏ်ရင့်မဝေခွဲနိုင်ဖို့၊ ပွဲတွေ့အမှား"

ဦးပုညတေးသွားလိုပင် သိလျက်နှင့် ပျားရည်အိုင်တွင် သူနစ်မြုပ်သွားရသည်။

ထိုညက မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

●

(၂၇)

"ဒေါက်တာအိုင်ရင်း ရှိပါလား..."

တယ်လီဖုန်းထဲမှအသံက အရေးတကြီးအသံ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်များအဖို့ အလောတကြီးဖုန်းဆက်သံက ရိုးနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်လိုက်တော့ အိုင်ရင်း ရုတ်တရက် ကြက်သေသေသွားသည်။

"အခု အမြန် ဆေးရုံကြီး လာခဲ့ပါ...၊ လူနာတစ်ယောက်က ဒေါက်တာ့ကို တွေ့ချင်လို့၊ တခြားလူနာတွေ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ သူလဲ ခွဲရမယ်၊ သူ့အလှည့်မရောက်ခင် ဒေါက်တာနဲ့ သူက အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ အမြန်လာပါ"

တစ်ဘက်မှ သူ့တပည့်လေး WardDoctor ဖေသန်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံ အကျိုးအကြောင်း ဆက်ပြောကာ ဖုန်းချသွားသည်။

အိုင်ရင်းဂ ါ မတွေးတတ်၊ စိုးရိမ်သောကနှင့် အံ့သြမှု ရောနေသည်။ ကိုလှဦးက အိုင်ရင်းမျက်နှာကြည့်ရင်း စိုးရိမ်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လဲ…အိုင်ရင်း"

"ဒီနေ့မနက် တောင်ငူကလာတဲ့ ခရီးသည်တင်ကားနဲ့ ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ကားချင်းတိုက်မှု ဖြစ်တယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူနာတစ်ယောက်က အထူးအရေးကြီးလို့ အိုင် ရင်းကို ခေါ်ပေးပါ ပြောတယ်တဲ့၊ ဒဏ်ရာကလဲ စိုးရိမ်ရတယ်တဲ့၊ ဒေါက်တာ ဖေသန်းဆက်တယ်၊ ကိုကို လိုက်ပို့ပါ"

ကိုလှဦးသည် ကားထုတ်ကာ အိုင်ရင်းကို ဆေးရုံသို့ လိုက်ပို့သည်။ အလှည့်ကျဆရာဝန် အကူအညီနှင့် တခြား ဒဏ်ရာရသောသူများနှင့်အတူ ကိုတင်ဖေကို အိုင်ရင်း တွေ့ရသည်။ ကိုတင်ဖေအနီးကို တိုးကပ်သွားသည်။ ဒဏ်ရာရလူနာများ ညည်းညူသံ၊ လူနာရှင်များ ပြောဆိုသံတွေနှင့် တန်းစီနေကြသော ခွဲခန်းထဲဝင်ရမည့်သူတွေ ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည်။ ကိုတင်ဖေက သတိရှိနေသည်။ အိုင်ရင်းကို အနီးကပ်ခိုင်း၍ တီးတိုးပြောပြသည်။

"……………………"

အိုင်ရင်းသည် ဒဏ်ရာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရွှေချောင်းကို အလေးထားသော သစ္စာရှိသူ ကိုတင်ဖေကို အံ့သြနေသည်။

"ကိုတင်ဖေ အေးအေးဆေးဆေးနေ၊ အိုင်ရင်းတို့ ဒဏ်ရာကို လုပ်စရာရှိတာ လုပ်မယ်။ ဒီရွှေချောင်းကို ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့"

အိုင်ရင်းက ပြောရင်း အလှည့်ကျ ဆရာဝန်လေးနှင့် ဒဏ်ရာကို အရင်ကြည့်ရှုသည်။ အနားမှာ အသက်ပျောက်သူရော၊ မျက်နှာ၊ ခြေလက်များတွင် ဒဏ်ရာရသူတွေ၊ တော်တော်များသည်၊ ကိုတင်ဖေ ထက် အရေးကြီးသူများကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲ အရင်သွင်းနေသည်။

"သွေးမလွန်အောင် ကျွန်တော် ဆေးထိုးထားနှင့်တယ်"

အလှည့်ကျဆရာဝန်လေး ဒေါက်တာဖေသန်းက ပြောပြသည်။ အိုင်ရင်းသည် ပေါင်မှာရသော ကိုတင်ဖေ့ဒဏ်ရာကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းပါ။ ယာယီစည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးဖြူပေါ်တွင် သွေးတွေက ပေကျံနေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာဖေသန်းနှင့် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြသည်။ သွေးတိုင်းကြ၊ ခွဲစိတ်လျှင် လိုအပ်သော သွေးအတွက် စီမံပြီး ကိုလှဦးနှင့် အိုင်ရင်း ဂျာကင်အင်္ကျီကို ကိုတင်ဖေကိုယ်မှချွတ်ကာ ရွှေချောင်းကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

"မမရဲ့… စရောက်ကတည်းက လူနာက သတိကောင်းတယ်၊ ဒဏ်ရာကိုသာ အကိုင်ခံတာ၊ သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီချွတ်ဖို့ပြောတာ ရကိုမရဘူး၊ အိုင်ရင်းခေါ်ပေး၊ အိုင်ရင်းလာမှ ချွတ်မယ်တဲ့…"

"ဟုတ်တယ်… သူက မမကာစင်"

အိုင်ရင်းက ဒါလောက်ပဲပြောကာ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်နေစဉ် ကိုတင်ဖေ သတိလစ်သွားသည်။

မကြာခင်ပဲ ခွဲစိတ်ကုသခန်းမှ သူနာပြုဆရာမလေး ထွက်လာကာ ကိုတင်ဖေအလှည့် ရောက်လာကြောင်း ပြော၍ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ သွင်းလိုက်သည်။ အိုင်ရင်းပါ ခွဲစိတ်ခန်းအဝတ်လဲကာ ဝင်သွားတော့

သည်။ ခွဲစိတ်ခြင်းမှာသုံးနာရီလောက် ကြာသည်။ ကိုတင်ဖေကို ထုတ်လာတော့ တော်တော်နှင့် သတိမရ။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သတိလစ်နေသည် မသိ၊ သူသတိရ၍ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုးနေသော မြညိုမျက်နှာ။

"ဘုရား... ဘုရား..."

သူ တီးတိုးစွာ ဘုရားတမိ၏။

"ဟော... အစ်ကို သတိရလာပြီ...၊ အစ်ကို... မြညိုလေ..မြညို၊ သမီးလဲ ပါတယ်၊ ဒီမှာ သမီးစိမ်း"

မြညိုက ကတုံကယင်နှင့် ပြော၏။

သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မျက်ရည်တွေ သွယ်သွယ်ကျနေသည့် သမီးသည် သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ပါးမှာ အပ်ထားသည်။ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်။ သူသည်လည်း လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။

"အစ်ကို ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ စကားမပြောနဲ့... မနေ့ညနေကတည်းက ဒေါက်တာအိုင်ရင်းက ဘကြီးမွန်းကို အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်လို့ မြညိုတို့သားအမိ လိုက်လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ အစ်ကို ခွဲခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။ ထွက်လာကတည်းက သတိမရတာ တစ်ညလုံးပဲ...၊ ခု မိုးလင်းတော့မယ်၊ ဟော... ဒေါက်တာအိုင်ရင်း လာနေပြီ"

"ကိုတင်ဖေ သတိရလာပြီလား"

အိုင်ရင်းက ပြောပြောဆိုဆို အပါးကပ်လာသည်။

"အိုင်ရင်းလဲ ခွဲစိတ်ခန်းမှာရော၊ ညကလဲ မမြညိုတို့နဲ့ အတူ ရှိနေတာ၊ မပြန်ဘူး၊ ဒဏ်ရာက နည်းနည်းပြင်းတာပါပဲ၊ အသက်

အန္တရာယ် မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ စိတ်အေးလက်အေး နားနေနော်...၊ အိုင်ရင်း နေ့ရော... ညရော သူနာပြုဆရာမထားဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ မိုးလင်းရင် နေ့ဆရာမ လာလိမ့်မယ်"

"သမီးတို့သားအမိလဲ ဖေဖေ့အနားမှာ ရှိနေမှာပါ"

စိမ်းက ဝင်ပြော၏။

ကိုတင်ဖေသည် အိုင်ရင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အိုင်ရင်းက အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သွားသည်။

"ပစ္စည်းတွေလဲ ကြီးကြီးကို အပ်ပြီးပြီ၊ ဘာမှ မပျောက်ဆုံးဘူး၊ ညကပဲ လန်ဒန်ကို အိုင်ရင်း ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်၊ လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်ပေးဖို့ မြိုင်က ပြောပါတယ်"

ကိုတင်ဖေသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့မှာ ခံစားမှုက တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

"အိုင်ရင်း... ကျွန်တော့်ပေါင်"

လေသံသဲ့သဲ့နှင့် သူက မေးလိုက်၏။

အိုင်ရင်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူသည် မပြောရက်သလို တိတ်လေးနေသည်။ ကိုတင်ဖေ့ ပေါင်တစ်ဘက်ကို ဖြတ်လိုက်ရသည်။ ကိုတင်ဖေသည် မောလျစွာ အသက်ရှူလိုက်၏။ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်သည်။

"ဖေဖေ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ အသက်ရှင်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဖေဖေ့ကို သမီးတို့ လုံးဝ တာဝန်ယူတယ်၊ ဖေဖေ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့"

သမီး၏ တိကျပြတ်သားသော အသံသည် သူ့နှလုံးသားထဲကို စိမ့်ဝင်သွားသည်။ သူ ပစ်ပယ်ထားသော သမီးလေး၏ စကားသံက အင်အားအပြည့် ပါသည်။

“ဒီမှာ မမြညိုတို့သားအမိရော၊ ဆရာမပါ ရှိမှာ...၊ အိုင်ရင်း ပြန်နားပါတော့”

ကိုတင်ဖေက ပြောလိုက်၏။

“နေ့ဆရာမ လာရင် လိုအပ်တာတွေ ညွှန်ကြားပြီး အိုင်ရင်း ပြန်မှာပါ၊ စိမ်းပြောသလိုပဲ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ကိုတင်ဖေ အခြေအနေ ကောင်းတယ်”

သူသည် မျက်လုံးကို မှေးမှိတ်ထား၏။ လှုပ်ရှား၍လည်းမရ၊ လက်နှစ်ဘက်လုံးမှာ သွေးတွေ၊ ဂလူးကို့စ်တွေ သွင်းထားသည်။ အိုင်ရင်း ပြန်သွားတော့မှ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“သမီးရော... မြညိုရော ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်...”

သူသည် ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်၏။

“အို... ဖေဖေ အားလုံးကို မေ့လိုက်တော့၊ သမီးတို့မိသားစု ပြန်ပြီး စည်းလုံးမိကြပြီလေ၊ ဝမ်းသာရမှာပေါ့၊ ဖေဖေ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး၊ ဆရာဝန်တွေက စကားပြောတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

သူသည် သမီး၏ ညင်သာသိမ်မွေ့သောအသံကို နားထောင်ရင်း မှိန်းနေလိုက်သည်။ မမြညိုသည် လှည်းကူးကို ခဏပြန်သွားသည်။ ညနေကျတော့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ပင့်လာသည်။

“အစ်ကို အန္တရာယ်ကင်းပြီး ကျန်းမာအောင် အမေက ဆရာတော်ကို ပင့်ခိုင်းလို့ ပင့်လာတာ”

ဆရာတော်ဘုရားသည် သူ့ခေါင်းရင်းဘက် ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

“တပည့်တော် လက်မကြွေးနိုင်လို့ ခွင့်လွှတ်ပါဘုရား...၊ စိတ်ထဲက ကန်တော့ပါတယ်”

သူသည် လေးတွဲ့စွာ တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်၏။

“သက်သာသလိုနေပါ ဒကာကြီး၊ ခုနေမှာ များများအနားယူဖို့လိုတယ်၊ ဘုန်းကြီးလဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တရားမဟောချင်ဘူး၊ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ဝေဒနာကို ရှုမှတ်ပါဆိုရအောင် ဒကာကြီးတို့က ဝိပဿနာကို အားထုတ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအတွက် အားမငယ်နဲ့၊ သစ္စာဆိုလိုက်၊ ‘ဒီဒဏ်ရာပျောက်ကင်းလို့ ဆေးရုံကဆင်းရင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပါ့မယ်၊ ဒီမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ဒဏ်ရာအမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းပါစေ’လို့ သစ္စာဆို ဓိဋ္ဌာန်ပေါ့”

“တပည့်တော် ကတိပေးပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ... တရားနာ၊ ဘုန်းကြီး ပရိတ်ရွတ်မယ်”

ဆရာတော်ဘုရားသည် ပရိတ်များကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်၍ မေတ္တာပို့၏။

“ဒကာကြီး သရဏဂုံသုံးပါးကို စိတ်ထဲက မပြတ်ရွတ်နေ...”

ဆရာတော်ဘုရားက ဒါပဲမိန့်၍ ပြန်ရန်ပြင်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပြန်ပို့တော့မယ်၊ ဖေဖေ့ကိုယ်စား သင်္ကန်းတစ်စုံ၊ နဝကမ္မတစ်ထောင် လှူလိုက်တယ်”

စိမ်းက သင်္ကန်းနှင့် ငွေကို စတိအဖြစ် သူ့လက်နှင့် ထိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားအား သင်္ကန်းကပ်လှူ၍ ငွေကို

[ငြိ]မ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ကပွိုယလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဆရာတော်ဘုရားအား ရှူးစိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ကန်တော့လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အေးမြသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရား ပြန်ကြွသွားသည်။

ဆေးရုံသို့ ကြီးကြီးနှင့် နောက်ဘက်တန်းလျားအုပ်စုက အလှည့်နှင့် လာ၍ ညနေတိုင်း အားပေးစကား ပြောကြသည်။ သူ့မှာ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိပါ။ လှည်းကူးမှ အဖေတို့ အမေတို့ရော၊ မမြညို အမေပါ ရောက်လာကြသည်။ ဒဏ်ရာကျက်၍ သူ ထိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံဆင်းရမည့်ရက်ကိုပဲ မျှော်လင့်နေမိသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ သုံးလနီးနီး နေလာရသည်။ မြညိုတို့သားအမိက တစ်ယောက်တစ်လှည့် နေ့တိုင်းလာသည်။ အိုင်ရင်းမေတ္တာရပ်ခံချက်ဖြင့် သူ့အတွက် ခန်းဆီးဖြူများ ကာထားသော ထောင့်ခန်းလေးမှာ လွတ်လပ်စွာ နေရသည်။

ညနေပိုင်း ဘကြီးမွန်းတို့ လင်မယား ပြန်သွားပြီးကတည်းက သူ မျက်နှာမကောင်း၊ မမြညိုရော သမီးပါ တိတ်ဆိတ်စွာ အကဲခတ်နေကြသည်။ ညဦးပိုင်းရောက်တော့ အိုင်ရင်း ရောက်လာ၏။ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက်က မြွေရေခွံအိတ်နှင့် ထည့်ထားသော အထုပ်တစ်ခု ခုတင်နားချပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

"ကိုတင်ဖေကို ဝမ်းသာစကား ပြောရမယ်၊ ရှေ့အပတ်မှာ ဆင်းဖို့ ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုပြီ"

အိုင်ရင်းက ဝမ်းသာအားရပြောသလောက် ကိုတင်ဖေမျက်နှာသည် ရွှင်ပျမလာ။

"အိုင်ရင်း... ဆရာမနဲ့ မြညိုတို့သားအမိကို အပြင်ခဏ ထွက်ခိုင်းလိုက်ပါ"

အိုင်ရင်းသည် သူ့ပြောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်၊ သို့သော် သူပြောသည့်အတိုင်း ဆရာမနှင့် စိမ်းတို့သားအမိကို ခေတ္တအပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ အိုင်ရင်း ကိုတင်ဖေ့ခုတင်နား ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုတင်ဖေ့မျက်နှာက ချက်ချင်း တင်းမာသောအသွင်ကို ပြောင်းသွားသည်။ အသံခပ်မာမာနှင့် ကိုတင်ဖေ စကားစသည်။

"ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ပြန်လာပြီဆို..."

အိုင်ရင်း ရုတ်တရက် မပြောနိုင်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကိုတင်ဖေ၏ ထိုမျှ ဒေါသကြီးသော မျက်နှာကို မမြင်ဖူးပေ။

"ဘယ်သူပြောလဲ..."

"ခင်ဗျားလဲ အလိုတူအလိုပါပဲ၊ သတင်းတွေအားလုံး မှောင်ချထားတာပေါ့လေ၊ တတ်နိုင်ကြပါပေရဲ့။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က လူကိုပဲ့လိုတန်ဖိုးမထားဘူး၊ အထင်သေးတယ်။ ငါတို့လုပ်သမျှ ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ပိရိလှပြီပေါ့လေ...၊ ညနေက လူနာလာမေးရင်း ဒေါ်ကြီးသိန်းပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်၊ မမ တစ်နေ့ကတည်းက ပြန်ရောက်နေတာဆို၊ ဘကြီးမွန်းက ဒေါ်ကြီးသိန်းကို ပြောရမလားလို့ လှမ်းငေါက်သေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ လျှို့ဝှက်ထားကြတာလဲ"

အိုင်ရင်းသည် မပြောနိုင်။ ရုတ်တရက် ဆွံ့ အသလို ဖြစ်သွားသည်။

"သူ ခရီးပန်းနေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တစ်နေ့နေ့ လာမှာပါ"

"ဘာ...တစ်နေ့နေ့လဲ၊ မလိုချင်ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံက ဆင်းဆင်းချင်း သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာရမယ်၊ ပြေးကို လာရမယ်...သူ ပေးတဲ့ တာဝန်ကို ကျွန်တော် သစ္စာရှိစွာ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံး၊ ခင်ဗျားလဲ လာတာသိလျက်နဲ့ မနေ့က မပြောဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုတင်ဖေ၊ ဖြည်းဖြည်းပြောပါ၊ မြိုင်က ကိုတင်ဖေကို ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ခုလဲ ငွေငါးသိန်း ပေးလိုက်တယ်"

အိုင်ရင်းက တုံတုံယင်ယင်နှင့် ပြောရင်း မြွေရေခွံအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

"ဘာ... ငွေငါးသိန်း...၊ ကျွန်တော့်ကိုပြုစုတဲ့ ဆရာဝန်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သည်းခံနေတာ၊ ဒီငွေ မလိုချင်ဘူး၊ ဘာလဲ... ပေါင်တစ်ဘက် ဖြတ်လိုက်ရလို့ လျော်ကြေးပေးတာလား၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော် လုပ်ပေးတာတွေကို တန်ဖိုးဖြတ်တာလား...၊ တကယ့် မေတ္တာစစ်နဲ့ အချစ်နဲ့ လုပ်ပေးတာကို ငွေကြောင့်လို့ ထင်သလား"

"မဟုတ်ဘူး ကိုတင်ဖေ၊ အင်္ဂလန်မသွားခင်က မြိုင်ရယ်၊ မပြုညိုတို့ သားအမိနဲ့ တွေ့သွားတယ်၊ သူတို့သားအမိ ထက်မြက်ကြီးစားတာကိုတွေ့ရလို့ အရင်းအနှီးအဖြစ် ကူညီတာပါ"

"မလိုချင်ဘူး... မလိုချင်ဘူး၊ ဒီငွေတွေ တစ်ပြားမှ မထားခဲ့နဲ့၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကို ပြောလိုက် အိုင်ရင်...၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အတွက် တဏှာကျွန်အဖြစ် ကျွန်ခံလာတာ သမီးတစ်သက် သား

တစ်သက်ပဲ။ အခု ကျွန်တော် ပေါင်တစ်ဘက်ပေးပြီး ကျွန်ဘဝက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရွေးထုတ်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း အသည်းစားဘုရင်မကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်လဲ သူ့ကျွန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်ဘဝက လွတ်သွားပြီ"

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း သူ အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။ စိမ်းက အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာသည်။

"တိုးတိုးပြောပါ ဖေဖေရယ်၊ အပြင်က လူနာတွေနဲ့ ဆရာဝန်တွေ ကြားကုန်မယ်၊ အန်တီအိုင်ရင်း... ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ကိုတင်ဖေကို ဖက်ကာ စိမ်းက နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ အိုင်ရင်းကိုလည်း တောင်းပန်လိုက်၏။

"အိုင်ရင်း အားလုံးနားလည်ပါတယ်၊ ကိုတင်ဖေ... ရှင် ဘယ်လောက် ခံပြင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ တစ်နေ့ အိုင်ရင်းအပေါ် ရှင်နားလည်လာမှာပါ"

အိုင်ရင်းက မျက်ရည်များ တွေတွေကျလာရင်း ပြောလိုက်၏။ အိုင်ရင်း မျက်ရည်ကျသည်ကို မြင်တော့မှ ကိုတင်ဖေ့မျက်နှာ တင်းရာမှ ပြောင်းလဲသွားသည်။

"ဆောရီ... အိုင်ရင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိဘူး၊ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လွန်းလို့ ပြောမိတာ"

သက်ပြင်းကြီး ချရင်း ကိုတင်ဖေကပြောကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ အိုင်ရင်းက ကိုတင်ဖေ၏လက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်"

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်သက်ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ"

"မြှိုင့်ကို တစ်နေ့ ကိုတင်ဖေ ခွင့်လွှတ်ရမှာပါ၊ ကဲ...အိုင်ရင်း ပြန်မယ်"

အိုင်ရင်းက နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

●

(၂၉)

လှည်းကူးက အမေတို့အိမ်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ လယ်ကွင်းစပ်က ခြံကလေးထဲမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခနီမိုး ထရံကာ မဟုတ်၊ သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင်ကာလေး၊ မြည်းကြိုအမေတို့ကို ပြင်ဆောက်ပေးသည်တဲ့။ ထမင်းဆိုင်နောက်က အိမ်မှာ လူရှုပ်၍ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ဒီမှာ လာထားသည်။ နေ့ရောညရော မြည်းကြိုတစ်လှည့်၊ စိမ်းတစ်လှည့် တစ်နေ့စီ အိပ်ကြသည်။ အမေရော၊ အဖေရော သူရောက်လာ၍ ဝမ်းသာကြသည်။

အိမ်လေးက ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ သူအိပ်ရာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှကြည့်လျှင် လယ်ကွင်းပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

"ဒါလေ... အမေကိုယ်တိုင်ထည့်တဲ့ကတက်ချဉ်၊ ဒီသုံးဦးစပ် အရည်ကျိုငါးပိကလဲ အမေထည့်တာပဲ၊ ခရမ်းချဉ်သီးမီးဖုတ်၊ ငရုတ်

သီးစိမ်းမီးဖုတ်ပြီးငါးကြပ်တိုက်နဲ့ ရောထောင်းပြီး ငါးပိရည် ဖျော်ထဲထည့်ထားတာ စားစမ်း...သား”

အမေက ခုမှ သူ့လက်ရာကို ကျွေးခွင့်ရသည်။ ကျန်ဟင်းများကတော့ မြညိုတို့ ထမင်းဆိုင်က ပို့သော ဟင်းခွက်များ ဖြစ်သည်။ မမြညိုက သူ့အား ပေးထားသော ငွေတစ်သိန်း၊ မြိုင့်ထံ သမီးလေးလွှတ်၍ပေးဆပ်ပြီးကြောင်းကလွဲ၍ ဘာကိုမှ မပြော၊ သူကလည်း ဘာမှ ပြန်မပြော၊ အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ကြသည်။

အဖေက နံနက်နှင့်ည သူ့အပါးမှာ ပရိတ်ရွတ်ပေးသည်။အမေသည် စကားစိမ်းပန်းနှင့် ဆိတ်ဖလူးပန်းများကို ဘုရားကပ်သည်။ ပန်းရနံ့များက သူ့အိပ်ရာရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်လာကြသည်။ တောပန်းရနံ့မို့ ရိုးသည်။ သင်းပျံ့သည်။ မြို့က ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါရနံ့တွေလို အီလည်လည် ပြင်းပျသော ရနံ့များ မရှိ။ နှိုးဆွသော ရနံ့များလည်း မဟုတ်။ သူသည် ပြင်သစ်ရေမွှေးနံ့ သင်းပျံ့သော မြိုင်၏ ကိုယ်ရနံ့ကို သတိရသည်။ မြိုင့်ကိုယ်ရနံ့က မိန်းမောဖွယ် ကောင်းသည်။ အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်နိုင်အား ရှိသည်။ အမှောင်ထဲမှာ နစ်မွန်းခဲ့သောနေ့များကို ခေါင်းထဲမထည့်တော့ဘူးဆိုပေမယ့် နှလုံးသားက တစ်ခါတစ်ရံ တောင့်တသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မြိုင့်ကို တွေ့ရသည်။ သူနေသားကျ၍ ခြေတုတပ်ပြီးသောအခါ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆရာတော်ဘုရားကို ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း တရားအားထုတ်ရန် အဖေနှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရားက ရောက်စနေ့တွင် သူတို့ သားအဖကို တရားဟောသည်။ တခြားသူများ မရှိ၍ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသည်။

“ဒကာလေးမောင်တင်ဖေ၊ ပေါင်ကဒဏ်ရာကြောင့် သေလုမျောပါး ခံရတုန်းက အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတယ်မို့လား၊ စိတ်ကို ဘယ်လိုထားရမှန်း မသိဘူး၊ လူတွေမှာ နောက်ဆုံး မကွယ်လွန်မီအချိန်လေးဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ စိတ်ထားတတ်ရမယ်။

“မြတ်စွာဘုရားက မကောင်းမှုဟူသမျှ မလုပ်ရဘူး၊ ကောင်းမှုဟူသမျှ လုပ်ရမယ်၊ စိတ်ကို ဖြူစင်အောင် ထားရမယ်ဆိုတယ်။ မကောင်းမှု မလုပ်ဖို့၊ ကိုယ်နဲ့နှုတ်ကို သီလနဲ့ စောင့်ထိန်းနိုင်တယ်။ စိတ်ကို ထိန်းဖို့က ဘာဝနာနဲ့မှ ရတယ်၊ ဘာဝနာဟာ ဝိပဿနာပဲ။

“လောလောဆယ် အားထုတ်စမှာ ရေထဲကငါး ကုန်းပေါ်တက်လာသလို မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဆတ်ဆတ်ခုန်နေသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကြိုးစားပြီး ဘုန်းကြီးညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း သည်းခံအားထုတ်ပါ။ နေ့စဉ် အားထုတ်လာရင် ဥပစာမဂ်ကတော့ ရဖို့ မခဲယဉ်းဘူး။ အကျင့်ရနေတဲ့စိတ်ဟာ ဝေဒနာခံစားရရင်၊ သေခါနီးဆဲဆဲ ရောက်လာရင် ဝေဒနာကို မပြတ်ရှုမှတ်သွားတဲ့အတွက် တည်ငြိမ်အေးချမ်းတယ်။ အပါယ်မလားနိုင်ဘူး။ ကယောင်ကတန်း အားကိုးရာမဲ့ မဖြစ်ဘူး။

“ငယ်သေးတယ်လို့ မပေ့ါပါနဲ့။ ငယ်ရွယ်သူတွေဟာ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တွေ ခံစားနေရလို့ တရားအားထုတ်ဖို့ မေ့လျော့ကြတယ်။ ငယ်သူလဲ သေရတော့ သေရခါနီးမှအားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရတယ်။

“ဒကာကြီးဦးဉာဏ်အနေနဲ့လဲ ငယ်ငယ်ကသာ အားထုတ်ရရင် ဘယ်လောက် ဉာဏ်သွက်လိုက်မလဲ၊ ကြီးတော့ အားထုတ်ရင်

မရဘူးလားဆိုပေမယ့် ရပါတယ်၊ ငယ်ငယ်ကလိုတော့ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ တရားအားထုတ်တာဟာ အိုသူတွေအတွက်လို့ ထင်နေတာကိုက မှားတယ်။

"အမှန်ကို မမြင်နိုင်တဲ့ ကာမဂုဏ်တရားတွေကို ဆရာတော်ဘုရားများက သင်တုန်းဓားသွားပေါ်က ပျားရည်နဲ့ နှိုင်းတယ်။ တပ်မက်စိတ် ပြင်းထန်တော့ သင်တုန်းဓားသွားကို မမြင်၊ ပျားရည်ကိုပဲ ဂမူးရှူးထိုး လျက်မိတော့ လျှာပြတ်ရရော၊ လျှာပြတ်ရုံမက လည်ပင်းပဲပြတ်ပြတ် ပျားရည်လျက်ဖို့ပဲ ပုထုဇဉ်ဟာ သိတော့တယ်။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်တဲ့ကာမဂုဏ်အမှောင်ကို လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီးက 'သန်းခေါင်လကွယ်၊ တောအုပ်အလယ်'နဲ့ နှိုင်းတယ်။

"ဒကာကြီးတို့လဲ လျှာမပြတ်အောင်၊ သေခါနီး အားကိုးရာမဲ့မဖြစ်အောင် စိတ်ကို အလေ့အကျင့်ရဖို့ ဘုန်းကြီးညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ဝိပဿနာကို ကြိုးကြိုးစားစား အားထုတ်ပါ။

"ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်ကိုးကွယ်၊ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်ခါနီးရင် သူတို့ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းကြီးပင့် ကျမ်းစာ ရွတ်ဖတ်ကြတာပဲ၊ သေခါနီးတစ်ချိန် အရေးကြီးတာကို သူတို့ဘာသာဝင်တွေကလဲ လက်ခံတာပဲ။ သူတို့ဘာသာဝင်တွေလဲ ကောင်းတာလုပ်တဲ့လူတွေ ကောင်းကျိုးခံစားရတယ်၊ မကောင်းမှု အကုသိုလ်လုပ်ရင်တော့ အပါယ်ငရဲ လားမှာပဲ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာလဲ အကုသိုလ်လုပ်ရင်တော့ အပါယ်သွားမှာပဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆို အပါယ်မလားဘူး၊ တခြားဘာသာဝင်တွေ လားတယ်လို့ ဘုန်းကြီး မပြောဘူး၊ အပါယ်လားရာ အလုပ်

လုပ်ရင် ဘယ်ဘာသာဝင်ဖြစ်ဖြစ် လားမှာပဲ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကိုတော့ ဘယ်ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးလမ်းအတိုင်းကျင့်ရင် နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပဲ။ ကဲ... နိဗ္ဗာန်အသာထား၊ စိတ်ငြိမ်အောင်ပဲ လောလောဆယ် အားထုတ်ပါ"

ဆရာတော်ဘုရားက တရားရှုမှတ်နည်းကို ရှင်းလင်းပြောကြားလိုက်သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကလွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းရှင်း မိန့်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကိုတင်ဖေသည် ရှုမှတ်နေသော်လည်း အကျင့်မရသေးသောစိတ်က ပျံ့လွင့်နေသည်။ ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားသောစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ဆရာတော်ဘုရားများက ဓားသွားပေါ်က ပျားရည်နှင့် နှိုင်းသတဲ့။ မှန်လိုက်တာ၊ ချိုမြိန်သောအရသာ၊ ပုထုဇဉ်တို့အတွက် နှစ်သက်ဆုံးသော ရသာပါပဲ။ ဒီနေရာမှာတော့ အနောက်တိုင်းသားတွေနှင့် ယူဆမှု တူသား။ အနောက်နိုင်ငံမှာ လက်ထပ်ပြီး ဇနီးမောင်နှံခရီးထွက်သည်ကို 'Honeymoon' ထွက်သည်တဲ့။ မြန်မာလို ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်သည်လို့ ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်။ ဇနီးမောင်နှံကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ချမ်းသာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားပျော်ရွှင်သော ခရီး၊ သူတို့ကလည်း ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ပျားရည်နှင့် နှိုင်းသည်။ ချစ်စ ခင်စ ဇနီးမောင်နှံအဖို့ ချိုမြိန်သောရသာကို ခံစားလို့မဆုံး၊ ဤခရီးသည် အမှန်တော့ ပျားရည်ဆမ်းရုံတင် မဟုတ်၊ ပျားရည်များ ဗွက်ပေါက်နေသော ခရီး။

ဘုရား…ဘုရား… စိတ်တွေက ကြံစည်စိတ်ကူးနေပြန်သည်။ ပျံ့လွင့်နေသည်။ သူ ချက်ချင်းသတိရကာ 'စိတ်ကူးတယ်၊ စိတ်ကူးတယ်'ဟု သူ၏ ပျံ့လွင့်ခြင်းကို ရှုမှတ်လိုက်ရသည်။

နောက်တစ်လမှာ သားအဖနှစ်ယောက် ဝါရေးအားထုတ်ရာမှ အိမ်ပြန်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ သူတို့ ဉာဏ်စဉ်တော့ မနာရပါ။ သူတို့ ပြန်ခါနီး ကန်တော့သောအခါ ဆရာတော်ဘုရားက…

"အေး… အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် မကိုင်သမျှ ဒီတရားက ပြီးစီးတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ခု ဒကာတို့ အခြေခံကို သိရှိသဘောပေါက်ပြီး ဒီအတိုင်း ဆက်လက်အားထုတ်ပါ။ ဆီပွတ်ကျည်ပွေ့လိုပဲ မပြတ်အားထုတ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီတော့ အိမ်ရောက်လဲ အနည်းဆုံး နံနက် တစ်နာရီ ဘယ်သူမှ မနိုးသေးတဲ့အချိန်၊ ညတစ်နာရီ သူများတွေ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန် အချိန်ယူပြီး တရားထိုင်ပါ"

ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ဆရာတော်ဘုရား အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း နံနက်စောစော တစ်နာရီ၊ ညတစ်နာရီ တရားထိုင်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိသော ဒဏ်ရာက လုံးဝပျောက်သွားပြီဟု မဆိုနိုင်သေး၊ ကိလေသာဆိုတာ လက်ခံထားသူကို ပူပန်စေသောအရာ။ ဒီကိလေသာကို အနာဂါမ်မှ ပယ်သတ်နိုင်သည်။ သို့သော် သူသည် တရားရှုမှတ်နေစဉ်အတွင်း ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသည်။ အတိတ်အကြောင်းတွေ ပေါ်လာတိုင်း ရှုမှတ်ပစ်သည်။

သူသည် မြိုင့်ကို မေ့ပျောက်ပစ်ပေမယ့် နှလုံးသားတစ်နေရာတွင် မြိုင်က ရှိနေသေးသည်။ ညတိုင်း အိပ်ပက်များတွင် မြိုင် ရောက်

ရှိလာခြင်းက သူ မေ့ပျောက်၍ မရသေးကြောင်း အထောက်အထားပေပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်ဖေမြိုင် ခုနစ်တန်းရောက်ကတည်းက သူ့ကို ခပ်ခွာခွာ နေလာသော မြိုင့်အပြုအမူကို သတိရသည်။ မြိုင်ဘာကြောင့် သူ့ကို သည်လိုလုပ်သည်ကို သူ နားမလည်၊ ဒီလို တရားမမှတ်ဘဲ သတိလက်လွတ်ချိန်မှာ မြိုင့်ကို မကျေနပ်ခြင်းသည် ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်လာပြန်သည်။

မမြည်ဦအလှည့်ကျသောနေ့မှာ သူက ပြောပြသည်။

"မြင်းလှည်း စီစဉ်ပါလားကွယ်၊ ဆိုင်ကို တစ်ခါတစ်လေ သွားရအောင်၊ အစ်ကို ဒီမှာကြာတော့ ပျင်းလာတယ်"

မမြည်ဦက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မမြည်ဦစီစဉ်ပေးသော မြင်းလှည်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါရင်း 'စိမ်းမြည်ဦ'ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲအရောက် သူသည် စားပွဲခုံများကို ကြည့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ လင့်မျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသော မမြည်ဦက နားမလည်။ ကိုတင်ဖေ မျက်လုံး ကြည့်ရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူ့သမီး စိမ်းသည် စားပွဲမှာ ထမင်းစားသူများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးနေသည်။

"ဟော့…သမီး… ဒီကောင့်ကို ဒီဆိုင်မှာ လက်မခံနဲ့"

ကိုတင်ဖေက အော်ဟစ်၍ ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲရှိရာသို့ ချိုင်းထောက်နှင့် လျှောက်သွားသည်။ မမြည်ဦက ကိုတင်ဖေ၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲထားသည်။ စားပွဲမှာ ထိုင်နေသော မောင်ဖေမြိုင်၊

ရစ်ချတ်နှင့် အဖော်နှစ်ယောက်မှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

"ဘာ လူဝါးဝတာလဲကွ"

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အော်လိုက်၍ တခြားစားပွဲမှာ ထမင်းစားနေသူတွေကလည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကိုတင်ဖေကို လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

"ဦးဦး... ကျွန်တော်လေ...ဖေမြိုင်ပါ၊ ဦးဦး သားကို မမှတ်မိဘူးလား"

မောင်ဖေမြိုင်က ဒေါသထွက်နေသော သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ကာလိုက်ရင်း ပြောနေ၏။

"မှတ်မိတယ်ဟေ့၊ အဲဒီမျက်နှာကို တစ်သက်မမေ့ဘူး...ထွက်သွား၊ ခုချက်ချင်းထွက်သွား၊ မင်းကငါ့သမီးကို ခြေတော်တင်မလို့ မဟုတ်လား"

သူ့လက်ကချိုင်းထောက်နှင့် ရွယ်လိုက်၏။

"အို...ဖေဖေ၊ သူတို့က ထမင်းစားလာတာပါ"

စိမ်းက အဖေ့ရှေ့မှာရပ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

"သူတို့ထမင်းလာမစားလို့ တို့မွဲမသွားဘူး၊ ဒီကောင်တွေကို နောက်လက်မခံနဲ့"

မောင်ဖေမြိုင်သည် ဒေါသမထွက်ဘဲ ဝမ်းနည်းလာသည်။

"လာ...သွားကြစို့"

သူငယ်ချင်းတွေကိုခေါ်ရင်း ကားရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက သူခေါ်ရာလိုက်ရသော်လည်း အံတကြိတ်ကြိတ်၊ လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နှင့်၊ ရစ်ချတ်ကတော့ ကားတံခါးဖွင့်ရင်း

"မင့်ဦးဦးက ဘာဖြစ်ရတာလဲ..."ဟု မေးလိုက်၏။

"တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ၊ သူခြေထောက်အတု တပ်ရအောင် ဘာဖြစ်မှန်းလဲမသိ၊ မေမေက ဘာမှငါ့ကို ပြောမထားဘူး၊ စိမ်းဟာ သူ့သမီးမှန်း ငါလဲမသိဘူး၊ ကဲ...ကားကိုသာမောင်းပါကွာ၊ ဒုက္ခတကို ဖက်ရန်ဖြစ်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မင်းတို့မာမီ အန်တီအိုင်ရင်းဆီကိုပဲမောင်း"

မောင်ဖေမြိုင်ပြောရင်း ကားပေါ်အားလုံးတက်၍ မောင်းထွက်လာကြသည်။ ထမင်းဆိုင်ထဲမှာတော့ စားနေသူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ခေတ္တဖြစ်သွားသည်။ အခြေအနေ ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားကာ စားမြဲစားနေကြသည်။

"ခုလို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ သည်းခံပါ"

ဟု ကိုတင်ဖေက ထမင်းစားနေသူများကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ စိမ်းသည် အဖေကိုချော့မော့ခေါ်ကာ နောက်ဖက်အိမ်သို့ ခေါ်ယူသွားသည်။

"သမီးဘာမှ မသိဘူး၊ သူတို့အကြောင်း ဖေဖေကောင်းကောင်း သိတယ်"

ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ဒေါသအရှိန်မပြေသော ကိုတင်ဖေက စိမ်းခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားသည်။ မြညိုကတော့ သမီးစိမ်းကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

သမီးစိမ်းက ဘာမှဆက်မပြော။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုတင်ဖေကို ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြည့်ကြ ဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုတင်ဖေအသက်ရှူပြင်းနေပုံက ဒေါသဖြစ်နေဆဲဆိုတာ သိသာနေသည်။

"ဖေဖေ လိမ္မော်ရည်သောက်လိုက်ဦး" .

စိမ်းက ရှေ့စားပွဲပေါ် လိမ္မော်ရည်လာချ၏။

"သမီးထိုင်ဦး"

ကိုတင်ဖေက ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။ စိမ်းသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

"သမီးဘာမှမသိဘူး၊ ဒီဖေမြိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဗြိုင့်ရဲ့သား..."

စိမ်းက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူ့အနေနှင့် ဒီလူတွေ... ထမင်းဝယ်စားသူတစ်ယောက် အနေနှင့်သာ ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်သည်။ နာမည်ကိုတောင် မသိ။

"ဒီကောင်တွေ နောက်မလာစေနဲ့"

သူဒေါသဖြစ်နေမှန်းသိ၍ စိမ်းက ပြန်မပြောတော့ပါ။ ထမင်းရောင်းသူတစ်ယောက်အနေနှင့် လာစားသူတို့ကို "ရှင်တို့ကို မရောင်းနိုင်ဘူး"ဟု ဘယ်လိုပြောရပါ့။

"သူ့အမေက ဖေဖေ့ကို နွားလုပ်တယ်၊ ဖေဖေကလည်း ချိုပေါက်မတတ် နွားတစ်ကောင်လို ကြိုးရုံးလုပ်ခဲ့တယ်၊ ပေါင်တစ်ဖက်ဖြတ်ခဲ့ရပြီ၊ အမေလုပ်တဲ့လူက ဖေဖေ့ကို ခြေတော်တင်ပြီးလို့ သူ့သားက သမီးကို ခြေတော်တင်ဖို့ လမ်းစရှာနေတာ၊ သတိထား"

စိမ်းက အံ့အားသင့်သွား၏။

"သူက သိပ်ပိရိပြီး စည်းရုံးရေးကောင်းတဲ့မိန်းမ၊ နောက်ဖေးတန်းလျားတစ်ခုလုံး ပါးစပ်ပိတ်နေအောင် လုပ်နိုင်တဲ့မိန်းမ၊ အစကတော့ သိပ်သဒ္ဒါရက်ရောမှု ရှိတယ်၊ လူမှုရေးမှာလည်း လက်အောက်ငယ်သားတွေအပေါ် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ အကူအညီပေးတယ်လို့ ဖေဖေထင်ထားမိတယ်၊ နောက်ဆုံးမှ သူလုပ်ပုံတွေကို ဘယ်သူမှမဝေဖန်အောင်၊ ဘယ်သူကမှ ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ငွေအားလူအားနဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ထားတာ..."

သူ့ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဆက်ပြောနေသည်ကို သားအမိနှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရ၏။ လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ကိုတင်ဖေသောက်ချလိုက်တော့ ပြည့်ကြ စကားစသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါ၊ ပြည့်တို့အပေါ်တောင် သူ့ကူညီမှုနဲ့ ဒီထမင်းဆိုင်တိုးပွားလာရတာ၊ သူ့ကျေးဇူးတရားပေါ့၊ သူ့အိမ်နောက်ဖေး လက်အောက်ငယ်သားအုပ်စုကလည်း ဒီလိုပဲ သူ့ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်စွာနဲ့ သူ့အကြောင်း မကောင်းမပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သဒ္ဒါတရားရှိတာကတော့ သံသယဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး"

"မင်းဒီလိုပဲ မမအပေါ် သဘောထားနိုင်တယ်..."

ကိုတင်ဖေက မေးလိုက်၏။

"ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရတာပေါ့၊ သူ့ငွေရင်းနဲ့ ကိုယ်ကကြီးပွားလာရတာကို"

မြညိုကပြောလိုက်၏။

"ဒါပေမယ့် မင်းမှတ်ထား၊ အရာရာဟာ ငွေနဲ့လုပ်လို့မရဘူး၊ ဆေးရုံတုန်းက အစ်ကို့ကို ထပ်ချည်နှောင်ဖို့ ငွေငါ သိန်း အပေးလွှတ် လိုက်သေးတယ်လေ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ထပ် သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမကြားပါရစေနဲ့..."

ကိုတင်ဖေ ဒေါသပြေပုံရလာ၍ သားအမိနှစ်ယောက် ဟင်းချ နိုင်သည်။

(၃၀)

ရစ်ချတ်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းကာ ထွက်ခွာသွားသော အုပ်စု တစ်ခုလုံး အိုင်ရင်းတို့အိမ်ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်၏။ ားလုံးလိုလို ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာသည်။ အိုင်ရင်း ည် ရှေ့ဆုံးမှဝင်လာသူ မောင်ဖေမြိုင်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ ့.မျက်နှာက တစ်ခုခုဖြစ်လာပုံ၊ သူ့သားနှင့်တကွ ကျန်သူငယ်ချင်း ွ မျက်နှာကလည်း မကျေမနပ်နှင့်။

"ကိုလှဦး၊ ကလေးတွေ ဘာဖြစ်လာလဲမသိဘူး"

သူက သူ့ယောကျ်ားကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကဲ...ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကြစမ်း၊ ဘာဖြစ်လာကြလဲ၊ ကားတိုက်မိ သလား၊ ပြောစမ်း..."

သူတို့အားလုံး အိုင်ရင်းတို့လင်မယားရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"ရစ်ချတ် ဘာဖြစ်လာလဲ၊ မာမီ့ကိုပြောစမ်း"

"ဖေမြိုင်ပြောလိမ့်မယ် မာမီ"

မောင်ဖေမြိုင်သည် စကားရှတ်တရက်မပြောနိုင်၊ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ မျက်နှာက ငိုမလို ဖြစ်လာသည်။

"အန်တီအိုင်ရင်း၊ ဦးဦးရယ် ကျွန်တော့်ကိုချိုင်းထောက်ကြီး နဲ့ ရိုက်မလို့ ရွယ်တယ်ဗျာ၊ ဦးဦး သိပ်ရက်စက်တာပဲ"

မောင်ဖေမြိုင်က ဒါပဲပြောနိုင်တော့သည်။ ရစ်ချတ်က စိမ်းမြဥ့် ထမင်းဆိုင်မှာ ကိုတင်ဖေနှင့်ဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

အိုင်ရင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

"သူ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မေမေကလဲ ဖွင့်မပြောဘူး၊ နောက်ဖေးတန်းလျားက လူသိုက်ကလဲ ဦးဦး အညာကိုပြန်သွား တယ်ပဲပြောတယ်၊ အန်တီ ဒီအကြောင်းတွေ မသိဘူးလား..."

အိုင်ရင်းသည် ဘာမှပြန်မဖြေ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း မသိ ပေ။ အမေလုပ်သူအပေါ် မောင်ဖေမြိုင် အထင်အမြင် လွဲမှားမှာ စိုး သည်။ သူသည် အကောင်းဆုံးအဖြေကို စဉ်းစားနေ၏။

"အန်တီပြောနိုင်တာကတော့..."

သူသည် ခေတ္တရပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြော၏။

"မေမေဟာ အကြောင်းစုံ သားကိုပြောပြပါလိမ့်မယ်၊ အချိန်က စောင့်ပါသား၊ အန်တီတောင်းပန်ချင်တာက ခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြော တွေကို မေမေ့ကို လောလောဆယ် သားအနေနဲ့ ဘာမှမပြောနဲ့ မေမေ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ စိတ်လှု

ရှားမှု မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ အန်တီကိုယ်တိုင် ဖြည်းဖြည်းကျ ပြောပြမယ်၊ ကိုတင်ဖေကိုလဲ သားအထင်မလွဲနဲ့၊ သူဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် ပါ၊ သား လန်ဒန်မှာရှိနေတုန်းက သူ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရာ ရတာ"

"လူကောင်းမှန်းသိလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ သား သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာ ပဲ၊ သူ့ပေါင်ဖြတ်ရတာလဲ သားစိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ကဲ...ကိုလှဦးရယ်၊ မောင်ဖေမြိုင်ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါ၊ နောက် ဒီဆိုင်ကိုလဲ မသွားကြပါနဲ့ကွယ်"

အိုင်ရင်းက ဝမ်းနည်းစွာပြောလိုက်၏။

"ထ သား၊ အန်ကယ်လိုက်ပို့မ သ်၊ ခုနေခါ မေမေ့ကျန်းမာရေး က အရေးကြီးဆုံးပဲ"

ကိုလှဦးက လူငယ်တွေကို ရှေ့ဆောင်ကာ ကားရှိရာသို့ထွက် သွားသည်။ အိုင်ရင်းသည် စိတ်မောလူမောနှင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ငြိမ် သက်စွာထိုင်နေ၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း သူရုတ်တရက် အကြံဉာဏ် မရပေ။ သို့သော် လကုန်တွင် မောင်ဖေမြိုင်ကျောင်းဖွင့်၍ လန်ဒန်ကို မြိုင်က ပြန်ပို့လိုက်၍ ခေတ္တတော့ ပြဿနာကအေးသွားသည်။

●

(၃၁)

ယနေ့မှာ ကိုတင်ဖေကို စိမ်းပြုစုသည့်အလှည့်ဖြစ်သည်။ အဖေကို ကိုယ်တိုင်ထမင်းကျွေးပြီး၍ အချိုကျွေးရန်ပြင်နေသည်။ လှေကားမှ ပြေးတက်လာသော အသံတွေကိုကြားရသည်။ ကိုတင်ဖေရော သူပါ လှမ်းကြည့်၏။ ကိုတင်ဖေ့အမေက အံ့အားသင့်သွားသည်။ တံခါးဝမှာ ဘကြီးမွန်းနှင့်မြညို မတ်မတ်ကြီးရပ်နေသည်။

"ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ ထိုင်ဦး"

အမေက ဆို၏။

"မထိုင်တော့ဘူးအမေ၊ မြိုင် နေမကောင်းလို့ မောင်တင်ဖေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော်က ဆိုင်ကိုသွားပြီးမှ မြညိုကိုခေါ်ပြီး ဒီလာတာ"

ကိုတင်ဖေသည် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"သမီး...ဖေဖေ့ကို အကျီလဲပေး"

စိမ်းက အမေ၏ဆန္ဒကို ယူလိုသည့်အနေဖြင့် မြညိုရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်၏။ မြညိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဖေဖေသွားရင် သမီးတို့ပါလိုက်မယ် ဘကြီးမွန်း၊ သမီးတို့ မပါဘဲ ဖေဖေ့ကို မထည့်နိုင်ဘူး"

စိမ်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ အဖေကို အကျီလုံချည်များ လဲဝတ် ပေးလိုက်သည်။

"သမီးတို့ပါလိုက်ခဲ့"

ကိုတင်ဖေ့စကားကို ဘကြီးမွန်းက မငြင်းဆန်နိုင်သလို ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ သူတို့အားလုံး ကားပေါ်တက်ကာ ရန်ကုန်မှထွက်လာကြသည်။ ကိုတင်ဖေ့ရင်ထဲမှာ ဝာစ်လမ်းလုံး မြိုင့်ကိုပဲ စဉ်းစားလာသည်။ ထမင်းဆိုင်မှာ မောင်ဖေမြိုင်နှင့်တွေ့ခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သောသုံးလကအကြောင်းကို မြိုင့်အား မောင်ဖေမြိုင် ပြောပြမည်ထင်သည်။

မြိုင်၏အခြေအနေ ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်၊ အိပ်ရာပေါ်ဖုံးဖုံးလဲနေပြီလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တွေ နောက်မကျပါစေနှင့်၊ သူ ပေါင်ကဒဏ်ရာနှင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေစဉ်က ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသောအချိန်ကို သတိရနေသည်။ ထိုအချိန်က တကယ့်ကိုတွယ်ရာမဲ့အားငယ်လှပါသည်။ စိတ်ကို ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိ။ ခံစားရသော ဝေဒနာကိုပင် ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ယခုမှ ဆရာတော်ကတရားပြ၍ ဝေဒနာကို ဘယ်လို လက်ခံရှုမှတ်ရမည်ကို နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ သူ တတ်သမျှလေး မြိုင့်ကို ပြောပြမည်။ ပျားရည်အိုင်လယ်ဝဲဂယက်မှာ စုန်းစုန်းမြုပ်လုဆဲ မြိုင့်အတွက် သူသည် ကျူရိုးတစ်ပင်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့ တန်ဖိုးရှိပါသည်။

သူတို့ ရန်ကုန်အိမ်ရောက်တော့ အိုင်ရင်းက တံခါးဝမှ ဆင်းကြို သည်။

"မြည်ိုတို့... ညည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်နေကြဦး"

ဘကြီးမွန်းစကားကြောင့် မကျေမနပ်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက် ညည့်ခန်းထဲမှာ နေရစ်ကြသည်။

ဘကြီးမွန်းနှင့်အိုင်ရင်း၊ ကိုတင်ဖေကို တစ်ဖက်စီတွဲကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။ မြိုင့်အခန်းကို လှမ်းနေသော သူ၏ခြေလှမ်းများ တုန်ရင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တလှပ်လှပ်နှင့်၊ ဒီအခန်းသည် သူ့ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲခဲ့သောအခန်း၊ သူတို့ အခန်းဝရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

"မောင်တင်ဖေ၊ သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်ပါဦး..."

ဆို့နစ်နေသော ကြီးကြီးအသံက သူ့ရင်ကို ပြေးဆောင့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်စိက ခုတင်ဆီ ရောက်သွားသည်။ အားလုံးအခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပါ၏။ သူ နောက်ကျသွားသည်။ ခုတင်နားကို တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်၊ ရော်ရီခြောက်သွေ့နေသော သစ်ရွက်ခြောက်၊ ပကတိငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့်...။

မြိုင်လို့ မှတ်မိစရာမရှိအောင် ပြောင်းလဲနေသည်။ ပါးရိုးငေါငေါနှင့်၊ မျက်နှာပြင်က ဖြူလျော်ခြောက်သွေ့နေသည်။ တစ်ချိန်က လန်းဆန်းနုပျိုခြင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ မျက်လွှာချကာ အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်ရပေမယ့် မျက်ခွံများက လျော့လျဲနွမ်းဖတ်နေသည်။ စိမ်းညို့ညို့ ရွှန်းလဲ့နေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို တစ်ည

သောအခါက ဖမ်းယူသိမ်းပိုက်ခဲ့သော မျက်ဝန်းများကို မတွေ့ရပြီ။ ထူထူစုံ့စုံ့ နှင်းဆီသွေးနှုတ်ခမ်းများက နွမ်းကြေသော ဝတ်လွှာလို အရောင်အသွေး ခန်းခြောက်ကာ မပွင့်တစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုသောအဖြစ်က မြိုင့်ကို ဒါလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြောင်းလဲစေခဲ့ပါသလဲ။

သူသည် ခုတင်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ လက်ညှိုးညွှန်ရာကို ရွှေဖြစ်စေခဲ့သော ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် လက်မောင်းလက်တံများသည်လည်း သစ်ကိုင်းခြောက်လို အိပ်ရာပေါ် ပစ်ကျနေသည်။

"မြိုင်ရယ်..."

ရင်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မြိုင့်လက်ဖျားကို သူလှမ်းကိုင်ကာ ပါးမှာအပ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နစ်လာသည်။ သူ ပြင်းထန်စွာရှိုက်လိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

"မိန့်ဆန္ဒအတိုင်း အိုင်ရင်းလုပ်ရတာပါကိုတင်ဖေ၊ အိုင်ရင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူ ဆုံးပြီးပြီးချင်း ဘကြီးမွန်းကို ကိုတင်ဖေ့ဆီ လွှတ်လိုက်တာပါ၊ ခဏနေပြီး သားအခန်းမှာ ကိုတင်ဖေနားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ မိနှာ ကိုတင်ဖေအတွက် ပေးခဲ့တဲ့စာ အိုင်ရင်းလာပေးပါ့မယ်"

အိုင်ရင်းပြောသံကို နားထောင်ရင်း သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်လိုပါ။ အားလုံး မြိုင့်ဆန္ဒ၊ မြိုင့်သဘောအတိုင်းပေါ့လေ။ သူသည် ဘကြီးမွန်းခေါ်ဆောင်ရာ တစ်ဖက်က သားအခန်းကို လိုက်ပါလာ၍ ခုတင်ပေါ် လှဲနေရစ်သည်။

မကြာခင် အိုင်ရင်းက စာကိုပေးလိုက်၏။

"ကျွန်တော့်အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်ဘူး"

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

သူပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဘကြီးမွန်းရော၊ အိုင်ရင်းပါ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စာကို သူ ဖောက်ဖတ်လိုက်၏။

မောင်

ဘာကိုမှ စိုးပိုင်ချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ မစွမ်းနိုင်ဘူးလို့ မြိုင်သိတဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးဟာ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ၊ အံ့ရာရာ မြိုင့် အလိုကျဖြစ်ခဲ့နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေဟာ စိတ်မှာအကျင့်ပါ နေတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ကျမှ မြိုင့်ရဲ့စိတ်ကို လျှော့လိုက် ရပါတယ်။

ဒီစာကို မြိုင်မရှိတဲ့နောက်မှာ မောင့်ကိုပေးဖို့ အိုင်ရင်းကို မှာခဲ့တယ်။ မြိုင်မောင့်ကို မတွေ့ချင်တော့ဘူး။

မောင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ပေါင်ဖြတ်ရတဲ့ အချိန် တုန်းက မြိုင်လာမတွေ့လို့ မောင်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆို တာ အိုင်ရင်းပြောပြလို့ သိပါတယ်။

မောင့်ကိုမတွေ့ဖို့ ပေါင်ဖြတ်ခံရမှ ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ ဟို အင်္ဂလန်မှာကတည်းက မောင့်ကိုမတွေ့တော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အင်္ဂ လန်မှာ မြိုင်ရောက်နေတဲ့တစ်နှစ်အတွင်း ဆေးစစ်ကြည့် ပါဦးလို့ အိုင်ရင်းဆီကစာရတော့ အားလုံးပြန်ပြီးစစ်ဆေး တဲ့အခါမှာ မြိုင့်သွေးထဲမှာ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါပိုး တွေ့ရလို့ပါပဲ၊ မြိုင်လန်ဒန်နဲ့ပဲရစ်မှာ တွဲခဲ့တဲ့ လူတွေဆီ က ရခဲ့တာတွေလေ။

မြန်မာပြည်က အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ရွှေကို နိုင်ငံခြားသယ်သွားတဲ့မြိုင်ဟာ ကြောက်စရာကူး စက်တတ်ပြီး ဆေးကုလို့မရနိုင်တဲ့ ဒီရောဂါကို မြန်မာ ပြည်အတွင်း ပြန်လည်သယ်ယူလာပြီး မဖြန့်ဖြူးချင်လို့၊ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မောင့်ကိုပြန်မတွေ့တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။

ဘုရား…ဘုရား စာကိုဆက်မဖတ်ရဲဘဲ သူခေတ္တမျက်စိ ပိတ် ထားမိ၏။ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးပါလိမ့် မြိုင်ရယ်။ ဝိပါကဝဋ်လို့ ဆိုရမှာ လား၊ တစ်လင်တစ်မယား လက်ထပ်ပြီးနေဖို့ မြိုင်ဘာကြောင့် လက် မခံခဲ့တာပါလိမ့်။ ပင့်သက်ချပြီးမှ စာကို ဆက်ဖတ်ရ၏။

အစကတော့ မောင့်ကိုဘာမှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တော့ အေအိုင်ဒီအက်စ် က ချက်ချင်းမသေနိုင်ဘူး။ မြိုင့်နှလုံးရဲ့အခြေအနေ မဟန် တော့ဘူး။ အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်လို့ သိလာရလို့ ဒီစာကို ရေးဖြစ်တာ။ အိုင်ရင်းက မောင့်ကိုခေါ်ယူတွေ့ ဆုံပြီး လူချင်းတွေ့ပြောဖို့ အကြံဉာဏ်ပေးပါတယ်။ မတွေ့ချင်တော့လို့ ဒီစာကို ရေးခဲ့ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က သားကို စိမ်းမြညိုထမင်း ဆိုင်မှာ မောင် ချိုင်းထောက်ကြီးနဲ့ ရွယ်ခဲ့တယ်ဆို၊ အိုင် ရင်းက ပြောပြပါတယ်။

မြိုင်ဝန်ခံချင်တာ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုက မောင် ချိုင်း ထောက်ကြီးနဲ့ရွယ်ခဲ့တဲ့ မောင်ဖေမြိုင်ဟာ မောင့်သား

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အရင်း၊ မောင်နဲ့ရပြီး မြိုင့်ဝမ်းက မွေးတဲ့သားပါ။ လန်ဒန်မှာ အိုင်ရင်းက မြိုင့်ကို မွေးပေးတယ်။

သူဖတ်ရင်း ဓိတ်မောရပြန်သည်။ မြိုင်လုပ်ပုံကို နားမလည်။ သားသည် သူ့သားအရင်းဖြစ်ကြောင်း ဘာကြောင့် စောစီးစွာက သူ့ကို အသိမပေးပါသလဲ။ မြိုင် ဒီလိုလုပ်ရန် အကြောင်းရင်းကဘာလဲ။ သူ မသိ။ စာကို ဆက်ဖတ်ရပြန်သည်။

သားနဲ့ဟောင် ထမင်းဆိုင်မှာ ကိစ္စဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျောင်းဖွင့်ပြီဖြစ်လို့ သားကို လန်ဒန်ပြန်ပို့လိုက်ပါပြီ။

ဒုတိယကတော့ မြိုင်ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ ယောကျ်ားတွေထဲမှာ မောင့်ကိုသာ အချစ်ဆုံးဆိုတာ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ပါရစေ။ ဒီစာရေးရင်း မျက်ရည်ကျလာတယ်။ ယောကျ်ားတွေကို ချစ်လို့များ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမ၊ အခု မျက်ရည်တွေတွေ ကျရပြီ။ မြိုင့်အပေါ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ အသက်နဲ့လဲပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မောင့်ရဲ့စေတနာကို မြိုင် သံသယဖြစ်ပိလို့ပါပဲ။

မြိုင် ဘယ်သူနဲ့မှ ကလေးမရအောင် ကာကွယ်ခဲ့ပေမယ့် မောင့်ကိုယ်ပွားကို ရယူချင်လို့ သားကို ရအောင်ယူခဲ့တာပါ။

မြိုင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မဆိုလိုချင်ဘူး။ နားလည်ရင်တော်လောက်ပါပြီ။ စီမံကိန်းကြီးတွေ ဘယ်လိုချပြီး မြိုင်စီးပွားရှာခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးကျ စွန့်လွှတ်ရတာပဲ။

ကြီးကြီး ဘုရားရှိခိုးတော့ ရွတ်တာလေ။

'မိမိပြုသော မကောင်းမှု၊ ကောင်းမှုကံသည်သာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရှိကြပါသည်တကား'တဲ့။ သိပ်မှန်တာပဲနော်။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ဓလေ့ထုံးစံမှာရှိတဲ့ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့မကြိုးစား၊ လျစ်လျူရှုခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ သူတစ်ပါးရဲ့ကာမဂုဏ်ကို ခိုးယူတဲ့မိန်းမ၊ ခုတော့ အေအိုင်ဒီအက်စ်ဆိုတဲ့ ရောဂါဆိုးကို ထွေးပိုက်ပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားပါပြီ။

သားကိုလည်း အစစ ဖွင့်ဟရေးလိုက်ပြီးမို့ သားက မကြာခင် ဆက်သွယ်ပါလိမ့်မယ်။

မောင့်ဘဝသာယာပါစေ။

မြိုင်

စာဆုံးတော့ သူ မောသွားသည်။ ခေါင်းမှာလည်း ရီဝေလာသည်။ စာသဘောကို အပြန်ပြန် သူစဉ်းစားလိုက်သည်။ မြိုင့်အဖြစ်ဆိုးအတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တရားဝင်လက်ထပ်ခြင်းကို မကြေညာခြင်း၊ သားကို မွေးစားသားအဖြစ် ကြေညာခဲ့ခြင်း၊ ဒီလုပ်ရပ်တွေကိုတော့ သူနားမလည်၊ စာထဲမှာက သူ့ကို နားလည်ပါဆိုသည်။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားဦးတော့ သူက မြိုင့်စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လက်မခံလိုသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ မာနကိုပြဖို့ အခွင့်ပေါ်လာပြီ။ သူသည် မှတင်ခေါင်းရင်းမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်၏။ ဘကြီးမွန်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"ကြီးကြီးနဲ့အိုင်ရင်းကို ခေါ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် လမ်းမလျှောက်ချင်သေးလို့ ကြီးကြီးကို ဒီကိုခေါ်ရတာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောပေးပါ"

ဘကြီးမွန်းတက်သွားပြီး မကြာခင် ကြီးကြီးရော အိုင်ရင်းပါ သူ့ခုတင်အပါးမှာ လာရောက်ထိုင်ကြသည်။ သူသည် အသက်ကို သတိနှင့် မှန်မှန်ရှူနေသည်။ ကြီးကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ ပြောပြ၏။

"ကြီးကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ မြိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကြီးကြီးရော၊ အိုင်ရင်းပါ သိခဲ့သမျှ ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ဟာ မြိုင်နဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားပေမယ့် အတိအလင်းကြေညာထားသူ မဟုတ်တဲ့အတွက် မြိုင့်ရဲ့ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မြိုင့်ကို မြင်ထားတဲ့အမြင်ကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေ..."

ကြီးကြီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

"မဟုတ်ဘူးလေ မောင်တင်ဖေ၊ သူ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းရှိသလို မောင်တင်ဖေရောက်လာမှ ရှာဖွေပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မောင်တင်ဖေ ခံစားပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်"

"မလိုပါဘူးကြီးကြီး၊ မြိုင့်စာထဲမှာ ဒီပစ္စည်းကိစ္စ ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ကို ဘာမှ တည့်တည့်လင်းလင်း မရေးခဲ့ဘူး၊ ရေးခဲ့လဲ ကျွန်တော်ကလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ကြီးကြီးကို ဆက်လက်ကူညီချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ဒုက္ခိတမို့ ခွင့်လွှတ်ပါ"

"ကြီးကြီး အားလုံးသိပြီးသားပါ၊ အိုင်ရင်းကပြောထားလို့ မောင်တင်ဖေရဲ့သား မောင်ဖေမြိုင်ကလည်း ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို အုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ မောင်တင်ဖေ ရှိရမယ်လေ"

ကြီးကြီးက ဆက်ပြော၏။

"သားပြန်လာလို့ သားရဲ့ ဒီပြဿနာအပေါ်မှာ လေ့လာသုံးသပ်ချက်ကို မှတ်ပြီးတော့မှ နောက်ကိစ္စကို စဉ်းစားတာပေါ့ကြီးကြီး၊ သားက ဘယ်လို လက်ခံဆုံးဖြတ်မလဲမသိ၊ သားကို အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့လည်း ကျွန်တော်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ တစ်နာရီတောင် မနေပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် ဘာပစ္စည်းမှလည်း မဆက်ခံလိုဘူး..."

သူသည် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်ပြန်၏။ အိုင်ရင်းကတော့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်ခါက မြိုင်ပြောသောစကားကို ကိုတင်ဖေ မကြားရသေး။

"ကိုတင်ဖေဟာ တစ်နေ့နေ့ လက်ထပ်ပြီးကာမှ သူ့မိန်းမဆိုသွားခဲ့ရင် ကိုယ့်ရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဟိုမိန်းမဆီ အရောက်မခံနိုင်ဘူး"

မြိုင်ပြောခဲ့သောစကားတွေကိုသာ ကြားရလျှင် ကိုတင်ဖေ ယခုထက်ခံပြင်းမည်။ သူ့အချစ်အပေါ် ကုန်သည်တွက် တွက်လေခြင်းဟု ပို၍ကြေကွဲနာကျည်းမည်။ အိုင်ရင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှထင်မြင်ချက် မပေးတော့ပေ။

"တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်မြိုင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြေညာပေမယ့် မောင်ဖေမြိုင်ဟာ ကျွန်တော့်သားလို့ သူ့သားထံကို ဖွင့်ပြီးစာရေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် ရင်အေးရပြီ၊ ကျွန်တော့်

ရင်မှာ စိုးရိမ်နေတာက တစ်နေ့ မောင်ဖေမြိုင်များ သမီးစိမ်းကို ချစ်လာရင် ကျွန်တော်နည်းနည်းမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ သူ့အမေကျွန်တော့်ကို ခြေတော်တင်သလို မောင်ဖေမြိုင်က စိမ်းကို ခြေတော်တင်မှာပဲလို့ စိုးရိမ်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူတို့သားအမိအချစ်ကို မယုံဘူး၊ သူ့အမေစာအရ စိမ်းကို ဖအေတူမအေကွဲ မောင်နှမမှန်းသိရင် သားက စိမ်းကို ရည်းစားလို မချစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်ချရပြီ။ သားဟာ ပြန်လာတဲ့တစ်နေ့ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ တောသားတစ်ယောက်ကို သူ အဖေတော်ရဲရင်တော့ ကျွန်တော် ချီးကျူးရမှာပေါ့။

"မြိုင်ဟာ သူ့သားကို တရားဝင်ပစ္စည်းတွေ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီးလေတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူ့အမေကျန်တဲ့ပစ္စည်းကို တံတွေးပေါက်လောက်တောင် မမက်ဘူးဆိုတာ သားကို ပြောလိုက်ပါ၊ တစ်ခုကလည်း ကြီးကြီးတို့ စဉ်းစားမိလား"

ကြီးကြီးရော အိုင်ရင်းရော ဘာမှမဖြေနိုင်။

"သူ့စာထဲမှာ သားဆီကိုကျွန်တော်ဟာ သားအဖေဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရေးလိုက်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ ကျွန်တော့်သမီး မောင်ဖေမြိုင်နဲ့ ညားမှာမိုးတယ်၊ သားက စာရိတ္တကောင်းပေမယ့် အဖေတူမအေကွဲ ယူမဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်၊ မြိုင့်ဘက်ကလည်း သမီးနဲ့မောင်ဖေမြိုင် ရမှာစိုးတယ်၊ သား ဟိုတစ်ခါ စာမေးပွဲဖြေပြီး လှည်းကူးမှာ ထမင်းသွားစားတယ်၊ 'စိမ်းမြညို'ထမင်းဆိုင်ကောင်းကြောင်း ပြောခဲ့တာ ကြီးကြီး မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒီကတည်းက သားက စိမ်းအလှကို ချီးကျူးအမွှမ်းတင်ခဲ့တာ၊ တကယ်လို့များ သားဟာ စိမ်းနဲ့ ရသွားရင် ဒီပစ္စည်းတွေ သမီးက

မောင်ဖေမြိုင့်ဇနီးအနေနဲ့ အားလုံးဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရသွားမှာကို သူ မလိုလားဘူး၊ ရှင်းလား၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် မောင်ဖေမြိုင်ကျွန်တော့်သားမဟုတ်တောင် စိမ်းနဲ့ညားမှာစိုးလို့ သားလို့ ပြောခဲ့သလားမသိ၊ ကျွန်တော်သံသယရှိတယ်ဗျာ..."

ကြီးကြီးနှင့်အိုင်ရင်းမှာ ဘာမှမဖြေနိုင်၊ မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေသလောက် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ စကားတစ်လုံးမှလည်း ပြန်မပြောနိုင်ကြ။ မကြာခင် ဘကြီးမွှန်း အခန်းထဲဝင်လာသည်။

"ကျွန်တော်ပြန်မယ် ဘကြီးမွှန်း၊ အောက်ထပ်လိုက်ပို့ပါ၊ မြညိုတို့သားအမိ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေတယ်"

"နေပါဦးလား မောင်တင်ဖေ၊ မြိုင့်ဈာပနပြီးတဲ့အထိ မြညိုတို့ပါနေပါစေ"

"တော်ပါပြီကြီးကြီး၊ ဘာအနေနဲ့ ကျွန်တော်နေရမှာလဲ၊ သူ့ပစ္စည်း ယူနိုးနိုးနဲ့ 'လင်'လို့ ကျွန်တော့်ကို မကြေညာခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော် သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ မလိုဘူး၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော် ပေါင်တစ်ဖက် ပေးခဲ့ပြီးပြီလေ၊ သွားမယ် ဘကြီးမွှန်း"

ဘကြီးမွှန်းအကူအညီနှင့် သူ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြီးကြီးသည် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ရစ်သည်။ အိုင်ရင်းကလည်း ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ပြောင်လက်ချောမွေ့သော လှေကားထစ်များကို တစ်ရံရောအခါ သူ တက်လှမ်းခဲ့ရာမှ မင်္ဂလာတရား ပျောက်ဆုံးသော ဓာတ်လမ်းကို ခင်းခဲ့သည်။

ယခုသူ့ခြေများသည် လှေကားထစ်ကို တစ်ထစ်ချင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပျောက်ဆုံးသော မင်္ဂလာတရားအတွက်၊ ဇနီးမယာ·

အပေါ် မစောင့်စည်းနိုင်သော ကိုယ်ကျင့်တရားအတွက် ပေါင်တစ်ဖက် ပေးဆပ်လိုက်ရပြီဖြစ်၍ တစ်ချောင်းတည်းသောခြေဖြင့် သူဆင်းလာခဲ့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေးဆပ်ကာ လူစဉ်မမီသည့်ဘဝ ရောက်သည်အထိ သူ သစ္စာရှိစွာ ချစ်ခဲ့သောအချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်သော မိန်းမ၊ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျည်းခံခက်လှသည်။

လှေကားရင်းတွင် ရိုးသားသန့်စင်သော မျက်နှာလေးနှင့် မြည်ိုတို့သားအမိက သူ့ကို လက်ကမ်းကာ စောင့်ကြိုနေသည်။

ဦးစံမြိုင်ကားနှင့် သူတို့သားအဖသုံးယောက် အိမ်ကြီးမှထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြာအောက်မှ ရေနတ်သမီး၏ နန်းတော်ပြာထဲမှ ဒေါ်ခင်သန္တာ၏ ငိုရှိုက်သံကို သူတို့သားအဖ မကြားပါ။ ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ဆင်ဝင်ပေါ်မှရပ်ကာ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားသော ကားလေးကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

"ဒီဇာတ်ကိုက ကတည်းက နိုင်လို့ကတယ်မှတ်ပါ"ဟု လက်မထောင်ပြောခဲ့သော သူ့တူမမြိုင်၊ သေမင်းနှင့်ကျတော့ သူ့ဇာတ်ကို ဆက်မကနိုင်တော့။

(၃၂)

မောင်ဖေမြိုင်သည် မြိုင်၏ရှာပနချမည့်နေ့ ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှ ရောက်လာသည်။ မောင်ဖေမြိုင်ကို စောင့်သောအနေဖြင့် တမင် ငါးရက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှာပနမှာ ခမ်းခမ်းနားနားနှင့် ပြီးစီးသွားပါသည်။ အိုင်ရင်းကို မြိုင်ကမှာခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ သူ့ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုလ်ပါ၊ မြသွင်းပါနှင့်ဆို၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ ရက်လည်ပြီးနောက် အိမ်ကြီးသည် ပင်ကိုက လူနည်းရသည့်အထဲ ယခု ပိုမိုတိတ်ဆိတ်နေသည်။ မြိုင်၏ ရေပြာရောင်နန်းမဆောင်ခန်းကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မောင်ဖေမြိုင်သည် သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲမှာ အနေများသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စာဖတ်ခန်းကို ဆင်း၍ စာအုပ်များစွာ ဖတ်သည်။ ရှေ့

အပတ်အတွင်း အင်္ဂလန်ကိုပြန်သွားရမည်။ သူ့ပညာသင်ကြားရေးက မပြီးဆုံးသေး။ နောက်ဆုံးနှစ် ကျန်သေးသည်။ ကုန်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ ဘွဲ့ကို သူ ယူရမည်ဖြစ်သည်။ မေမေ၏လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက် အုပ်ချုပ်ရမည်။ ရစ်ချတ်တို့အိမ်ကိုတောင် သူမသွား၊ အိမ်ထဲပဲ ကုပ်နေသည်။

အိပ်ခန်းထဲနေတော့လည်း သူ၏ချစ်လှစွာသော ဦးဦးမောင်တင်ဖေကို သတိရသည်။ ဤအိပ်ခန်းလေးထဲတွင် ဦးဦးနှင့်အတူ သူ မွေးဖွားလာခဲ့သည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ဦးဦးသည် သူ့ဘဝအတွက် အင်္ဂကပ်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားသူ့ကို အပျော် မလွန်အောင် ဦးဦး အစစ စည်းကမ်းတကျ သူ့ကို ထိန်းကွပ်ခဲ့သည်။

မသေခင် မေမေရေးခဲ့သော စာအရဆိုပြန်တော့ ဦးဦးသည် သူ့အဖေတဲ့။ သူသည် ခုတင်ပေါ်လှဲရင်း စဉ်းစားသည်။ မေမေသည် ဘာဇာတ်ထုပ်တွေကို ခင်းခဲ့ပါသလဲ။ ဦးတင်ဖေသည် သူ၏အဖေ ဆိုလျှင် စောစောက ဘာလို့ မပြောထားသလဲ။ ဦးဦးနှင့်မေမေတို့ လက်ထပ်ပွဲကို ဘာကြောင့် တရားဝင် မကြေညာပါသလဲ။

မြိုင် ရောဂါကြောင့် အိပ်ရာထဲ မလဲခင် သူ မြန်မာပြည် ခေတ္တပြန်လာစဉ်က လှည်းကူးသွားသောနေ့ကို သတိရသည်။ ချိုင်းထောက် တုတ်ကောက်ကြီးနှင့် သူ့ကို ရွယ်ခဲ့သောဦးဦး၊ ခက်ထန်သောဒေါသနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေသော ဦးဦး၏ ဤလိုမျက်နှာမျိုးကို သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။

အသားညိုညို၊ မျက်ဝန်းညိုမှောင်၍ မျက်ခုံးမွေးထူထူနှင့် ကျက်သရေရှိလှသော စိမ်း၊ အရပ်ကလည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊

သူ့ လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်စွာ စီမံခန့်ခွဲနေသော မိန်းကလေး၊ သူ အလွန်လေးစား ချစ်ခင်သော မိန်းကလေးမှာ ယခုတော့ သူ၏ အဖေတူအမေကွဲ နှမ ဖြစ်နေပါပကော၊ ထိုအဖြစ်တွေက တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်မိသည်။

မေမေဘာတွေ လုပ်ခဲ့ပါသလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မေးရပါ့၊ ဦးဦးနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့က ဦးဦး အမျက်ပြေသေးပုံမရ။ မေမေ၏ဈာပနတွင် ဦးဦးကို သူ လုံးဝမတွေ့ရ။

အန်တီအိုင်ရင်းကတော့ ပြောသည်။ မြိုင်ဆုံးစဉ်က လာကြောင်း၊ ဈာပနသင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့ကတော့ ဦးတင်ဖေ ခြေမသန်၍ အားနာသောကြောင့် မဖိတ်ကြောင်းလောက်ပဲ ပြောသည်။

အားလုံးကိုတော့ တစ်နေ့ ဆုံ၍ ရှင်းချင်သည်။ ဦးဦးလည်းပါ၊ အိုင်ရင်းနှင့် ကြီးကြီးလည်း ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် ပါဝင်စေချင်သည်။ အင်္ဂလန်ကိုမပြန်ခင် ဒီတွေ့ဆုံပွဲလေးကို ဖြစ်အောင်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ခုတင်မှထ၍ စာကြည့်စားပွဲအံဆွဲကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မြိုင့်အခန်း၏သော့နှင့် အခန်းတွင်းရှိ ဘီရိုသော့များကို တွေ့ရသည်။ သူ သော့များအားလုံးကို ယူ၍ မြိုင့်အခန်းကို ကူးသွားသည်။ အခန်းသော့ဖွင့်၍ အခန်းဝမှ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

တံခါးများပိတ်ထားပေမယ့် အပြာရောင်ပွင့်ခက်နွယ်များ ယှက်နေသော ခန်းဆီးများသည် ပြတင်းတံခါးများပေါ်တွင် ရှိမြဲ၊ အပြင်က နေခြည်လေး ခန်းဆီးကို ထိုးဖောက်နေ၍ အပြာရောင်အခန်းတွင်းမှာ လွှမ်းနေသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

ပြောင်လက်သောကြမ်းပြင်ပေါ် သူ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ မြိုင်၏ခုတင်ကို ငွေပြာရောင်ဖဲသားပေါ်တွင် ကြာပွင့်ခက်တွေ ပုံဖော်ထားသော အိပ်ရာဖုံးနှင့် လွှမ်းထားသည်။ သူသည် ခန်းမ လယ်မီးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပြတင်းတံခါးတစ်ပေါက်နှင့် ဝရန်တာကို ထွက်သော တံခါးမကြီးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်၍ လေအေးများအခန်းထဲ ကို ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းလယ်က ဆိုဖာပေါ်တွင် သူထိုင်လိုက်သည်။ နံရံလေးဘက်လုံးကို ကြည့်နေမိသည်။ နံရံကိုဆေးသုတ်ထားသည် ကိုက ကျီးဥရောင်အပြာနု၊ မေမေသည် အပြာရောင်ကို အတော် ကြိုက်ဟန်တူသည်။

မေမေ၏ကွယ်လွန်ချိန်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုတော့ စောစီးပါသေးသည်။ မေမေ့ငွေကြေးများသည် မေမေ့ကျန်းမာရေးကို မကာကွယ်နိုင်ပေဘူးလား။

အင်္ဂလန်သို့ သူ့ကိုလိုက်ပို့စဉ်က လန်ဒန်ဆင်ခြေဖုံး တစ်ထပ် တိုက်လေးတစ်လုံးမှာ ထားခဲ့ပုံ၊ မေမေ အင်္ဂလန်နှင့်ပြင်သစ်ကို ကူး နေပုံတွေကို သတိရသည်။ ဒါလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း စီးပွားရေးကို ကြိုးပမ်းနေ၍များ မေမေ စောစီးစွာ ကွယ်လွန်ခဲ့လေသလား၊ သူ မေမေ့ရျာပနအတွက် မလာခင် လန်ဒန်ရှိ မေမေ့ဝတ်လုံကလည်း ပြန် လာလျှင် တွေ့ဖို့ မွှပ်တောင်းထားသည်။

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သော့တွဲတစ်ခုကိုယူကာ ဘီရို များကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မေမေ့အဝတ်အစား ဝတ်စုံများ၊ နိုင်ငံခြား သွားလျှင် ယူသွားသော အနွေးထည်ဝတ်စုံများ၊ ဘီရိုနှစ်လုံး အပြည့်၊ ရိုးရိုးအဝတ်ဘီရိုနှစ်လုံး၊ ကျန်ဘီရိုများက ခန်းဆီး၊ မွေ့ ရာခင်း စသည်

များ ထားသည်။ ဒါတွေကတော့ ကြီးကြီးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး လှူပစ်လိုက် မည်။

မေမေဘယ်လိုပဲ ခမ်းခမ်းနားနားနှင့် နေခဲ့ပေမယ့် သူသေတော့ ထိုပစ္စည်းတွေကို ထားခဲ့သည်။ မီးတောက်များအလယ်မှာ ပြာဖြစ် သွားသော မေမေ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ယောင်လာသည်။

ခေါင်းရင်းဘက်ဘီရိုကြီးမှာတော့ စာချုပ်စာတမ်း ဖိုင်တွဲများ၊ အံဆွဲထဲတွင် လက်ဝတ်လက်စားများ အစုံလိုက် အစုံလိုက်၊ ပုလဲ၊ စိန်၊ မြ၊ နီလာ၊ ပတ္တမြား တလက်လက်တောက်ပနေသည်။ ကတ္တီပါ အနက်ခံဘူးများထဲတွင် နေရာမပျက်၊ မေမေအသက်ရှိစဉ်က ဒါ တွေ ဝတ်စားသည်ကို သူ သိပ်မတွေ့၊ တစ်ခါတစ်ရံမှ မေမေ ဝတ် သည်။

သူသည် ဖိုင်တွဲတချို့ကို ယူလာ၍ ဆိုဖာရှိရာ ပြန်လျှောက် လာသည်။ အလယ်စားပွဲတွင် တင်ကာ ဖိုင်များကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အိမ်စာချုပ်၊ ကုမ္ပဏီရှယ်ယာစာချုပ်၊ မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းစာချုပ် များနှင့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများနှင့် အပြန်အလှန်ပေးစာများ၊ အစုရှယ်ယာ ဝင်ထားသော အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်ရှိ ကုမ္ပဏီများစာရင်း။

နောက်ဆုံးဖိုင်တွဲကို ဖွင့်တော့ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကလေးမွေးစားသော စာချုပ်၊ ကလေးနာမည်က မောင်ဖေမြိုင်။

“ဘုရား...ဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...”

သူ ရေရွတ်မိ၏။

မေမေသည် ဘာဇာတ်ထုပ်တွေများ ခင်းသွားပါသလဲ၊ ဒီမေးခွန်း ပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ မေမေအင်္ဂလန်ကို

ရေးလိုက်သောစာအရ သူသည် မြိုင်နှင့်ကိုတင်ဖေတို့မှ မွေးသောသား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့မိဘက ဘယ်သူလဲ...။

သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးဦးကိုမေးဖူးသည်။ သူ့ဖေဖေအကြောင်း၊ ဦးဦးကလည်း သူ့ဖေဖေအင်္ဂလန်တွင် ကွယ်လွန်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ အမည်က ဦးဖေထင်အောင်တဲ့။ ဦးဦးကပါ ဒီလိုပြောခဲ့သည်။ ဦးဦးကပါ ရော၍လိမ်သလား၊ တကယ်ပဲ သူ့အဖေသည် ဦးဖေထင်အောင်လား။ သူ့ကျောင်းမှာ သူ့အဖေအမည်ကို အဘိုးနာမည်ထည့်ထားခဲ့သည်။ စိတ်အတော်ရှုပ်သွားသည်။ စာချုပ်၏ သက်သေနေရာမှာ အိုင်ရင်းနှင့် ဘွားဘွားဒေါ်ခင်သန္တာလက်မှတ် တွေ့ရသည်။ သူသည် ကျောက်မျက်ရတနာများထည့်သော ဘီရိုကိုသာ ပိတ်ယိုက်၍ စာချုပ်ပါဖိုင်တွဲကို ယူကာ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

"ဘွားဘွား...ဘွားဘွား"

သူ အသံကုန်အော်ဟစ် ခေါ်လာသည်။

"သား...ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘွားဘွား ဒီမှာ"

ဘွားဘွားက စာဖတ်ခန်းအဝမှ လှမ်းမေးသည်။

"သား၊ ဘွားဘွားကို မေးစရာရှိတယ်"

သူ ပြေးဆင်းလာ၍ မောနေသည်။

"မေးစရာရှိလည်း ဖြည်းဖြည်းပေါ့သား၊ လာ...စာဖတ်ခန်းထဲ စကား ပြောရအောင်"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် စာကြည့်စားပွဲရှိရာ မခေါ်၊ နံရံကပ်ထားသော ဆိုဖာနှစ်ယောက်ထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မြေးအဘွား

ချာပနပြီးမှ ယခုလို မဆုံသေး။ ဘွားဘွားက မောင်ဖေမြိုင့်ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ သပ်လိုက်သည်။

"ကဲ... သားလေး ဘာသိချင်လဲ"

ဘွားဘွားက မေးလိုက်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ဘာမှမပြော၊ စာချုပ်ပါသောဖိုင်ကို ဒေါ်ခင်သန္တာကို ထိုးပြလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်သန္တာသည် စာချုပ်ကို ဖတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားသည်။

"အဲဒါ ဘွားဘွားတို့ လက်မှတ်ထိုးထားတယ် မဟုတ်လား..."

မောင်ဖေမြိုင်က မခံချိမခံသာနှင့် မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်"

"မေမေ နေမကောင်းနေတုန်းက အင်္ဂလန်ကိုရေးတဲ့စာမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဦးဦးတင်ဖေနဲ့ မေမေညားမွေးတာလို့ ဘာလို့ရေးထားရသလဲ၊ ကျွန်တော် အဖြစ်မှန်ကို သိချင်တယ်၊ ဘွားဘွားသိလား၊ ဘယ်သူသိလဲ...၊ ပြောပြစမ်းပါ..."

သူသည် ဘွားဘွား၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်၍ မေးနေသည်။

"ဘွားဘွား... ဖြေလေ"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် အသက်ရှူ ရပ်သွားမတတ် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

"သား...စာချုပ်အရတော့ ဘွားဘွားလက်မှတ်ထိုးတာ အမှန်"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ရှေ့ကိုစကားမဆက်နိုင်၊ ဘာကိုဖြေရမှန်းကို မသိသလို ဖြစ်နေသည်။ မြိုင်လုပ်ပုံတွေက တွေးရခက်ကြီး၊ ဇာတ်

လမ်း မရှုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ခဲ့သလိုပင်။ လက်မှတ် ထိုးတာကတော့ အမှန်ပဲ။

"တကယ်လို့ မေမေနဲ့ဦးဦး ညားမွေးတာဆိုရင်လဲ ဘာကြောင့် ဦးဦးကို ကျွန်တော့်အဖေအဖြစ် လူသိရှင်ကြား မကြေညာဘဲ မွေးစားသားလို့ လုပ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်က တိတ်တိတ်ပုန်းညားပြီး မွေးလာတာလား..."

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် ပင့်သက်ရှိုက်နေသည်။

"သားမေမေနဲ့မောင်တင်ဖေ တရားဝင်လက်ထပ်တာတော့ ဘွားဘွားသိပါတယ်"

"ဘယ်လိုလက်ထပ်တာလဲ..."

"တရားသူကြီးတစ်ယောက် အိမ်ခေါ်လာပြီး ဘွားဘွားနဲ့အိုင်ရင်း ရှေ့မှာ လက်ထပ်တာ"

ဒေါ်ခင်သန္တာ ဖြေပုံ ထစ်အထစ်အနှင့်။ မဖြေချင့်ဖြေချင်။

"အိုး...ဒီလိုဆို အန်တီအိုင်ရင်းကို မေးမယ်၊ သားကိုမွေးစားတဲ့ စာချုပ်ထဲမှာလဲ အန်တီအိုင်ရင်း သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးထားတာပဲ"

ဝိတ်မြန်ကိုယ်မြန် လှုပ်ယှဉ်ပီပီ မောင်ဖေမြိုင်သည် ဖုန်းရှိရာ ဧည့်ခန်းသို့ ထသွားသည်။

အိုင်ရင်းကိုဆက်တော့ အိုင်ရင်းအိမ်မှာမရှိ။ ကိုလှဦးနှင့် ရစ်ချတ်ကို ကုမ္ပဏီမှာ ခေါ်၍ရသည်။ ကိုလှဦးနှင့် သူ စကားပြောသည်။

"အန်ကယ်၊ အန်တီအိုင်ရင်း ဆေးရုံက ဂျူတီပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အမြန်လာခဲ့ပါလို့၊ အန်ကယ်ပါ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါ၊ အလုပ်တွေ ရစ်ချတ်နဲ့လွှဲခဲ့၊ အရေးကြီးလို့"

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုင်နေသော ကိုလှဦးကလည်း အံ့အားသင့်နေသည်။

"အေး... အေး..."

ဒါပဲပြော၍ စကားမဆက်ခင် မောင်ဖေမြိုင်သည် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဘွားဘွားရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် မောင်ဖေမြိုင့်ပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

"အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါဦးသားရယ်၊ စိတ်တွေ သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊ ဘွားဘွားလဲ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး"

မောင်ဖေမြိုင်သည် သူ့ဘွားဘွားကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှ သနားလာသလို ဝေဒနာတစ်ခုကိုလည်း ခံစားရသည်။ တကယ်သာ သူသည် မွေးစားသားဆိုရင် ဒီအဘွားကြီးသည်လည်း သူ့အဘွားအရင်းမဟုတ်၊ သူ့ဇာစ်မြစ်သည် ဘယ်ကလဲ၊ သူ သိချင်သည်။

မောင်ဖေမြိုင်တွေးနေသလို ဒေါ်ခင်သန္တာ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က လေယာဉ်ကွင်းမှာ အင်္ဂလိပ်သူနာပြုဆရာမလက်ထဲမှ ပွေ့ချီလာသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး သားလေးကို သူ မြင်ယောင်လာသည်။ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မြိုင်က ဝတ်လုံနှင့် မွေးစားသားအဖြစ် စာချုပ်ပုံ၊ သား ကင်ပွန်းတပ်သောနေ့က မွေးစားသားအဖြစ် အတိအလင်း ကြေညာ၊ ဒါတွေအားလုံး သူ့မျက်လုံးတွင် ပေါ်လာသည်။ မောင်ဖေမြိုင် စိတ်ရှုပ်မည်ဆိုလည်း ရှုပ်စရာ။ မြိုင်

သည် မဆုံးခင် သားထံစာရေးတော့ ဘာကြောင့် မောင်ဖေမြိုင်သည် မောင်တင်ဖေနှင့် မြိုင်နှင့်ရသော သားဟူ၍ ရေးပါသလဲ။ သူ့အတွေးသည်လည်း တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။

"သားငယ်ငယ်တုန်းက..."

မောင်ဖေမြိုင်သည် ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေရာမှ စကားစပြောသည်။

"ဦးဦးနဲ့ ညဘက်စကားပြောတော့ သားကို အင်္ဂလန်မှာမွေးတာတဲ့၊ သားဖေဖေက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးတာတဲ့၊ ဦးဦးကရော ဘာလို့ ဒီလို ဖုံးဖိထားရတာလဲ၊ ဝိုင်းလိမ်တာလဲ၊ လိမ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ၊ လိမ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သားက အင်္ဂလန်က တစ်ယောက်ယောက်က မွေးတဲ့ ကလေးကို မေမေက မွေးစားလာတာပေါ့၊ သားမိဘတွေက လန်ဒန်မှာပေါ့"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်သည်။

"သားရယ် နောက်ဆုံး မေမေမသေခင် ဖွင့်ဟဝန်ခံတာ အမှန်ဆုံးနေမှာပေါ့၊ တစ်ခုကလဲ သားဟာ မေမေ့သားအရင်း မဟုတ်လဲ ဘွားဘွားသားကို မြေးအရင်းလိုပဲ ချစ်ခဲ့တယ်၊ အင်္ဂလန်ကသားကို ယူလာကတည်းက ဘွားဘွား မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ခု တို့မှာ သားရယ်၊ ဘွားဘွားရယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လဲ ဘွားဘွားမသိပေမယ့် သားကိုသား ငါဟာ မွေးစားသား၊ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ မွေးတာမို့ စာမေးပွဲပြီးရင် မြန်မာပြည် ပြန်မလာဘဲ အင်္ဂလန်မှာတော့ မနေပါနဲ့၊ ဘွားဘွားကို တစ်ယောက်တည်း သားပစ်မထားပါနဲ့"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် မောင်ဖေမြိုင်ကို ဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ခုမှ ငိုဖြစ်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ဘွားအေကို ပြန်ပွေ့လိုက်သည်။

"ဘွားဘွား...ထ၊ အိပ်ခန်းထဲသွားရအောင် ဘွားဘွား ခဏနားဦး၊ ကျွန်တော့်စကားတွေကြောင့် ဘွားဘွား စိတ်ညစ်ရပြီ၊ ဘွားဘွားကို ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အင်္ဂလန်ပြည်ပေါက်ဖြစ်ဦးတော့ မြန်မာပြည်မှာကြီးတာ၊ မေမေက မြန်မာ့ရေမြေမှာ စီးပွားရှာချမ်းသာလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြုစုခဲ့တဲ့ ဒီတိုင်းပြည်၊ ကျွန်တော်တို့ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေပေးတဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ကို ကျွန်တော်ပြန်လာမှာ၊ ဘွားဘွားကို တစ်ယောက်တည်း မထားပါဘူး။ လာ...လာ ဘွားဘွား...ထ၊ အိပ်ခန်းထဲ သွားရအောင်၊ ညနေကျ အန်တီအိုင်ရင်းလာရင် အဖြစ်မှန်တွေ သိရမှာပေါ့"

ဒေါ်ခင်သန္တာသည် မျက်ရည်သုတ်ရင်း မောင်ဖေမြိုင် တွဲခေါ်ရာ အိပ်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေလိုက်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်၏ နှလုံးသားကို ထိခိုက်နာကျင်စရာ ဘာမှ မဖြစ်စေလိုပါ။ သူကလည်း မြိုင်ခင်းသမျှ ဇာတ်ထုပ်ကို အသေးစိတ်သိသူ မဟုတ်၊ မေးလည်း မမေးလိုတော့ပါ။ ယခုတော့လည်း မြိုင်က သူ့ဇာတ်ထုပ် သူ သိမ်းပေမယ့် ကျန်သူ မောင်ဖေမြိုင်မှာ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

●

(၃၃)

ညနေ လေးနာရီလောက် အိုင်ရင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘွားဘွားဒေါ်ခင်သန္တာရော၊ မောင်ဖေမြိုင်ပါ ထိုင်၍ ဧည့်ခံသည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် စကားပလ္လင်မခံ၊ လက်ထဲမှ ဖိုင်တွဲကို အိုင်ရင်းကို ထိုးပြလိုက်သည်။

"ဒီစာချုပ်မှာ အန်တီအိုင်ရင်း လက်မှတ်ထိုးထားတယ်။ ဒီ စာချုပ်အရဆိုရင် သားက မွေးစားသားပေါ့၊ ဦးဦးကလဲ ပြောတယ်၊ သားကို အင်္ဂလန်မှာ မွေးတာတဲ့၊ ဒါတွေ အန်တီအိုင်ရင်း အကုန် သိမှာပါ၊ သားကို အားလုံး ဖွင့်ပြောပါ၊ သား စိတ်မထိခိုက်ပါဘူး။ သား ဇာစ်မြစ်ကိုသိချင်တယ်"

အိုင်ရင်းသည် စာချုပ်ကို ကိုင်ရင်း ငိုင်သွားသည်။ သူငယ်ချင်း၏ အရုပ်တော်ပုံကိုလည်း သူ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း၏ သိက္ခာကိုလည်း မကျစေချင်။ မောင်ဖေမြိုင်ကိုလည်း စိတ် မထိခိုက်စေချင်ပါ၊ သူသည် အမှန်နိုင်ဆုံး စကားလုံးကို ရှာဖွေကာ ပြောပြလိုက်သည်။

"မိနာမဆုံးခင်က သားဆီကို စာရေးလိုက်တယ်လို့ အန်တီ့ကို ပြောတယ်၊ သားဟာ မိနာနဲ့ ကိုတင်ဖေ ရတဲ့သား၊ သားဖေဖေ အင်္ဂလန်မှာဆုံးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မေမေ အဲဒီလိုရေးပြီး အခု ဘာကြောင့် ဒီစာချုပ် ပေါ်လာရတာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်က ကောက်ရတဲ့ သားလဲ၊ ဒါကို ပထမဆုံး အန်တီအိုင်ရင်း ဖြေပါ"

အိုင်ရင်းသည် မောင်ဖေမြိုင့်ဝေဒနာကို စာနာမိပါသည်။ သူ့ စိတ်မထိခိုက်အောင် မှန်တာကိုတော့ ပြောသင့်သရွေ့ ပြောရတော့မည်။

"မေမေစာရေးတာကို သား ယုံပါ၊ သားဟာ မိနာက မွေးတာပါ၊ အင်္ဂလန်ကို အန်တီအိုင်ရင်း စာမေးပွဲဖြေဖို့သွားတော့ သူ လိုက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ဝန် ပါလာတယ်။ ဟိုမှာ သားကို မွေးတော့ အန်တီအိုင်ရင်းကိုယ်တိုင် မွေးပေးတာ၊ သားဟာ မေမေ့ရဲ့... မိနာရဲ့ သားအရင်းပါ"

မျက်မှောင်ကုပ်ထားသော မောင်ဖေမြိုင်သည် မျက်နှာကို လျှော့ချလိုက်ပေမယ့် အဖြေကို ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

"ဒီလိုဆို သားဖေဖေက ဘယ်သူလဲ"

"ကိုတင်ဖေ"

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"ဟုတ်ပါပြီလေ၊ မေမေရေးတဲ့စာမှာလဲ ဦးဦးဟာ သားဖေဖေတဲ့၊ ဘာလို့ သား ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အထိ ဦးဦးနဲ့ တစ်ခန်းတည်း အိပ်နေခဲ့ရပြီး မေမေကလဲ သားအဖေလို့ မပြောရတာလဲ၊ ဦးဦးကလဲ မပြောပါဘူး၊ ရစ်ချတ်ပြောလို့ သားဖေဖေ အင်္ဂလန်မှာသေသွားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လားမေးတော့ ဦးဦးက ဟုတ်တယ်၊ ဒီအကျိုးအကြောင်းတွေ မေမေ့ကိုမမေးနဲ့၊ မေမေ စိတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုလို့ မမေးရဘူး၊ အဲဒါတွေ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ဦးဦးနဲ့ မေမေက တရားဝင် လက်ထပ်ထားတာတဲ့၊ ဘွားဘွားပြောတယ်၊ အဲဒီစာချုပ် ကျွန်တော်ရှာလို့ မတွေ့ဘူး၊ အန်တီအိုင်ရင်းနဲ့ ဘွားဘွား သက်သေရှိတယ်ဆို"

အိုင်ရင်းသည် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။ ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောနိုင်။ မျက်စိထဲမှာ မြိုင်လုပ်ပုံတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုနေ့က ကိုတင်ဖေ တရားသူကြီးနှင့် ကြီးကြီး အခန်းထဲမှ အပြင်ထွက်သွားတော့ မြိုင်က စတီးလ်လင်ဗန်းတစ်ချပ် လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စတီးလ်လင်ဗန်းပေါ် စာချုပ်တင်ကာ မီးခြစ်နှင့်ရှို့လိုက်သည်။ စာရွက်များ ပြာကျသွားသည်အထိ မြိုင်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက သူငယ်ချင်းလုပ်ပုံကို နားမလည်။

"ဘာလုပ်တာလဲ မိုနာ"

"ကြီးကြီးကျေနပ်အောင် လုပ်ပြလိုက်တာ၊ မိုနာ လက်ထပ်ပြီး ကိုတင်ဖေနဲ့ အတူနေတယ်ပေါ့၊ လူသိရှင်ကြား ကြေညာဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ဟုတ်တယ်မို့လား၊ တကယ်တော့ ဒီစာချုပ်က မလိုဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုယ် မီးရှို့လိုက်တာ"

မိုနာ့စကားကြားတော့ အိုင်ရင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ တကယ့်ကိုလုပ်ချင်ရာလုပ်သော သူ့ သူငယ်ချင်း။

"အန်တီအိုင်ရင်း ဘာကို တွေးနေလဲ"

အိုင်ရင်းသည် လန့်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

"အဲဒီစာချုပ်က ဘယ်မှာလဲ"

မောင်ဖေမြိုင်က မေးလိုက်သည်။

"သားရယ်... သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာချုပ်စာတမ်းကို သူ့ဘာသာ သိမ်းတာ အန်တီအိုင်ရင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ"

အိုင်ရင်းအဖြေကလည်း မှန်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ငိုင်နေရာမှ

"ဦးဦးဆီမှာများလား၊ ကျွန်တော် သွားမေးချင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

"အချိန်စောပါသေးတယ် သား၊ ကိုတင်ဖေလဲ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်တယ်၊ သူ့ခမျာ ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ဖြတ်လိုက်ရတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်"

"အဲဒီခြေတစ်ဖက် ဘာလို့ ဖြတ်လိုက်ရသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အမှန်ပြောကြပါ၊ အန်တီအိုင်ရင်းတို့ မပြောလဲ ကျွန်တော်က မရရအောင် စုံစမ်းမှာ"

အိုင်ရင်းက စဉ်းစားရင်း ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

"သားပြောတာမှန်တယ်၊ ကိုတင်ဖေရဲ့ အနစ်နာခံမှုကိုတော့ မောင်ဖေမြိုင် သိသင့်တာပေါ့၊ အိုင်ရင်း...အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်ပါ"

ကိုလှဦးကပြောလိုက်မှ အိုင်ရင်းသည် စိတ်တင်းကာ တဖြည်းဖြည်း ပြောပြသည်။ မိုနာ၏ ရွှေချောင်းလုပ်ငန်းမှအစ ကိုတင်ဖေ မိုနာအတွက် ပေါင်တစ်ဖက်အပြတ်ခံကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားပုံကို အစအဆုံး ပြောပြသည်။ ဆေးရုံပေါ် ကိုတင်ဖေ တက်နေစဉ် မြိုင်မလာ၍ ကိုတင်ဖေ စိတ်နာသည်ကိုတော့ မပြောပါ။

"ဒီလိုဆို ဦးဦးဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပဲ၊ အသက်မသေတာ ကံကောင်း၊ မေမေ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဦးဦး ခံစားထိုက်တာပေါ့၊ ဦးဦး ခုလို လှည်းကူးမှာ ပြန်နေရတာတော့ ဘယ်တရားမလဲ၊ တစ်ခုက ကျွန်တော်မရှင်းဘူး၊ ဦးဦးနဲ့ မေမေ လက်ထပ်စာချုပ်ကတော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခံရတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီစာချုပ် အန်တီအိုင်ရင်းတို့ရှေ့တွင် ချုပ်တာတော့ အမှန်၊ သားကို မွေးစားတဲ့စာချုပ်ကတော့ အသေအချာ ဖိုင်တွဲထားတယ်၊ အဲဒါကိုက သံသယဖြစ်စရာ"

မောင်ဖေမြိုင်က ကြေကွဲဆွေးမြည့်စွာ ပြောလာသည်။

"ဒီလိုပါ၊ စာချုပ်မရှိလို့ မခံစားရဘူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုတင်ဖေ ဆေးရုံတက်နေတော့ ငွေ ၅ သိန်း ပေးပါတယ်၊ ကိုတင်ဖေက လက်မခံတာပါ၊ ခုလဲ လှည်းကူးမှာ သူ့သမီးနဲ့ သူ့မယားက ပြုစုလို့ ဟော လိုက်သွားတာပါ"

"ဟုတ်တယ်... ဦးဦးမှန်တယ်၊ သားဆိုလဲ ဒီငွေကို မယူဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူတယ်၊ လက်ထပ်ပြီး စာချုပ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တယ်၊ လက်ထပ်တာကိုလဲ မကြေညာဘူး၊ လျှို့ဝှက်ထားတယ်၊ ခိုင်းတော့ ရက်ရက်စက်စက် ခိုင်းတယ်၊ ယောက်ျားသား

တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့သိက္ခာကို စော်ကားတာပဲ၊ ဦးဦးက ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဦးအကြောင်း ကျွန်တော် သိတယ်၊ ဦးဦးကို မေမေ လက်ထပ်တုန်းက ဒေါ်မြညိုဟာ စိမ်းကို မွေးပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

အိုင်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ငိုင်ကျသွားပြန်သည်။ ကိုလှဦးမှာ မနေသာတော့ပေ။

"တစ်ခုရှိတယ် သားရယ်... ဖြစ်ပြီးတဲ့အတိတ်ကို ပြန်မတွေးပါနဲ့တော့၊ မိုနာဟာ ကိုတင်ဖေနဲ့ လက်ထပ်တာကို မကြေညာတာကလဲ မြညို မယားကြီးက ရှိနေတော့ သူ့ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ မကြေညာတာ ဖြစ်မယ်၊ ကိုတင်ဖေကလဲ သဘောတူဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သားလဲ ဒီဂရီအတွက် အင်္ဂလန် ပြန်သွားရမယ်၊ စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ ပြန်လာပါ၊ မင်းမေမေဆန္ဒအတိုင်း သူ့အမွေကို ဆက်ခံပြီး သားလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ သားနဲ့ ကိုတင်ဖေနဲ့ ပြေလည်ကြဖို့ အန်ကယ်တို့ပါ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်၊ ပစ္စည်းတွေ သားပိုင်ပြီပဲ၊ ကိုတင်ဖေကို ကြိုက်သလောက် ခံစားခွင့်ပေးနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားလဲ သဘောတူပါတယ်"

ခုကျမှပင် ဒေါ်ခင်သန္တာ ဝင်ရောက်စကားပြောလာသည်။ မောင်ဖေမြိုင်လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့၊ ငိုင်ကျသွားသည်။

"ကဲလေ..အားနာစရာ၊ အိုင်ရင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်ပါစေတော့"

ဒေါ်ခင်သန္တာက ပြောလိုက်မှ မောင်ဖေမြိုင်က တောင်းပန်စကား ပြောသည်။

"အန်ကယ်ရော...အန်တီရော သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်က ပြန်လာရင်တော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ဆက်လက်ကူညီပါ"

ကိုလှဦးနှင့်အိုင်ရင်းအား ကားပေါ်အထိ မောင်ဖေမြိုင်က လိုက်ပို့လိုက်သည်။ တစ်လမ်းလုံး အိုင်ရင်းက စကားတစ်လုံးမှ မပြော၊ မြိုင့်ကိုပဲ သတိရနေသည်။ စိတ်ကလည်း မောင်ဖေမြိုင်အတွက် မကောင်း၊ ကိုလှဦးက ဇနီးသည်ခံစားမှုကို အလိုက်သိစွာနှင့် ငြိမ်သက်စွာ ကားမောင်းလိုက်လာသည်။

အိုင်ရင်းရင်ထဲမှာ သူ လက်ထပ်စဉ်အခါက မိုနာ့ပြောစကားများနှင့် ကြီးကြီး သူ့တူမအကြောင်း တိုင်စဉ်က စကားတွေကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

"အိုင်ရင်း... .မင်းဟာ ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ လူနာရဲ့ ကျွန်၊ သူတို့ကိုပဲ အချိန်ရှိသမျှ ကိုယ့်စိတ်ကို ပုံအပ်ထားရတယ်၊ အခုလဲ လင်ယူဦးမယ်ပေါ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွန်အဖြစ် ခံယူဦးမှာပေါ့လေ"

ထိုစဉ်ကတည်းက ဇနီးမောင်နှံ လင်မယားဆိုသော ဘဝအပေါ် မိုနာ၏ ခံယူချက်ကို သူ သိခဲ့ရသည်။ ကြီးကြီးပြောတုန်းကလည်း

"ယောက်ျားတွေဟာ မဟာဖိုဝါဒ၊ သူတို့က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူပြီးရင် ကျွန်လို အသုံးချသွားတာ၊ မြိုင့်အဖို့ မြိုင့်မှာ သုံးမကုန်နိုင်အောင် ချမ်းသာတယ်၊ မိဘအမွေအနှစ်လဲ ရထားတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလဲ ရှိတယ်၊ သူတို့က မြိုင့်ကို ချစ်လို့များ ယူတယ်လို့ ကြီးကြီးထင်လား၊ သူတို့ကို ယူပြီး ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး မလုပ်

ကျွေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်၊ ,မခံနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မြိုင့်ကိုရပြီးရင် မိုနာ အရင်သေရင် ဒီပစ္စည်းတွေ သူတို့က အကုန်ရပြီး ခံစားမှာ၊ မိုနာ့ကို အသက်ရှင်စဉ် အကြောင်းရှာပြီး သူတို့နဲ့ ကွဲတဲ့အဖြစ်ရောက်ရင် မိုနာ့ရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို သူတို့ ရမှာ၊ လက်ထက်ပွားတွေ ဘာတွေ ရှုပ်လာဦးမှာ၊ မိုနာရှာတဲ့ပစ္စည်း ဘယ်ကောင့်ကိုမှ တစ်ပြားမပေးနိုင်ဘူး"

မိုနာပြောခဲ့သော စကားများက သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် သဘောထားမှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ကိုတင်ဖေနှင့်ကျတော့ သူ တကယ်ချစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကုန်သွယ်ရေးအကျင့် ပါနေသည်ထင်ပါရဲ့။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာလည်း အမြတ်မ်း သူ့အပေါ် အမြတ်ထုတ်လိမ့်မည်ဟု သံသယရှိသလို သူ့ဖက်ကလည်း ကုန်သည်တစ်ယောက်လို သူ့အတွက်မကျန်လျှင် ဘာမှ မလုပ်။ ကိုတင်ဖေနှင့်ရသော သူ့သွေးကိုတော့ သူ့အမွေအားလုံး ခံစားခွင့် ရှိစေချင်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်ကို မွေးဖွားမည့်စာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်က ကြီးကြီးကို မိုနာ ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့သည်။ သူ့ပစ္စည်းများကို ဆက်ခံဖို့ သားတစ်ယောက်လိုသည်တဲ့၊ ကြီးကြီးက သူ့ကို ပြန်ပြောပြသည်။

အော်... မိုနာ၏ အိမ်ထောင်ရေးအပေါ် ခံယူချက်က ကြောက်စရာ။ အချစ်ဆိုသော သဘောနှင့် သစ္စာတရားတို့သည် မိုနာ့နှလုံးသားမှာ မရှိခဲ့။ တကယ် သစ္စာနှင့်ယှဉ်သော အချစ်ဆိုသည်ကို ကိုတင်ဖေနှင့်တွေ့တော့ သူသိသောအချိန်မှာ နောက်ကျခဲ့ပြီ။

မိုနာ့ဈာပနကိုလာစဉ်က ကိုတင်ဖေ့ပြောစကားများတွင် သူ့သံသယကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီ။ မိုနာသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သူ့ပစ္စည်း

များကို မမြည်ိတို့ မိသားစု ဆက်ခံခွင့် မရှိစေလို၊ ဒါကတော့ အမှန်ပဲ။

အနောက်မှာ ကြီးပြင်းလာသူပီပီ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်ဆံခဲ့သော ရောဂါအမွေက သူ့ကို နှိပ်စက်ခဲ့သော အချိန်တွင် သူ ကိုတင်ဖေကို အတွေ့မခံတော့။

အိုင်ရင်းသည် ရင်ထဲမှာတွေးရင်း ရင်နာလာသည်။

"ကဲ... အိုင်ရင်း၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလေ၊ ငိုင်နေတုန်းပဲလား"

ကိုလှဦးပြောမှ ကား အိမ်ရောက်ပြီကို သတိရ၍ အိုင်ရင်းသည် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ဖြည်းဆေးစွာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

●

(၃၄)

ထိုညက မောင်ဖေမြိုင် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၍ သူနှင့် ဦးဦး ငယ်စဉ်က ပြေးလွှားကစားခဲ့သော မြက်ခင်းပြင်ထောင့်ရှိ ခုံတန်းဖြူလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ အိမ်ကြီးဘက်သို့ ငေးနေမိသည်။ ကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့နေ၍ ကြယ်လေးများ စုံကြသည်။ လခြမ်းကွေးလေးသာ အနောက်တောင်ထောင့်ဘက်ဆီမှာ တစ်ကိုယ်တည်း သူ့လိုပဲ ဆွေးနေပုံ ရသည်။

အိမ်ကြီးသည် ညရိပ်တွင် တိတ်ဆိတ်၍ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်း တစ်ထပ်တည်း မီးလင်းနေသည်။ ကြီးကြီးကတော့ ဒီအချိန် သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိမည် ဖြစ်သည်။

သူ မကြာခင် အင်္ဂလန်ကို ပြန်မည်။ ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာခဲ့မည်။ ဤအိမ်ကြီးလို ခမ်းခမ်းနားနားအခြေအနေနှင့် စီးပွားပြည့်စုံဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်၊ ကံကြမ္မာအကျိုးပေးနှင့် ကြိုးစားဖို့သာ လိုလှပါသည်။

သူ့မှာတော့ ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇောမှာ အဆင်သင့်ထိုင်ရုံပဲ။ ဒီကော်ဇောကို မေမေခင်းပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိုင်ရမှာ ဖင်ပူသလိုပင်။ သေသူအကြောင်း မကောင်းမပြောဟူသော ထုံးတမ်းစဉ်လာကို လိုက်နာသောအားဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် မေမေ့အကြောင်းကို ပြည်ဖုံးကား ချခဲ့သည်။

သူလည်း မေမေ့အကြောင်း မကောင်းမကြားချင်ပါ။ ပြီးတော့လည်း မေမေ့သားအရင်းပဲ ဖြစ်ချင်သည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီစာချုပ်ကြီးနှင့် မွေးစားသား ဖြစ်နေရတာလဲ။ အန်တီအိုင်ရင်းကတော့ အမှန်အတိုင်းပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ကြားဆက်ဆံရေး မစိမ်းလို၍ သူသည် မေမေ၏ သားအရင်း၊ သူကိုယ်တိုင်မွေးပေးခဲ့တာဟု ပြောခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မေမေ ချမ်းသာပေမယ့် သူ့ကို ကြွေးတွေနှင့် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ကြွေးဆိုသည်က ပေးဆပ်ရန် ငွေမဟုတ်ပါ။ တစ်ခုက တိုင်းပြည်အပေါ်ကြွေး။ မေမေ့လုပ်ငန်းတွေ သူ သိရှိခဲ့ရသလောက် ယွန်းထည်ပစ္စည်းများ၊ ပိုးထည်များ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ရွှေချောင်းများကို အပေါ်ယံ အစိုးရကို အပြကောင်းအောင် ကုမ္ပဏီဖွင့် ရောင်းခဲ့၍ တကယ်တမ်း နိုင်ငံခြားသားကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရွှေချောင်းတွေကို ပြည်ပသို့ တရားမဝင် သယ်ယူခဲ့သည်။ မေမေ

နိုင်ငံခြားတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသော ငွေများသည်ကော မြန်မာပြည်ထဲက ရွှေနှင့်မဟုတ်ပါလား။ သူတော့ ဒီလိုပဲ ယူဆခဲ့သည်။

သူသည် ဖြစ်နိုင်သော နည်းလမ်းဖြင့် မေမေပြည်ပသို့ သယ်ထုတ်သွားသော ကျောက်သံပတ္တမြားများနှင့် ရွှေချောင်းတွေကို မြန်မာပြည်ကို ပြန်လည်ယူရမည်။ ဒါမှ သူ့တိုင်းပြည်အတွက် ကြွေးဆပ်ရမည်။

ဒုတိယကြွေးက ဦးဦး။ သူတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေ ပင်ကိုက ရှိသည်မှန်ပေမယ့် အန်တီအိုင်ရင်းပြောစကားအရ ဦးဦးရောက်လာမှ သစ္စာရှိစွာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့၍ တိုးပွားလာခဲ့ရသည်။ သူ့ခမျာ ပေါင်တစ်ဖက် ပြတ်သည်အထိ အနစ်နာခံခဲ့ရပြီးဘာကြောင့်လှည်းကူးလိုနေရာမှာ သွားရောက်ဇာတ်မြှုပ်နေပါသနည်း။ ဦးဦးမှာ ခံစားခွင့် အပြည့်ရှိသည်။ မေမေ့အပေါ် ဦးဦး စိတ်နာမည်ဆိုလဲ နာကျည်းစရာပါပဲ။ သူတို့၏ အတွင်းရေးအတိအကျကိုတော့ မသိ။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေ မဆပ်ခဲ့သော အချစ်ကြွေးကို သူ ဆပ်ရမည်။

ပြီးတော့ စိမ်း။ တင့်တယ်၍ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာ၊ ညိုမှောင်ကြည်လင်၍ ဣန္ဒြေရသော မျက်လုံးများက လွှမ်းမိုးနိုင်စွမ်းအားရှိသောသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြသနေသည်။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာနှင့် စိမ်ခန့်ခွဲတတ်သော မိန်းကလေးကို သူ မြင်ယောင်လာသည်။ သူသည် ဦးဦးသားဆိုတော့ စိမ်းက သူ့အစ်မ၊ အဖေတူ အမေကွဲဖြစ်သည်။ စိမ်း၏အရည်အသွေးကို ပိုမို တိုးတက်အောင် ဖွစ်းမံပေးဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည်။ မြင်စက ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့်

ဟိုမ်းညွှတ်ခဲ့သော စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရမည်ပဲပေါ့။ သူ မောလိုက်တာ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေနိုင်ပါလျက်နှင့် မေမေသည် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာခဲ့လေသလား၊ မေမေ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။

ညလေအေးများက သူ့အနားမှာ ဖြည်းညင်းစွာ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ပန်းရနံ့များ သင်းပျံ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးဦးကို ချက်ချင်းသွားတွေ့ဖို့ အန်တီအိုင်ရင်းတို့ တားမြစ်ခဲ့သည်။ ဦးဦး အတော်နာကျည်းနေဟန် ရှိသည်။ အင်္ဂလန်က ပြန်လာမှပဲ ခြေသလုံးဖက်၍ တောင်းပန်ရ တောင်းပန်ရ၊ မေမေထားခဲ့သော ကြွေးကို ဆပ်မည်။

ကောင်းကင်တွင် လကွေးလေးသည် အိပ်စက်ချင်လာပြီထင်ပါရဲ့။ မှေးမှိန်နေသည်။ ကြယ်လေးများကတော့ သူ့ကို မျက်တောင်လေးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် သူ့အကြောင်း ပြောနေပုံရသည်။

ကောင်းကင်ပြာ၏ တစ်မိုးအောက်တွင် နေကြသောလူများ၏ ဇာတ်ထုပ်က ကြယ်လေးတွေထက် များပြားဆန်းကြယ်သည်။ သိပ္ပံပညာရှင်များက အသစ်ထွက်ပေါ်လာသော ကြယ်တံခွန်တွေ၊ တာရာနက္ခတ်တွေ၊ ဂြိုဟ်တွေကို ကောင်းကင်အနှံ့ ရှာဖွေနေကြသည်။ ယခုလည်း ရှာဖွေနေဆဲ၊ နောင်လည်း ရှာဖွေနေကြဦးမည်။ ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်ပြာ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ်သည်ဆိုသည်က သိပ္ပံပညာရှင်တို့ ကြိုးပမ်းမှုအောက်တွင် တစ်နေ့ အဆုံးသတ်ကောင်းသတ်နိုင်မည်။ လူတို့၏ ဘဝဆိုသည်ကတော့ ရိုးသားသန့်စင်မွန်မြတ်သော စိတ်နှင့် သစ္စာတရား၊ ယုတ်မာရက်စက်ခြင်း၊ အချစ်နှင့်ယှဉ်တွဲကပ်ပါလာသော ရမ္မက်၊ မောဟတရားစိတ်နှင့် ငါနှင့်ယှဉ်

သော လောဘတရားစိတ်တွေ ကပ်ငြိပေကျံနေသော လူ့ဘဝ၏ နက်နဲဆန်းပြားမှုကို ဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်ကမှ အဆုံးတိုင် ရှာဖွေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားက သံသရာ၏ အဆုံးကို မကြံဆလေနှင့်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မွေးဖွားခြင်းနှင့် သေခြင်းကြားမှာ လူသည် သံသရာခရီးဆက်ဖို့ အမျိုးမျိုး လုပ်ဆောင်သွားကြသည်။ သံသရာပြတ်ကြောင်း ရှာသူကတော့ နည်းလှသည်။

ကြယ်လေးများကို မော့ကြည့်ရင်း မောင်ဖေမြိုင်သည် ကြယ်လေးတစ်လုံးပဲ ဖြစ်ချင်လာသည်။ အချိန်တန် ကြွေသွားရုံပဲ။ လူ့ဘဝကတော့ အကြောင်းနှင့်အကျိုးနှင့်။ သူ့အမေသည် သူပြုခဲ့သော အလုပ်တွေ၏ အကြောင်းရင်းကြောင့် အကျိုးတရားမျိုးစုံကို ခံစားသွားရသည်။ သံသရာမှာတောင် မေမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်ဦးမည် မသိ။

သူသည် မကြာခင် ဘဝသစ်ကို စရမည်။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကို စတင် ခြေလှမ်းရသောအခါ ကောင်းသောအကြောင်းရင်းခံသည့် အလုပ်မျိုးပဲ လုပ်ပါရစေ။ သူသည် တကယ်ပင် ရေရွတ်ဆုတောင်းမိသည်။

ထိုညက အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ အိပ်ခဲ့ပေမယ့် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ သူ ဤအိမ်ကြီးတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာပုံကို ပြန်လည်တွေးတောနေရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်အပတ်ထဲ မောင်ဖေမြိုင် ပြန်သွားသည်ကို အိုင်ရင်းတို့မိသားစုနှင့် ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာတို့ လေဆိပ်လိုက်ပို့သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

အပြန်တွင် ဒေါ်ခင်သန္တာက ကိုလှဦးတို့ သားအဖကို ပြန်လွှတ်၍ အိုင်ရင်းကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော အိမ်ကြီးမှာ ဒေါ်ခင်သန္တာသည် တစ်ယောက်တည်း မည်မျှအထီးကျန်မည်ကို အိုင်ရင်း တွေ့မိပါသည်။

"ကြီးကြီးရယ့်ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ အိုင်ရင်းကို ဖုန်းဆက်နော်၊ ကြီးကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ စိတ်မချပါဘူး"

အိုင်ရင်းက ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကြီးကြီး ခေတ္တအမောဖြေပြီးမှ သူ့ စကားစပြောသည်။

"အိုင်ရင်းရယ်၊ တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘာပေးတဲ့ပညာနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ခုလို အထီးကျန်ဘဝရောက်တာကတော့ ကံအကျိုးပေးပဲလေ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ကသာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မဆိုးပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်..."

ကြီးကြီးသည် ခဏ စကားရပ်နေရင်း အိုင်ရင်းက နားထောင်နေသည်။

"အိုင်ရင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"မောင်ဖေမြိုင်ပြန်လာရင် မောင်တင်ဖေကို သူ့သွားတွေ့မှာပဲ၊ မြိုင်ဆုံးတဲ့နေ့ မောင်တင်ဖေလာတော့ ပြန်ကာနီး ပြောသွားတဲ့ စကားတွေ အိုင်ရင်း သတိရနေဦးမှာပေါ့၊ မောင်ဖေမြိုင်ကို မောင်တင်ဖေနဲ့ရတဲ့သားပါလို့ မြိုင် ဖွင့်ဟဝန်ခံတာကိုရော၊ မောင်ဖေမြိုင်ကို မွေးစားသားပါလို့ စာချုပ်တာကိုရော သံသယရှိတယ်လေ၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်တဲ့၊ အဲဒီနေ့က မောင်တင်ဖေပြောသွားတာ အိုင်ရင်း

သတိရမှာပါ၊ အေး အဲဒီလိုပဲ၊ မောင်ဖေမြိုင်ကလည်း စာချုပ်ကိုတွေ့တော့ မောင်တင်ဖေလိုပဲ သံသယရှိတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် အတွေးအခေါ် တူကြတယ်၊ ကြီးကြီးစိတ်ထဲမှာလည်း မောင်ဖေမြိုင်ဟာ မောင်တင်ဖေ့သားအရင်းပဲ ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်..."

ကြီးကြီးက ပင့်သက်ချလိုက်၏။

"မြိုင့်သားအရင်းဆိုတာကိုတော့ အိုင်ရင်း အာမခံရဲပါတယ်၊ အိုင်ရင်းကိုယ်တိုင် မွေးပေးလိုက်ရတာ၊ မိန္ဒာ့ကို ကလေးအဖေ ဘယ်သူလဲမေးတော့ ကိုတင်ဖေလို့ အဲဒီလိုဖွင့်ပြောပါတယ်၊ နောက်မှ သူ စိစဉ်တာတွေကို အိုင်ရင်းနားမလည်ဘူး"

"ကြီးကြီးလည်း ဒီလိုပဲ"

"ဒီတော့..."

"ဒီတော့ဆိုတာက ကြီးကြီး မမြညိုနဲ့ သွားတွေ့ချင်တယ်၊ မောင်ဖေမြိုင်ပြန်လာတဲ့တစ်နေ့ မောင်တင်ဖေဆီကို အမှန်သွားမှာပဲ၊ ကြီးကြီးတို့ကလည်း မောင်တင်ဖေကို ကျန်းမာရေးမေးမြန်းဖို့ သွားဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်လေ၊ မောင်တင်ဖေဟာ နာကျည်းခံခက်စိတ်နဲ့ ခုထိ စိတ်နာနေတုန်းပဲလားမသိ၊ မြိုင့်ကို ဘယ်လိုပဲ စိတ်နာနာ သားကိုတော့ တွေ့ခွင့်ပြုစေချင်တယ်၊ နှစ်ယောက်တွေ့လို့ သံသယရှင်းသွားကြရင် မောင်ဖေမြိုင်လည်း စိတ်အေးလက်အေးရှိမယ်၊ နှစ်အိမ်ထောင် ပူးပေါင်းနိုင်ရင် အကျိုးဆက်တွေ အများကြီး ခံစားရမှာ၊ မမြညိုဟာ လိမ္မာပါးနပ်ပါတယ်၊ မဆိုးပါဘူး၊ သူ့ကို သွားတွေ့ပြီး မောင်တင်ဖေကို နားသွင်းထားဖို့ ပြောထားစေချင်တယ်၊ မောင်မွန်းကတော့

လိုက်ပို့ရုံပဲ၊ မောင်မွန်းကိုတောင် မောင်တင်ဖေက လက်ခံချင်ပုံ မရဘူး"

အိုင်ရင်းသည် အေးဆေးစွာ စဉ်းစားနေရာမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အိုင်ရင်း အားတဲ့တစ်နေ့ ဖုန်းဆက်မယ်လေ၊ ကြီးကြီးအားတဲ့နေ့ သွားတာပေါ့၊ အိုင်ရင်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်"

အိုင်ရင်းသည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

●

(၃၅)

မမြညိုက ကြီးကြီးဒေါ်ခင်သန္တာနှင့်အိုင်ရင်းကို လက်ခံတွေ့ဆုံပါသည်။ ရစ်ချတ်ပါလာပေမယ့် ရစ်ချတ်က သူတို့စကားဝိုင်းမှာ မထိုင်ပါ။ စိမ်းနှင့် ထမင်းစားခန်းမှာ စကားပြောကျန်ရစ်သည်။

ဖျော့ရည်၊ အအေးနှင့်ဧည့်ခံရင်း မမြညိုသည် ကြီးကြီးစကားပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်။

"မြိုင့်ကိစ္စ ပြီးကတည်းက ကြီးကြီးတို့ လာသင့်ပါတယ်၊ မောင်တင်ဖေ့ကျန်းမာရေးလည်း ကြီးကြီး အမြဲတမ်း စိတ်ပူပန်မိတယ်၊ မောင်ဖေမြိုင်နဲ့မသွားခင် စာချုပ်စာတမ်းတွေ ရှင်းလင်းနေရလို့ မလာနိုင်တာ ကြီးကြီး တောင်းပန်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူးကြီးကြီးရယ်၊ ကြီးကြီးက တစ်ယောက်တည်းရယ်"

မြညိုက တစ်စုံတစ်ရာ သံသယမရှိသောမျက်နှာနှင့် စကားပြောနေသည်။

"အိုင်ရင်း မကြာမကြာ ကြီးကြီးကို လာကြည့်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးစိတ်မှာ မမြညိုတို့ သားအမိနဲ့လဲ အကျွမ်းတဝင် နေချင်ပါတယ်၊ မမြညိုတို့သားအမိလဲ ကြီးကြီးအိမ်ကို ဝင်ထွက်ဆက်ဆံပါ"

"မြညိုတို့မှာ ကြီးကြီးသိတဲ့အတိုင်း ဆိုင်ကလဲတစ်ဖက်၊ အခုဆို ကိုတင်ဖေ့ကို သူ့အဖေများအိမ်မှာ ထားပေမယ့် သားအမိ နှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီနေပေးရတယ်၊ ညလဲ သွားအိပ်ရတယ်၊ သူစိတ်ဓာတ်မကျစေချင်ဘူးလေ၊ သူ့ကြည့်ရတာ အတော်စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ၊ အိမ်ကလေးလဲ ပြင်ဆောက်ရတယ်"

"အေးလေ၊ တဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ သူစိတ်ကြည်သာတဲ့အခါ မမြညို စကားပြောကြည့်ပါ၊ မောင်ဖေမြိုင်က လန်ဒန်က ပြန်လာရင် လာချင်တယ်လို့ပဲ ပြောပါ၊ ကြီးကြီး မောင်ဖေမြိုင်ကို ခေါ်ပြီး လာခဲ့မယ်၊ မောင်တင်ဖေကသာ အေးအေးသာသာ လက်ခံစေချင်တယ်၊ မမြညို ကြိုးစားပေးပါ၊ မမြညိုသဘောကရော"

မြညိုသည် ဝိုင်းစက်ညိုမှောင်သော မျက်လုံးနှင့် ဒေါ်ခင်သန္တာကို စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကြီးကြီးရော၊ အိုင်ရင်းရယ်ပါ မိန်းမသားတွေပါနော်၊ မြညိုမှာ သမီးတစ်သက် ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ စာနာမိကြမှာပါ"

"စာနာမိပါတယ်"

အိုင်ရင်းက ဝင်ရောက်ပြောလာ၏။

"ကြီးကြီးတူမက မမြညိုကို ပေးခဲ့တဲ့ စိတ်ဒုက္ခဝေဒနာတွေ အတွက်လည်း ကြီးကြီး တောင်းပန်ရအောင် အခု လာတာပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ တစ်ဖက်က ဒီနှလုံးသားနာကျင်မှုကို ခံစားရတာနဲ့အမျှ တစ်ဖက်ကလည်း ငါ ဒီစားသောက်ဆိုင်ကို ခမ်းခမ်းနားနားဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်တာ မမကျေးဇူးဆိုတာ မြညို အမြဲသတိရတယ်၊ တစ်သက်လည်း မမေ့ပါဘူး"

"ကြီးကြီးတို့စီးပွားရေးကို သက်စွန့်ဆံဖျား ကူညီခဲ့တဲ့ မောင်တင်ဖေ့ကျေးဇူးလည်း ကြီးကြီးတို့အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်"

"မှန်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ မြညိုဟာ တောသူပါ၊ တောဓလေ့အတိုင်း ကျေးဇူးတရား သိတတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကို မောင်ဖေမြိုင်ကို တွေ့ဆုံလက်ခံဖို့ မြညို တိုက်တွန်းပေးပါ့မယ်၊ တစ်ခုပဲ…၊ ကြီးကြီး ကြိုးပမ်းမှုဟာ မြညိုတို့မိသားစုလေး ပြန်လည်ပြိုကွဲရတဲ့အဖြစ် မရောက်ပါစေနဲ့"

မြညိုသည် ပြောရင်း ငိုသံပါလာ၍ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ အိုင်ရင်းရော ဒေါ်ခင်သန္တာပါ စိတ်မကောင်းပါ၊ မြညိုက ရှိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"မြညိုဘဝမှာလေ အစ်ကို့ပေါင်တစ်ဖက် ပြတ်ရုံမကလို့ နှစ်ဖက်စလုံးပဲပြတ်ပြတ်၊ မြညိုအိမ်ဦးမှာ အစ်ကိုရှိနေတာဟာ ကျက်သရေပါပဲ၊ မြညိုအစ်ကို့ကို ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ မြညိုတစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာပေမယ့် အိမ်ပြန်တော့ အစ်ကို့ကို မြင်ရတာ ရင်ထဲအေးသွားတာပဲ၊ မွေးလာကတည်းက အဖေကို မမြင်ရတဲ့ သမီးလေးစိမ်းဟာလည်း မြညိုလိုပဲ ထပ်တူခံစားရမှာပါ…"

မြည်ိုသည် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်လုံးကို သုတ်လိုက်သည်။

"မဖြစ်စေရပါဘူးသမီး၊ ကြီးကြီးတို့မိသားစုကို မမြည်ိုတို့ သံသယရှိမယ်ဆို ရှိလောက်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးတို့မိသားစု လုပ်ပုံကလဲ မမြည်ိုတို့အိမ်ထောင် မိသားစုလေးကို ဖြိုကွဲအောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် မမြည်ို ဒီလိုပြောသင့်ပါတယ်၊ ခုတစ်ခါမှာတော့ ကြီးကြီး အာမခံပါတယ်၊ ကြီးကြီးလည်း နောက်ထပ်နေရ ငါးနှစ်ပေါ့၊ ခု ရှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ ကြီးကြီးမသေခင် မောင်တင်ဖေတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လဲ သံသယရှင်းစေချင်တယ်၊ ပြီးတော့... မမြည်ိုတို့မိသားစုနဲ့ ကြီးကြီးတို့မိသားစု တစ်အိမ်ထောင်တည်းလို ပြန်လည်ပေါင်းစည်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ ကြီးကြီးရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ပဲ၊ ယုံပါသမီးရယ်..."

ကြီးကြီးကပါ စကားပြောရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုပါတော့သည်။ အိုင်ရင်းက ကြီးကြီးကို နှစ်သိမ့်၍ ကားရှိရာ ပြန်လာကြသည်။ ထမင်းစားခန်းမထဲတွင် ရစ်ချတ်နှင့်စိမ်းက စကားပြောဆဲဖြစ်သည်။

"ဘွားဘွား ပြန်တော့မလား"

စိမ်းက လှမ်း၍ ကြိုဆိုကာ ကားရှိရာအထိ လိုက်ပို့သည်။

"ပြန်ဦးမယ်သမီးတို့"

ကြီးကြီးက နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်တက်သည်။ ရစ်ချတ်နှင့် အိုင်ရင်းကလည်း စိမ်းတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာကြသည်။

ကားလေးမျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားတော့မှ စိမ်းသည်အမေကို လှူရှင်းရာစားပွဲခုံသို့ ခေါ်သွားသည်။

"ထိုင်ပါဦးမေမေ၊ ဘွားဘွားက ဘာတွေပြောသွားလဲ"

စိမ်းက သိချင်ဇောနှင့် မေးလိုက်၏။

"သမီးအနားမှာ ရှိစေချင်လား၊ မရှိစေချင်လား မသိလို့ ရစ်ချတ်နဲ့ စကားပြောနေရစ်တာ၊ ဘာတွေပြောသွားလဲ"

"သမီး အနားမှာမရှိတာကောင်းပါတယ်၊ အဘွားကြီးက သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ မောင်ဖေမြိုင် လန်ဒန်ကပြန်လာရင် သမီးတို့ဖေဖေကို လာတွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဖေဖေ ဒေါသမပြေမှာစိုးလို့ မေမေက ကြိုတင်နားသွင်းထားဖို့ လာပြောတာ"

စိမ်းက ငိုင်နေသည်။

"နေပါဦး၊ သမီးကရော ရစ်ချတ်နဲ့ ဘာတွေပြောနေလဲ"

မမြည်ိုကမေးလိုက်၏။

"ရစ်ချတ်က သမီးအလုပ်တွေ ချဲ့ထွင်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသေးလားတဲ့၊ သမီးက ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်"

"သူက အခု ဘာလုပ်နေလဲ"

"သူ့အဖေက အင်ဂျင်နီယာဆိုတော့ သူ့အဖေဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှာ တွဲဖက်လုပ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ သမီးစိတ်ထင် ကိုဖေမြိုင်ပြန်လာရင် လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်မယ်ထင်တယ်"

"ဘယ်လို..."

"ရစ်ချတ်ပြောစကားအရ ရစ်ချတ်ဆီကိုလည်း သူ့လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တွေကို စာရေးတယ်တဲ့၊ ရစ်ချတ်ရဲ့အဖေ ဦးလှဦးဆီကိုလည်း စာရေးတယ်တဲ့၊ ရေအားလျှပ်စစ် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး၊ ရေကြောင်းအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးနဲ့ ဆည်မြောင်းအင်ဂျင်နီယာတစ်ဦး ဦးလှဦးရဲ့မိတ်ဆွေထဲက ရှာဖွေပြီး ဆက်သွယ်ပေးပါဆိုလို့ ရစ်ချတ်တို့

ဖေဖေက ဆက်သွယ်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီလူတွေနဲ့ လန်ဒန်ကနေ ကိုဖေမြိုင်က သူ့လုပ်ငန်းတွေ တိုင်ပင်စီစဉ်နေကယ်တဲ့၊ သူနဲ့လဲ တစ်ချို့လုပ်ငန်းမှာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တယ်၊ လန်ဒန်မှာရှိတဲ့ ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်တွေနဲ့လဲ ဆွေးနွေးတယ်၊ ဖိတ်လဲဖိတ်ခေါ်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သမီးချဲ့ထွင်ချင်တဲ့အလုပ်တွေရှိရင် ရစ်ချတ်က သူ သမီးနဲ့အတူ လက်တွဲလုပ်ချင်တယ်တဲ့"

မမြညိုက နားထောင်ရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကိုမတ်လိုက်သည်။

"ဒီစကားက အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်နော်၊ သမီးနဲ့မှ လက်တွဲလုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ သမီးနားလည်လား"

"နားလည်ပါတယ်"

"သမီးက ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ"

"ဘာကိုမှ နားမလည်သလိုဟန်နဲ့ပဲ သမီးရင်ထဲရှိတဲ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်တယ်၊ မေမေမှတ်မိပါတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ အန်တီမြိုင် အယ်ဒီတာယောင်ဆောင်ပြီးလာတုန်းက ပြောသလိုပါပဲ၊ ရန်ကုန် မန္တလေး၊ မန္တလေးကမုံရွာ၊ ရန်ကုန်က မော်လမြိုင်အစရှိတဲ့ အဝေးပြေးမော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ အနားယူစခန်းလေးတွေ ဆောက်မယ်၊ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းနဲ့ အိမ်သာသန့်သန့်ထားဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကဲ ဒီရစ်ချတ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဘွားဘွားကြီးက ဘာသဘောနဲ့ လာပြောတာလဲ၊ သမီးတို့ မိသားစုကို ဒုက္ခပေးဦးမလို့လား"

မမြညိုက သမီးခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ရင်း...

"မေမေနဲ့ တစ်လေတည်းထွက်တဲ့သမီး၊ ဒေါ်ခင်သန္တာကို မေမေက စကားလုံးလှလှနဲ့ သမီးဆိုလိုသလို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကြီးကြီးက အရင်လို မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဘွားဘွားအပေါ် သမီး သံသယမဖြစ်ပါနဲ့၊ အဘွားကြီးက စကားတည်ပုံ ရပါတယ်၊ သူတောင်းဆိုတာကလည်း ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်ပါတယ်၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်လေ၊ မေမေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖေဖေ့ကို နားဝင်အောင် ပြောပါ့မယ်"

"ဘာလဲ၊ မေမေက ခုတစ်ခါ ဖေဖေ့ကိုသူတို့အိမ် ပြန်လွှတ်ဦးမလို့လား၊ အရင်တုန်းက သမီးက မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းမို့လို့နော်၊ အခု သမီးအရွယ်ရောက်လာပြီ၊ ဖေဖေဟာ အခု တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရာမှာ မေမေ့ဆန္ဒကိုပါ ယူရသလို သမီးဆန္ဒကိုလည်း ယူရမယ်ဆိုတာ မေမေရော ဖေဖေရော မမေ့သင့်ဘူး"

"မေမေ နားလည်ပါတယ်သမီးရယ်"

"ဖေဖေနဲ့ သမီး ဆွေးနွေးဖို့ လိုလား..."

မြညိုသည် ငေးနေရာမှ

"လောလောဆယ် မလိုသေးဘူးလေ၊ ဖေဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးမှ အဲဒီအပေါ် မူတည်ပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဖေဖေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ မသိပါဘူး၊ စိတ်အေးအေးထားပါ သမီးရယ်..."

"ရစ်ချတ်ကတော့ ပြောပုံဆိုပုံ မဆိုးပါဘူး၊ ကိုဖေမြိုင်လဲ သိမ်မွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန်တီမြိုင်လိုစိတ်ထား သူ့သားမှာ ဝင်လာမှာ စိုးတယ်"

"ဖေဖေကလဲ ဒီလိုပဲလေ၊ သမီး သတိရသေးလား၊ မောင်ဖေမြိုင်ကို ချိုင်းထောက်နဲ့ ရှယ်တဲ့နေ့က ဖေဖေပြောတာ၊ သူ့အမေက ဖေဖေ့ကို ခြေတော်တင်သလို သူ့သားက ငါ့သမီးကို ခြေတော်တင်ခံရမှာ စိုးတယ်ဆိုတာ..."

စိမ်းက သူ့အမေစကားကို နားထောင်ရင်း တွေဝေသွားပြန်သည်။

"ဖေဖေပြောတော့ အန်တီမြိုင် မဆုံးခင်က ဖေဖေဟာ ကိုဖေမြိုင်ရဲ့ အဖေလို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့တယ်ဆို၊ တကယ်မှန်ရင် ကိုဖေမြိုင်အကွက်ဘာမှ ပူပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ သမီးနဲ့သူ သူစိမ်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ အဖေတူ အမေကွဲ ဖြစ်နေပြီလေ"

"သမီးရေ ဓာတ်ရှုပ်ကြီးကို ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့၊ ဘာသဘောနဲ့ ဒီမိန်းမ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မှန်းမှ မသိဘဲ၊ မေ့လိုက်တော့၊ သူ့ကျေးဇူး ကို့မှာ ရှိတယ်လေ၊ တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်"

"ဘာကိုလဲ..."

"ရစ်ချတ်ကို"

မမြညိုက သမီးဖြစ်သူမျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ စိမ်းကသတိထားဖြေသည်။

"သတိထားရမှာလား၊ စဉ်းစားရမှာလားမေမေ"

"နှစ်ခုလုံးပဲ"

"သတိထားပြီး စဉ်းစားပါ့မယ်၊ စဉ်းစားတဲ့အခါ လဲ မေမေ့ကို သတိပေးပါ့မယ်၊ မြို့ပြကပေးတဲ့ဝေဒနာကို မေမေရော သမီးရော ခံစားရဖူးပြီပဲ"

"ကဲ... သိမ်းသွားတော့၊ ဧည့်သည်တွေ ကျလာပြီ"

စိမ်းသည် ဧည့်သည်များကို ကြိုဆိုဧည့်ခံရန် ထွက်သွားတော့သည်။

●

(၃၆)

ကိုတင်ဖေသည် ဝရန်တာရှိ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ သက်သောင့် သက်သာ လှဲရင်း စပါးခင်းများဆီ ကြည့်နေသည်။ ဆောင်းလေက နေ့လယ်ဖက်တွင် စပါးခင်းများကို ဖြတ်ကျော်လာ၍ နွေးနေသည်။ မကြာခင် ရိတ်သိမ်းတော့မည်ဖြစ်၍ စပါးပင်များ အနှံများဖြင့် ဝင်း မှည့်နေကြ သည်။ လေယိမ်းလိုက်တိုင်း တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင်မှီကာ တီး တိုး ရေရွတ်နေကြသံများမှာ သူတို့၏ နောက်ဆုံးအချိန်နီး၍ နှုတ် ဆက်နေသလိုပါပဲ။

ဆောင်းနှောင်း နွေဦးပေါက်တွင် ရွှေရောင်စပါးခင်းသည် ရိုး ပြတ်များသာ ကျန်တော့မည်။ တံစဉ်ထက်တွင် သူတို့ စခန်းသိမ်းကြ ရတော့မည်။

သူ့ဘဝကော စခန်းသိမ်းချိန် နီးပြီလား၊ ပေါင်ပြတ်သွားသည် က လွဲ၍ ကျန်ကျန်းမာရေးအခြေအနေက ကောင်းနေဆဲပဲ၊ ဒါပေမယ့်

ဒီပေါင်ပြတ်သည် သူ့ကို မေ့မရသော အတိတ်အကြောင်းကို ပြောပြ နေသလို ဖြစ်သောအခါ စိတ်က မပျော်ပါ၊ အချိန်နှင့်အမျှ တရားသတိ က ရှိနေသည်မှ မဟုတ်ဘဲ ။

"အစ်ကို နေ့လယ်စာ လက်ဖက်သုတ်စားမလား၊ သမီးက တော့ ငါးရံ့ခြောက်ဆားပေါ့လေး ဖုတ်ပေးလိုက်တယ်"

မြညိုက အနား ရောက်လာသည်။

"နှစ်ခုစလုံး စားမယ်၊ ရေနွေးကြမ်းပါ ယူခဲ့"

မြညိုသည် လင်ဗန်းပေါ်မှာ လက်ဖက်သုတ်၊ ငါးရံ့ခြောက်ဖုတ် နှင့် ရေနွေးကြမ်း၊ သူ့အတွက် ထမင်းကြမ်းက တစ်ပန်းကန် ထည့် လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတွေက နေ့လယ်လက်ဖက်သုတ်ကို ထမင်း ကြမ်းနှင့်မှ စားရတာ အရသာတွေ့သည်။

"မြညိုလေ အစ်ကို လေမထအောင် သဘော်ရွက် ရိတ်ရိတ်လှီး ပြီး လက်ဖက်နဲ့အတူ ထည့်ထားတယ်၊ အစ်ကိုက အထအသွားနည်း တော့ အဆင်မသင့်ရင် လက်ဖက်က လေပွတတ်တယ်"

မြညိုလှမ်းပေးသော လက်ဖက်သုတ်ကို လှမ်းယူ၍ကိုတင်ဖေက တစ်ဇွန်းစီစားနေသည်။

"တွေ့လား၊ လက်ဖက်သား ပုစွန်ခြောက်၊ ဖျာပုံက လက်ဆောင် ရတာ"

ပုဇွန်ခြောက်သေးသေးလေးတွေ လက်ဖက်ဘေးမှာ ပုံထားသည် ကို မြညိုက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်း ကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုတ်ကိုစားနေသည်။

"အစ်ကို ကော်ဖီရော ယူဦးမလား၊ နက်စ်ရှိတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ကြီးကြီးလာပေးတယ်"

ကိုတင်ဖေက အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

"ကြီးကြီး ဒေါ်ခင်သန္တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အိုင်ရင်းနဲ့ လာကြတယ်၊ မြညို့ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်"

မြညိုသည် ကော်ဖီဖျော်ရင်း စကားစ ဘယ်က စရမည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ကော်ဖီခွက်ကိုင်ကာ ကိုတင်ဖေအနား ပြန်လာသည်။

"အစ်ကို ကော်ဖီအရင်သောက်မလား၊ ရေနွေးကြမ်း အရင်သောက်မလား"

"ကော်ဖီပဲ သောက်ပါ့မယ်"

မြညိုက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုတင်ဖေလက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

"အဘွားကြီးက ဘာပြောသွားသေးလဲ"

"အစ်ကို့အပေါ် အတော် သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်၊ အဘွားကြီးက အေးလဲအေး၊ သူတော် ကောင်းကြီးပါ"

မမြညိုမှာ သူပြောလိုသောစကားသို့ အကွက်ဆိုက်လာ၍ ဝမ်းသားသွားသည်။

"အစ်ကို့ကျန်းမာရေးကို လာမေးချင်တာပါ၊ အစ်ကိုက စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းဆိုတော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့၊ ပထမဆုံး မြညိုကို လာတွေ့တာ၊ အစ်ကို ခွင့်ပြုရင် သူတို့က အစ်ကို့ကို လာတွေ့ချင်တာပေါ့"

"ဘိုတော့ ဆန်ကြသေးတယ်နော်၊ တွေ့ခွင့် တောင်းပြီးမှ လာမယ်ပေါ့"

ကိုတင်ဖေက ကော်ဖီသောက်ရင်း မေးလိုက်၏။

"ဩော်...အစ်ကိုကလဲ၊ အစ်ကိုက နေလဲမကောင်း ပြီးတော့ သူတို့အိမ်ကြီးပေါ်က မပြေမလည်နဲ့ ဆင်းလာခဲ့တာဆိုတော့ အဘွားကြီးကလည်း နည်းနည်း မျက်နှာပူတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို့သဘော အရင်လာရောက် တီးခေါက်ရတာပါ၊ ဘိုဆန်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

ကိုတင်ဖေ ငိုင်နေသည်။ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့ချလိုက်၏။

"ကဲ... ခံတွင်းချဉ်ပြေအောင် ရေနွေးကြမ်းသောက်လိုက်"

ရေနွေးကြမ်းပန်းကန်ကို လှမ်းပေးရင်း မြညိုက စကားဆက်သည်။

"ချက်ချင်းတော့ မလာသေးပါဘူး"

"ဘယ်တော့လဲ..."

"မောင်ဖေမြိုင် အင်္ဂလန်က ပြန်လာမှပါ"

ကိုတင်ဖေသည် ပန်းကန်ကိုချလိုက်ရင်း ဒရင်းဘက်ကို ပြန်မှီလိုက်သည်။

"သားပါ ပါလာမယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာသဘောလဲ..."

မြညိုက မဖြေတတ်။ အဖြေကို စဉ်းစားနေသည်။ ကြီးကြီး ပြောသောစကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားရသည်။

"အစ်ကိုက ပေါင်တစ်ဖက်ပြတ်အောင်အထိ သူတို့အပေါ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ စီးပွားရေးမှာ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတရား ရှိပါတယ်တဲ့၊ မြညိုတို့မိသားစုနဲ့ သူတို့မိသားစု ဝင်ထွက်ဆက်ဆံမှု ရှိစေချင်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ မမက သူ့သားဆီ ရေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မောင်ဖေမြိုင်ဟာ အစ်ကို့သားလို့၊ အဲဒါ မောင်ဖေမြိုင်ကလည်း အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လာကန်တော့ချင်တယ်တဲ့"

နောက်ဆုံး စကားပိုဒ်ကိုတော့ မြညိုက သူ့ဘာသာ ထည့်လိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေသည် မြညိုပြောသမျှ ငြိမ်၍ နားထောင်ရင်း အတန်ကြာစဉ်းစားနေသည်။ လေတိုးဖော့နေသော မှည့်ဝင်းနေသည့် စပါးခင်းမှ တရှဲရှဲ မြည်သံတွေက

"ကျုပ်တို့တော့ နောက်ဆုံးခရီး သွားရတော့မယ်"

ဟု နှုတ်ဆက်နေသလိုပင်။

သူသည်လည်း သေပင်းတံခါးဝရောက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့သူ၊ တကယ်တော့ ကြီးကြီးနင့်သားမှာ အပြစ်မရှိ၊ မျက်ခုံးမွေး ထူထူနှင့် သန့်စင်ကြည်သော သား၏ခန့်ချောမျက်နှာကို မြင့်ယောင်မိသည်။

"အေးလေ၊ သူတို့ လာတွေ့ချင်တာကိုတော့ လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မြညို၊ မင်းတို့က အစ်ကို့ပေါင်တစ်ဖက် ပြတ်တာကိုပဲ မြင်မှာပေါ့နော်"

မြညိုက ဆိုလိုချက်နားမလည်သလို လင်သည်မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်။

"အစ်ကိုရဲ့ နှလုံးသားမှာ သွေးတွေ စိမ့်ယိုနေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်ဘူး..."

ကိုတင်ဖေ့စကားကို ဆက်ကြားတော့ မြညို သဘောပေါက်သွားပါသည်။

"အတွင်းကြေ ကြေတယ်လို့ ခေါ်ရမှာပေါ့၊ အပြင်ဒဏ်ရာက လူမြင်ရပေမယ့် အစ်ကိုဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး"

"အခု အစ်ကိုရယ်၊ အဆိုးဆုံးကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီပဲ..."

"မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြညိုတို့ကို ပစ်ထားမိတာတွေ၊ သူတို့အတွက် နွားလို ရုန်းခဲ့တာတွေ၊ ပြီးတော့ သားပြဿနာ၊ ဒါတွေဟာ အစ်ကို့ရင်ထဲမှာ မပျောက်နိုင်ပါဘူး၊ အစ်ကိုသာ လယ်ကွင်းထဲက စပါးပင်တွေလိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မြန်မြန်တံစဉ်နဲ့ ရိတ်လိုက်ပါလို့ ပြောမှာ"

"အစ်ကိုကလဲ ဆရာတော်ဘုရား တရား နာခဲ့ဖူးသားပဲ၊ အစ်ကို့ ဘဝကိုအစ်ကို စိုးပိုင်လို့လား၊ ဘယ်သူမှ မစိုးပိုင်ပါဘူး၊ သေချင်တိုင်းလဲ မသေရ၊ နေချင်တိုင်းလဲ မနေရပါဘူး၊ အသက်ရှင်နေတဲ့ အချိန်လေးကို တန်ဖိုးရှိရှိနဲ့ ကုန်ဖို့ပဲ လိုတယ်"

"ငါ...ငါ...အစ်ကိုလေ ဘဝမှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တယ်"

ကိုတင်ဖေသည် နာကျည်းစွာရေရွတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် ဟိုစကားလိုပဲ ငါ့ရဲ့ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဟာ ဂုဏ်ကျက်သရေရှိပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့မှာ သစ္စာတရား ရှိတယ်လေ၊ မြညိုလဲ ဒီလိုပဲယူဆပါတယ်၊ မြညိုတို့သားအဖ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ အောင်မြင်တာ ရှုံးနိမ့်တာ ရှိပေမယ့် ဘယ်သူ့မှ မထိခိုက်ဘူးလေ အစ်ကိုရယ်၊ မြညို ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ လက်ဖက်စားလိုက်ဦး"

မြညိုက ဗွန်းနှင့် အသာ ခွံ့ပေးသည်။

"သား ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲ မသိဘူး"

ကိုတင်ဖေက မေးလိုက်၏။

"ကြီးကြီးက ဆက်သွယ်မှာပါအစ်ကို"

မြညို ရင်အေးသွားပါပြီ။ သူတို့မိသားစုလေး ဖရိုဖရဲဖြစ်အောင် တစ်ချိန်က မမလုပ်ခဲ့ပေမယ့် မမကျေးဇူးတရားကြောင့် 'စိမ်းမြညို' စားသောက်ဆိုင် တိုးတက်လာသည်ကို သူ မမေ့ပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့မိသားစုနှင့် အထူးသဖြင့် အစ်ကို့အပေါ် မမဘယ်လို ဆိုးခဲ့ဆိုးခဲ့ တရားခံမမက ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ သူ့အဆက်အသွယ်နှင့် သားနှင့် ကြီးကြီးကို အစ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့အတွက် သူ အာဃာတကင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ကို ရင်ထဲမှ ပီတိဖြစ်မိပါသည်။

●

(၃၇)

မောင်ဖေမြိုင်အင်္ဂလန်က ပြန်လာသောနေ့က အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ဟိုတယ်မှာ မတည်း၊ အိမ်မှာတည်းမည်ဆို၍ ဘကြီးမွန်းတို့ လင်မယားပါ အိမ်ထဲ ဝင်ရောက်ကျွေးမွေးကြရသည်။

ဧည့်သည်မှာ တစ်ရက်တည်းနေပြီး နောက်နေ့ ရစ်ချတ်နှင့်အတူ မြစ်ကြီးနားသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မောင်ဖေမြိုင်သည် အတော်လေး ပြောင်းလဲလာပုံရသည်။ မြိုင်ဆုံးစဉ် လာတုန်းကလို အိမ်ခန်းထဲကုပ်မနေ၊ ကုမ္ပဏီရှိရာကိုလည်း သွားသည်။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ကုမ္ပဏီကိစ္စ အတော်ကြာ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသမျှကို သူကိုယ်တိုင် အစပြန်ကောက်သည်။ စာရင်းအင်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးမှ သူ ကြီးကြီးကို ပြောပြသည်။

"ဦးကျော်မြင့်လဲ တော်တော် ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်"

ဒေါ်ခင်သန္တာကတော့ မောင်ဖေမြိုင်တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းမနေဘဲ သူ့အမေ လက်ငုတ်လက်ရင်းကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်၍ ဝမ်းသာနေသည်။

"ဘွားဘွား ရစ်ချတ်နဲ့ညှိသည်က မြစ်ကြီးနားကနေ သင်္ဘောနဲ့ ဗန်းမော်၊ မန္တလေးအထိ စုန်ဆင်းမယ်၊ မန္တလေးမှာ ခဏနားပြီး သင်္ဘောနဲ့ပဲ မန္တလေးက ညောင်ဦးလာမယ်၊ ပုဂံမှာ တစ်ပတ်လောက်နားကြပြီးမှ ရန်ကုန်ကို သင်္ဘောနဲ့ စုန်လာမယ်၊ ခုအပတ် တနင်္ဂနွေမှာ အန်တီအိုင်ရင်းနဲ့ အန်ကယ်လှဦးကို ထမင်းကျွေးရအောင်၊ ဘွားဘွားဘကြီးမွန်းနဲ့ စီစဉ်ပေးပါ"

မြိုင့်ထက်စာတော့ မောင်ဖေမြိုင်က ဘွားဘွားကို ဂရုတစိုက်ပြောဖော်ဆိုဖော် တိုင်ပင်ဖော်ရလာ၍ ဒေါ်ခင်သန္တာပျော်လာပါသည်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သားကြီးရှိပေလို့ပဲ၊ သူ နေပျော်လာပါသည်။

အိုင်ရင်းတို့ကို ထမင်းကျွေးသောနေ့က ကျွေးပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ညှိခန်းမှာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

မောင်ဖေမြိုင်သည် အရွယ်ရောက်စလူငယ်လေး မဟုတ်တော့၊ ရင့်ကျက်သော အတွေးအခေါ်နှင့် ဘာမဆို လေးလေးနက်နက် စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်တတ်ကြောင်း သူပြောပုံဟန်ပန်များက လူကြီးတစ်ယောက် အသွင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလာသည်။

"မေမေနဲ့ အန်တီအိုင်ရင်းတို့မိသားစုက ညီအစ်မလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းနဲ့ လုပ်ချင်တာတွေကို ဘွားဘွားနဲ့ အန်တီအိုင်ရင်းတို့ကို တင်ပြချင်တာပါ"

အိုင်ရင်းတို့လင်မယားနှင့် ဒေါ်ခင်သန္တာပါ မောင်ဖေမြိုင့်စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြသည်။

"ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ကျွန်တော့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပါ၊ ဒီနှစ်ခု တင်ပြချင်တယ်၊ ပြောရတာ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ မေမေ့ကို အပြစ်တင်သံတွေ၊ မေမေ့အကြောင်း မကောင်းပြောရတာ ပါလာမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

ခဏရပ်နားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"ကျွန်တော်စာမေးပွဲပြီးမှ လန်ဒန်က ဝတ်လုံနဲ့တွေ့တယ်၊ သူက မေမေရှိတဲ့ပစ္စည်းစာရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းကို လွှဲပြောင်းပေးတဲ့ Will သေတမ်းစာလဲပြတယ်"

"သေတမ်းစာ..."

ဒေါ်ခင်သန္တာက ထောက်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်..."

"အန်တီအိုင်ရင်း သိသလောက်တော့ သေတမ်းစာဟာ ခရစ်ယာန်မှာပဲ တရားဝင်တယ်၊ မိုနာက ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ"

"ဒါ့ကြောင့်ပေါ့ မေမေ့အကြောင်းကို အန်တီတို့မသိတာတွေ အများကြီးပါ၊ သူက အင်္ဂလန်မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ပြောင်းယူလိုက်တယ်"

အိုင်ရင်းရော ဒေါ်ခင်သန္တာပါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်ထင်တာက အင်္ဂလန်မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ သူ ဝင်လိုက်တာက Will သေတမ်းစာရေးခွင့်ရှိအောင် ဝတ်လုံနဲ့လုပ်

ထားတာ။ ပြီးတော့ Passportနှစ်ခု ကိုင်ထားတယ်၊ ဗြိတိသျှသူအနေနဲ့ရော၊ မြန်မာပြည်သူအနေနဲ့ရောပဲ၊ ဒါလဲ ကျွန်တော့်အတွက် သူ စေတနာနဲ့ လုပ်တာလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ဒီသေတမ်းစာအရ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်မှာရှိတဲ့ ရွှေချောင်းနဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေရော၊ ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက အစုရှယ်ယာ အကျိုးအမြတ် ခံစားခွင့်တွေ အကုန်လုံး ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တယ်"

တတ်နိုင်ပါပေရဲ့ မရွှေမြိုင်'ဟူ၍သာ ဒေါ်ခင်သန္တာရင်ထဲမှ ညည်းညူမိသည်။ မောင်ဖေမြိုင်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

"ဒီမှာရှိတဲ့ မေမေ့ပစ္စည်းတွေအတွက် သူက သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးလို့ ခံယူထားတော့ မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော့်ကို အမွေစားအမွေခံ မွေးစားသားလုပ်မှ ကျွန်တော်ဒီပစ္စည်းတွေ ခံစားခွင့်ရှိမှာပါ၊ အဖေအမည် ဖော်လိုက်ရင် ဒီအဖေက တရားဥပဒေအရ မေမေသေရင် အဖေဖြစ်သူသာရမှာကိုး။ ဒါကြောင့် မေမေကကျွန်တော့်ကို မွေးစားသားလို့ သူ လုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်၊ အမှန်အကြောင်းကိုတော့ ဦးဦးနဲ့ မေမေပဲ သိမယ်၊ ဒါက တစ်ကဏ္ဍပေါ့လေ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် တင်ပြမယ့် စီးပွားရေးအစီအစဉ်မှာ စီမံကိန်းဆိုပါတော့၊ ဒါကိုကျွန်တော်နဲ့ ရစ်ချတ် တွဲလုပ်မယ်၊ ဘာတွေလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ရှင်းပြောပြပါ့မယ်။

"ဒါပေမယ့် ပထမ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းမှာ လူကိုယ်တိုင် မပါဝင်နိုင်လဲ ဦးဦးရဲ့အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော် ရယူချင်တယ်"

"ကောင်းတာပေါ့"

ကိုလှဦး ဝင်ရောက် ပြောလာသည်။

"ဒါပေမယ့် ဦးဦး ကျွန်တော်တို့သားအမိအပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘူးထင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ရစ်ချတ် ပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် အန်ကယ်လှဦးတို့ လင်မယားရော ဘွားဘွားပါကျွန်တော်နဲ့အတူ ဦးဦးကို သွားရောက်တွေ့ချင်တယ်၊ မေမေဘာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကျွန်တော် ဦးဦးကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ဦးဦး သဘောဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပါ့မယ်"

အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။ ကိုလှဦးတစ်ယောက်ကပဲ ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွဲပစ်သလို စတင်စကားပြောလာသည်။

"ဒီစကားကြားရတာ အန်ကယ်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုတင်ဖေ့ဘက်က စဉ်းစားကြည့်တော့... တို့ယောကျ်ားချင်း မောင်ဖေမြိုင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ နာသာခံခက်ကြီး"

"မှန်ပါတယ်..."

မောင်ဖေမြိုင်က ပြောလိုက်သည်။

"သူ စိတ်နာကျည်းမယ်ဆိုလဲ နာစရာပဲ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုပြီး မကြေညာဘူး၊ သူ့ခမျာတော့ ဒရိုင်ဘာဆိုလဲ ဟုတ်၊ အတွင်းရေးမှူးဆိုလဲဟုတ်တယ်၊ ကျရာအလုပ်ကို သစ္စာရှိစွာလုပ်တယ်၊ သူ ပေါင်ပြတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မိုနာပြန်ရောက်နေတာ အမှန်၊ အဲဒီတုန်းက မိုနာ့နှလုံးကလဲ သိပ်အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး၊ ဘာလို့ကိုတင်ဖေကို သွားမကြည့်တာလဲမသိ၊ ကိုတင်ဖေက နောက်ဖေးတန်းလျားကလူတွေ ပြောပြလို့ မိုနာပြန်လာမှန်းသိတော့ သိပ်ခံစားရတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ သူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်တာ"

"မှန်ပါတယ်"

မောင်ဖေမြိုင်ကလည်း မှန်ပါတယ်မှလွဲ၍ မပြောနိုင်၊ အိုင်ရင်းကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း လက်ထပ်စာချုပ်ကို မီးရှို့နေသည်ကိုပဲ ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

"ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့"

ကြီးကြီးက စိတ်မကောင်းဖွယ် စကားတွေကို ရပ်စဲပစ်လိုက်၍

"သားဆန္ဒက စီးပွားရေးမှာ ဘာတွေလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ"

ဆက်မေးလိုက်သည်။

မောင်ဖေမြိုင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောကြားသည်။

"ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာ အထင်ကို ပထမပြောပါရစေ၊ မေမေဟာ ချမ်းသာတာအမှန်၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့ဆိုင်က ပိုးထည်တို့၊ ယွန်းထည်တို့ဆိုတာဟာ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ဝင်ဖို့ နေနေသာသာ ပဲရစ်ဈေးကွက်မှာတောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မဝင်သေးပါဘူး၊ ဂျပန်က ဖိုင်ဘာနဲ့ လုပ်တဲ့ ယွန်းဘန်းဆန်ဆန်တွေက ပန်းကွက်တွေက လှလဲလှ ပေါ့လဲပေါ့၊ ဈေးလဲသက်သာတယ်၊ အလှသုံးအနေနဲ့ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ဝင်ပါတယ်၊ အကြမ်းသုံးဖို့ကျတော့ ထိုင်းက အခု ပင်နေတဲ့ မြင်းကျားတံဆိပ် စတီးပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ လင်ဗန်း၊ ဇလုံ၊ ဇွန်း၊ ညောင်ရေအိုးက အစ မကွဲနိုင်၊ တာရှည်ခံတယ်၊ ပေါ့ပါးတယ်၊ ဒါတွေကိုသာ လူတွေက အသုံးများတာပေါ့၊ အချိတ်လုံချည်လဲ ဒီလိုပဲ၊ အနောက်က အထက်တန်းလွှာတွေက ဂုဏ်ယူဝတ်တဲ့ အနေနဲ့သာ သုံးမှသာ၊ အကြမ်းခံ အများသုံးပစ္စည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပိုးနဲ့ တရုတ်ပိုးကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရမယ်"

"ဆိုပါဦး..."

"ကျောက်သံပတ္တမြားကလဲ ရိုးရိုးသာ ရောင်းလို့ကတော့ စီးပွားဖြစ်ရုံပဲ၊ မေမေခုလို ဘီလျံနာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာက မေမေ့ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ဆိုင်လောက်နဲ့တော့ ဘီလျံနာဖြစ်လောက်အောင် မချမ်းသာနိုင်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ"

"ခင်မာလာ့အမွေကိုလဲ သူဆက်ခံရသေးတယ်လေ"

ဒေါ်ခင်သန္တာက တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ရောက်ကာကွယ်သည်။

"ဆက်ခံရရော ဘယ်လောက်ရှိမလဲ၊ မေမေဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ငွေပင်ငွေရင်း ဘယ်လောက်မြှုပ်နှံထားတယ်ဆိုတာ ဘွားဘွားမသိပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာလို တရားဝင်ကြေညာစတမ်းဆိုရင် မေမေဟာ မြန်မာပြည်မှာတင်မဟုတ်၊ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်"

နားထောင်နေသူ အားလုံးလိုလို အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဒီငွေတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ဒီတစ်ဆိုင်ထဲက အကျိုးအမြတ်ရတာ ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆိုင်ရဲ့အကျိုးအမြတ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကိုလည်း မေမေ တရားမဝင် နိုင်ငံခြားကို ထုတ်ယူတယ်၊ အန်တီအိုင်ရင်းပြောစကားအရ ရွှေချောင်းတွေလည်း အမြောက်အများ ထုတ်ယူတယ်၊ ဦးဦးဟာ ဒီရွှေချောင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတယ်၊ ဦးဦး ဒီအိမ်မရောက်ခင်ကရော၊ ရွှေချောင်းတွေ ဘယ်လောက် ထုတ်ယူသွားပြီးပြီလဲ မသိဘူး၊ အခု ကျွန်တော် လန်ဒန်ကဝတ်လုံ လွှဲအပ်သမျှ အကုန်စာရင်း

လုပ်ပြီးပြီ၊ တရားမဝင် နိုင်ငံခြားကို မေမေ ထုတ်ယူသွားတဲ့ငွေနဲ့ ရွှေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို မြန်မာပြည်ထဲကို တရားဝင်ပြန်သွင်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ယူဆတယ်…”

“အဲဒီတော့…”

ကြီးကြီးက စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားထောက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်အစီအစဉ်က ‘ဧရာဝတီဂုဏ်ရည်’ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်ထောင်မယ်၊ ကျွန်တော်က ငွေရင်း မတည်ပြီး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားကျွမ်းကျင်သူတွေရော၊ မြန်မာပြည်က စိတ်ဝင်စားသူတွေပါ အစုရှယ်ယာ ပါဝင်ကြမယ်။

“ဧရာဝတီကို ကျွန်တော်တို့က မြန်မာပြည် အသက်သွေးကြောဆိုပေမယ့် ဧရာဝတီကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုတယ်၊ အရင်ကတော့ သောင်တူးသင်္ဘောတွေရှိပြီး မှန်မှန်တူးနိုင်တယ်၊ သောင်ဟာ ရေစီးကြောင်း ပြောင်းနိုင်တယ်၊ ရေလမ်းသွားလာရေးကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ အခုဆို ရန်ကုန်မြစ်ဝ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတွေ တိုက်ရိုက်ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်အောင် သောင်တူးလုပ်ငန်း လုပ်ရတယ်၊ ဒီမှာက အရင် သောင်တူးသင်္ဘောအဟောင်းနှစ်စီး ရာမညနဲ့ အရိန္ဒမာတို့နဲ့ သောင်တူးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်၊ တွံတေးတူးမြောင်းမှာလည်း သောင်တူးဖို့လိုတယ်၊ ဟိုတစ်လောက သီဟဒီပဆိုတဲ့ သောင်တူးရေယာဉ်တစ်စီး ထပ်ရောက်လာတယ်၊ အဟောင်းတွေကလဲ ပျက်စီးလို့ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်နဲ့ ပြင်ရတယ်၊ နောက်မှ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း နိုင်ငံခြားက တင်သွင်းတာ ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက နောက်ထပ် သောင်တူးသင်္ဘောနှစ်စင်း ထပ်မှာမယ်၊ မြင်းခြံနဲ့ပခုက္ကူဆိုရင်

တိုက်ရိုက် သင်္ဘောဆိုက်ကပ်နိုင်ဖို့ သောင်တူးဖို့လိုတယ်၊ ချင်းတွင်းလဲ လှေလာရေး ဆင်းရမယ်၊ အစိုးရက ကျွန်တော်တို့ကို လွှဲပြောင်းပေးရင် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။

“ဧရာဝတီဟာ မြစ်ရိုင်းတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သောင်တွေကြောင့်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မြစ်ဖျားခံခဲ့တဲ့ တောင်တန်းတွေမှာ မိုးရွာသွန်းတာများရင် ရေကြီးတယ်၊ စစ်တောင်းလည်း ရေကြီး၊ ချင်းတွင်းရောပဲ၊ ကမ်းတွေပြို၊ ရွာတွေပျက်ရတယ်၊ အဲဒီလို ရေကြီးချိန် ဒီရေတွေကို သိုလှောင်ဖို့ ရေလှောင်တမံတွေ ဆောက်ချင်တယ်၊ ရေကျချိန် မိုးနည်းတဲ့အခါ ဒီရေလှောင်တမံတွေက လယ်ယာတွေကို ရေပေးနိုင်တယ်၊ စက်ကိရိယာအလုံးခလောက် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက သုံးနိုင်အောင် ငွေအင်အားလည်း တောင့်ပါတယ်၊ ဆောက်လုပ်ပြီးတဲ့ ရေကာတာနဲ့ ဆည်တွေကိုလည်း ရေကာတာနံရံတွေကို ခိုင်ခံ့အောင် ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ လိုတယ်။

“ပြီးတော့ အခုဧရာဝတီကို ရေတင်ပြီး မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းတစ်ချို့နေရာတွေမှာ ရေပေးဝေပြီး လယ်ယာနဲ့ ဝါစိုက်တယ်၊ ပခုက္ကူချောင်းဦး၊ မြောင်စတဲ့ နေရာတွေပေါ့၊ မြင်းခြံနယ်လဲပါတယ်၊ ရေတင်ရတာက မြစ်ပြင်မှာ ဖောင်လုပ်ပြီး ဒီဖောင်ပေါ်စက်တင်ပြီး ရေတင်ရတာ၊ ရေရှည်တော့ ကောင်းမယ်မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက လိုအပ်တဲ့နေရာတွေမှာ ရေတင်စက် မြစ်ကမ်းပါးမှာ အခိုင်အမာဆောက်ပြီး ရေတင်မယ်၊ ရေရှည်အတွက် ကောင်းတာပေါ့၊ ပန်းလောင်မြစ်ပေါ်မှာရော ဇော်ဂျီမြစ်ပေါ်မှာလည်း ဆောက်လုပ်ပြီးရေလွှဲဆည်တွေ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအနော်ရထာမင်း လက်ထက်ကတည်းက

ရှိတဲ့ ရေလွှဲဆည်တွေကို ထပ်မံမွမ်းမံပြီး အခုအခါ ရေလွှဲဆည် ထပ်မံ ဆောက်လုပ်မယ်၊ ဧရာဝတီမြစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ရေကြီးရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အဲဒီရေတွေကို ကျွန်တော် ခုန ပြောသလို သိုလှောင်ဆည်ထားနိုင်ဖို့ ရေလှောင်တာတမံကြီးတွေ ဆောက်ချင်တယ်လေ၊ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေတော့ အစိုးရကို တင်ပြတဲ့ စီမံကိန်းမှာ ဖတ်ကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောရင် ရှည်မယ်။

"နောက် အန်ကယ်လုဦးမိတ်ဆွေတွေ ကွင်းဆင်းလေ့လာစုံစမ်းချက်အရ သံလွင်ကို ကျွန်တော်တို့ထိန်းချုပ်ပြီး 'ရေအားလျှပ်စစ်ထုတ်နိုင်ရင် မြန်မာတစ်ပြည်လုံးအတွက် ဖူလုံနိုင်တယ်၊ ဒါတွေလည်း ကျွန်တော်တင်ပြသေးတယ်၊ သံလွင်က ရေစီးသန်ကယ်၊ ကျဉ်းတယ်၊ ရေအားလျှပ်စစ် ထုတ်လုပ်ဖို့ အခြေခံရှိတယ် ဆိုရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လောပိတတာအား အခြေခံတဲ့ အင်းလေးရေကန်ကြီးလို မိုးရွာသွန်းတဲ့အပေါ် ရပ်တည်နေရတဲ့ ကန်မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲ စီးဆင်းတဲ့မြစ်ဆိုတော့ ဒီမြစ်ရေအားနည်းသွားမှာ မပူရဘူး၊ ရေစီးသန်လွန်းလို့ သံလွင်ဟာ သင်္ဘောသွားလာကူးသန်းဖို့ မကောင်းပေမယ့် ရေအားလျှပ်စစ်ထုတ်လုပ်ဖို့တော့ အသုံးကျလာမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျွမ်းကျင်သူတွေနဲ့ အန်ကယ့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့အတူ ကွင်းဆင်းလေ့လာမှာပါ၊ ဘွားဘွားတို့ အန်ကယ်တို့က ထင်မယ်၊ ဒီစီမံကိန်းတွေအတွက် ငွေ ဘယ်ကရမလဲလို့ သိချင်မယ်၊ ကျွန်တော် ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းရေးဆွဲ တွက်ချက်ပြီးပြီ၊ မေမေ့ရဲ့ငွေတွေဟာ လုံလောက်တယ်၊ အစုရှယ်ယာ မခေါ်ဘဲတောင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပေမယ့် သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း အများပြည်သူလဲ ခံစားမှု ရှိစေချင်တယ်၊ ဒီ

စီမံကိန်းအတွက် ရောဝတီကို ရစ်ချတ်နဲ့ သောမတ်စ်ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ သံလွင်ကိုတော့ လျှပ်စစ်စီမံကိန်းအတွက် အန်ကယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်သွားမယ်၊ အရင်ရောဝတီ ဖလိုတီလာကုမ္ပဏီ ထောင်ခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့အဆက်အသွယ်တွေနဲ့လဲ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်လေ့လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူလွန်းလို့ပါ၊ ဘွားဘွားတို့က ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအမွေတွေဆက်ခံပြီး ဒီလို တိုင်းပြည်အတွက် ပြန်လည် အသုံးမချရင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အဆိပ်လိုပဲ၊ မေမေလဲ တမလွန်မှာ ငရဲခံရမှာ၊ ဒါတွေလုပ်ပြီး မေမေ့ကို ကျေးဇူးဆပ် အမျှဝေရမယ်..."

မောင်ဖေမြိုင်သည် ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်ပြီး ခေတ္တ ရပ်နားလိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ရန်ကုန်-မန္တလေး အစုန်အဆန် လူစီးသင်္ဘောနှစ်စီး တည်ဆောက်မယ်၊ ဗန်းမော်နဲ့ မန္တလေး အတွက်လည်း အစိုးရက တစ်စီးပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တစ်စီး ဆောက်မယ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်ရေကို ကြည့်ပြီး သင့်တော်တဲ့ သင်္ဘောအမျိုးအစားလဲ တည်ဆောက်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်၊ အရင်က အညာဆန်သင်္ဘောကြီးတွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါပြီး အပန်းဖြေနိုင်ကြတယ်၊ ကုန်သည်တွေလဲ ကုန်ရောင်းတယ်လို့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားတို့ဖေဖေလက်ထက်က ကျောင်းပိတ်ရင် အနားယူအပန်းဖြေ၊ အစုန်အဆန်သင်္ဘောနဲ့ပဲ သွားတယ်"

"တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်သင်္ဘောမှာ ကစားဝိုင်း၊ အရက်မရှိရဘူး၊ သီးသန့်ခန်းတွေလဲ ပါမယ်၊ စားသောက်ခန်းလဲ ပါမယ်၊

ခရီးသည်တွေ ပြုစုဖို့နဲ့ စားသောက်ခန်းအတွက် မိန်းကလေးတွေပဲ ခန့်မယ်၊ သင်္ဘောအလုပ်သမားနဲ့ စားဖိုဆောင်အတွက်တော့ အမျိုးသား ပါမှာပေါ့၊ ပညာမတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ လိုချင်တယ်"

"ပညာမတတ်တာ..."

ကိုလှဦးက မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ပညာမတတ် စာမတတ်နဲ့ တောမှာ ဒုက္ခရောက်တဲ့မိန်းကလေးတွေ ကျွန်တော် ခေါ်ယူပြီး အလုပ်လုပ်ရင်းမှ စာသင်ပေးမယ်"

"ရေးကတော့ အညာဆန်သင်္ဘောမှာ ဘေးကတွဲကြီးတွေ ပါတယ်၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆိုင်ခင်းကြတယ်၊ ဈေးတောင်းချခင်းပြီး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ချက်စားချင်တဲ့သူက ချက်စားတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးတို့လက်ထက် အရင်ကစံနစ်တွေကို အတုခိုးသင့်လည်း ခိုးရမှာပေါ့၊ စံနစ်သစ်လဲ ထွင်သင့် ထွင်ရမှာပေါ့၊ မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်း ကျေးလက်တွေနဲ့ နယ်စပ်ဒေသဘက်တွေမှာ ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သာ ချမ်းသာနေတာကိုး၊ ဒီဆင်းရဲမှုတွေကို ရေးသားထုတ်ဖော်ရတာက လွယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆင်းရဲမှုကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ၊ ဒါက ခက်ပါတယ်၊ သူတို့အတွက် ထွက်ပေါက်ရှိရမယ်လေ၊ သူတို့အတွက် လုပ်ငန်းရှိရမယ်၊ ယောကျ်ားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အရွယ်ရောက်ရင် အလုပ်လုပ်ရမှာပဲ၊ အခု တစ်ချို့လဲ အရွယ် မရောက်ခင် စာမသင်နိုင်ဘဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ မိဘတွေကမှ မကျွေးနိုင်ဘဲ၊ ကျေးလက်တွေမှာ ဒီပြဿနာတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ခုနမေမေအတွက်

နောင်ဘဝမှာ ကုသိုလ်ရအောင် ကျွန်တော့်ကျေးဇူးဆပ်နည်းကတော့ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်ပြီး အမျှမဝေဘူး၊ မေမေ ထုတ်ယူသွားတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ မြန်မာပြည်ထဲပြန်သွင်းပြီး အဲဒီလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အများစု ဝင်ငွေရအောင်လုပ်တဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ အမျှဝေချင်တယ်။

"ပြီးတော့ မေမေဦးဦးအပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့တာတွေရှိမယ်၊ လောလောဆယ် ဦးဦးဟာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့ အကြွေးရှိသေးတယ်"

"မှန်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် အန်တီအိုင်ရင်းနဲ့ကြီးကြီး မမြညိုကို သွားပြောထားပါတယ်၊ ရစ်ချတ်တို့ပြန်လာတော့ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ချိန်းပြီး သွားတွေ့ကြတာပေါ့"

"ကျွန်တော်ပြောတာတွေ ရှည်သွားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါကြီးကြီးရယ်၊ အန်တီအိုင်ရင်းတို့ကို သစ်သီးစုံကျွေးပါဦး"

ထိုနေ့က မောင်ဖေမြိုင်စကားကြားရ၍ အားလုံးလိုလို ရင်ထဲပေါ့သွားကြသည်။ ကိုတင်ဖေ့ဆီ သွားဖို့ကိုသာ ဒေါ်ခင်သန္တာနှင့် အိုင်ရင်း ဆက်လက်တိုင်ပင်နေကြသည်။

●

(၃၈)

နွေဦးတွင် ကိုတင်ဖေ ဖခင်၏ လယ်တောစပ်အိမ်လေးမှာ အေးချမ်းလှသည်။ စပါးပင်များ ရိတ်သိမ်းပြီးပြီ။ လယ်ကွင်းကို ဖြတ်သန်းလာသော လေက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

ခြံဝ စကားပင်ကြီးနှစ်ပင် အရိပ်က အေးမြ၍ ခြံပတ်လည်မှာ ပုန်းညက်နှင့် တောက်စရစ်၊ အုန်းပင်တွေ အားလုံးသည် စိမ်းညိုနေသည်။

ကိုတင်ဖေ မြညိုခေါင်းတွင် ပန်ပေးခဲ့သော စကားစိမ်းပင်လေး၏ ပင်အိုနေရာမှာ ပင်ပျိုသစ်လေး ပေါက်လာ၍ အပွင့်များဖြင့် သင်းမြမြ မွှေးနေသည်။ ခြေရင်းဘက်က စံပယ်မြောင်းမှာ စံပယ်တွေက အဖူးတွေ ဝေနေသည်။ စိမ်းသည် နံနက်ကပဲ အပွင့်များခူး၍ ဘုရားတင်ခဲ့ပြီ။

တောမြန်မာအိမ်ဆိုတော့ ဘုရားခန်း သီးသန့်မရှိ။ ညှော်ခန်းခေါင်းရင်းမှာ ဘုရားစင် ထုတ်ထား၍ ဘုရားစင်မှ ပန်းရန့်များမှာ ညှော်ခန်းကို မွှေးပျံ့နေသည်။ စိမ်းသည် ဖျာချောများကို ခင်းကျင်းထားသည်။

ကိုတင်ဖေရောက်လာမှ မြညိုက အိမ်လေးကို အုတ်ဖိနပ်ခံ ပျဥ်ထောင်အိမ်လေး ဆောက်လိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေအတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခု တိုးချဲ့၍ အိပ်ခန်းနှင့်တွဲလျက် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း လုပ်ပေးသည်။ အိမ်လေးသည် ပင်ကိုကတည်းက ခြေတံရှည်ဖြစ်၍ ကိုတင်ဖေ ခြေထောက်တစ်ဖက်နှင့် အဆင်ပြေအောင် မြညိုက ပြင်ဆင်ဆောက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

"သမီး၊ ဖျာတွေခင်းထားတော့ ဖေဖေက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရမှာ၊ ကြီးကြီးတို့လာရင် အောက်မှာ ထိုင်နေရမှာ"

ကိုတင်ဖေက သမီး ခင်းကျင်းထားသည်ကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

"ဖေဖေက မကျန်းမာတဲ့သူပဲ ခြေရင်းဘက်မှာ ခင်းထားတာ သူတို့ ခွင့်လွှတ်မှာပါ"

စိမ်းက ဖြေသည်။

"အစ်ကို၊ ကုလားထိုင်စားပွဲ လိုချင်လား၊ မြညို လှည်းကူးအိမ်က သွားယူပေးမယ်လေ"

မြညိုက လင့်အလိုကို လိုက်လျောလိုသည်။

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ အချိန်မရှိဘူး၊ သူတို့ လာကြတော့မယ်"

ကိုတင်ဖေသည် ပြောပြောဆိုဆို ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

"ဒရင်းဘက်က သိပ်မမြင့်ပါဘူး ဖေဖေရယ်"

စိမ်းက ညှော်ခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင်ရန် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဗေဒါရင့်ရောင် ဖြောင်လုံချည်နှင့် ပွင့်ခက်အပြာနုများပါသော အင်္ကျီကို လဲလိုက်သည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါသနေစဉ် အပြင်မှ ကားသံကြား၍ ပြေးထွက်လာသည်။

"ဖေဖေ၊ သူတို့ လာကြပြီထင်တယ်၊ သမီး သွားကြိုလိုက်မယ်"

စိမ်းက ပြောပြောဆိုဆို လှေကားကို ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကားနှစ်စီး ဝင်လာ၍ တစ်စီးကို ဦးစံမြိုင် မောင်းကာ၊ မောင်ဖေမြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်သန္တာ ပါလာသည်။ နောက်တစ်စီးက ရစ်ချတ်မောင်း၍ အိုင်ရင်းနှင့် ကိုလှဦး ပါလာသည်။

မြညိုက စိမ်းနောက်မှ ဆင်းလာကာ ကြိုသည်။ စိမ်းက ဒေါ်ခင်သန္တာကို ကိုယ်တိုင်တွဲ၍ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ကျန်ညှော်သည်များကို မြညိုက စောင့်ခေါ်လာသည်။

ကိုတင်ဖေက ချိုင်းထောက်နှင့် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ကြိုသည်။

"ထိုင်ပါ... ထိုင်ပါ... မောင်တင်ဖေ၊ အဆင်ပြေသလို နေ၊ ကြီးကြီး ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ဆေးရုံက ဆင်းကတည်းက ကြီးကြီးတို့ မောင်တင်ဖေ့ကို လာမကြည့်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကြီးကြီး စိတ်မကောင်းလို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကြီးကြီး"

ကိုတင်ဖေက ဒရင်းဘက် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ စိမ်းသည် ဒေါ်ခင်သန္တာအား ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်နေသော သူ့အဘိုးအဘွားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးကာ နေရာပေးလိုက်သည်။

ဗေဒါရောင် လွှမ်းနေသော စိမ်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရစ်ချတ်သည် မောင်ဖေမြိုင်၊ အိုင်ရင်းတို့လင်မယားနှင့်အတူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ စိမ်းက မောင်ဖေမြိုင်တို့ကိုလည်း သူ့အဘိုးအဘွားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

"လာလည်တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အပြန် မြညိုထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားသွားကြပါ"

ကိုတင်ဖေ့အမေက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုသည်။ စိမ်းက ရေနွေးကြမ်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ်၊ လက်ဖက်သုတ်များ ညှော်သည်တွေရှေ့ချကာ ညှော်ခံသည်။

"စားရင်း စကားပြောကြပါ၊ ကဲ...ကြီးကြီး ငါးခြောက်ဖုတ်လေး မြည်းပါ၊ ကြီးကြီးစားမှ ကျန်တဲ့လူတွေက စားရဲမှာ"

မြညိုက ဝင်ပြောလိုက်၏။ ကြီးကြီးသည် ငါးခြောက်တစ်မြှောင်းကို မြည်းလိုက်သည်။ စိမ်းက ညှော်သည်တိုင်းကို လက်ဖက်သုတ်၊ တစ်ပန်းကန်စီ ခွန်းတပ်၍ ငါးခြောက်ကိုလည်း တစ်ပန်းကန်စီ ပေးသည်။ ရေနွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးသည်။

"ကြီးကြီးတို့ လာကြတာက မောင်တင်ဖေ ဘယ်လိုနေလဲလို့ သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မောင်တင်ဖေ့သားက မောင်တင်ဖေ့ကိုလဲ ကန်တော့ချင်လို့"

ကြီးကြီးက မောင်တင်ဖေ့သားဟူသော စကားလုံးကို သုံးလိုက်တော့ ကိုတင်ဖေ မျက်နှာတစ်ချက် ပြောင်းသွားသည်ကို မြညို သတိထားလိုက်မိသည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ရစ်ချတ်နှင့် အထူး ထုပ်ပိုးထားသော ပစ္စည်းများကို ပထမ ကိုတင်ဖေ့ မိဘနှစ်ပါးရှေ့ တစ်ထုပ်စီ ချသည်။ ကိုတင်ဖေ့ရှေ့တွင် တစ်ခု၊ မမြညိုရှေ့တွင် တစ်ခု ချလိုက်သည်။

အားလုံးက ကိုတင်ဖေ့မိဘများကို ကန်တော့၍ ရစ်ချတ်နှင့် မောင်ဖေမြိုင်က ကိုတင်ဖေ့ကို ကန်တော့သည်။ ကိုတင်ဖေက ဆုပေးသည့်အလှည့်မှာ အသံတွေ တုန်နေသည်။ သူ့စိတ်ကိုလည်း တင်းထားပုံရသည်။ ကြီးကြီးက စကားဝိုင်းကို စတင်လိုက်သည်။

"တကယ်တော့ မောင်တင်ဖေဟာ ကြီးကြီးတို့ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကြီးကြီးတို့မှာ အခု မောင်ဖေမြိုင်နဲ့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မြိုင့်ရဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မောင်ဖေမြိုင် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းရာမှာ မောင်တင်ဖေ့ အကြံဉာဏ်လိုလို့ မောင်ဖေမြိုင်က ကန်တော့ရင်း စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာ"

ကိုတင်ဖေသည် ကြီးကြီးစကားကို နားထောင်ရင်း ဝရံတာဘက်ကို မျှော်ကြည့်ကာ "ပြောပေါ့"ဟု တစ်ခွန်းပဲ ဆိုသည်။

"သား... ဦးဦးကို ပြောချင်တာက..."

မောင်ဖေမြိုင်သည် ချက်ချင်း စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်။ ရင်ဝမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ တံတွေးတွေ မျိုချလိုက်၊ သက်ပြင်းချလိုက်နှင့် အားယူနေသည်။ မောင်ဖေမြိုင် ခံစားနေရပုံကို အိုင်ရင်းတို့မိသားစု

ရော၊ မြညိုတို့သားအမိပါ ခံစားမိပါသည်။ မောင်တင်ဖေ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားသည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ကြိုးစား၍ စကားဆက်ပြောသည်။

"ပထမ...စီးပွားရေးပါ"

သူ ဘွားဘွားနှင့် အိုင်ရင်းတို့လင်မယားကို ရှင်းလင်းပြောပြသော 'ရောဝတီဂုဏ်ရည်'စီမံကိန်းနှင့် သဘော် ထူထောင်မည့် အကြောင်းများကို ပြန်လည် ပြောပြသည်။

"ပြီးတော့ စိမ်းဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ ညီမ ဖြစ်ပါတယ်။ စိမ်းရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စွမ်းရည်ကို သား သိပြီးသားပါ၊ စိမ်းဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို မေမေ့ကို ပြောဖူးတယ်"

"ဘယ်တုန်းက မြိုင်နဲ့ စိမ်း တွေ့ဖူးလို့လဲ"

ကိုတင်ဖေက မေးလိုက်သည်။ စိမ်းက အယ်ဒီတာအနေနှင့် မမြညိုကို မြိုင် လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က မြိုင်က မေး၍ သူလုပ်လိုသော အစီအစဉ်များကို ပြောပြလိုက်ကြောင်း ကိုတင်ဖေကို ရှင်းပြသည်။ မောင်ဖေမြိုင်က ဆက်ပြောသည်။

"စိမ်းလုပ်လိုတဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးကားလမ်းတစ်လျှောက် ရပ်နားစခန်းတွေ မန္တလေး–မုံရွာ၊ ရန်ကုန်–မော်လမြိုင်၊ နောက်လဲ လိုအပ်တဲ့ နေရာတွေမှာ တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်သွားမှာပေါ့လေ၊ ခရီးသည်တွေမှာ သန့်ရှင်းတဲ့အိမ်သာလဲ သွားရ၊ နားနားနေနေလဲ စားသောက်ရတဲ့ စိမ်းရည်ရွယ်ချက်ကို သား ဖြည့်ဆည်းချင်ပါတယ်။ ကားရပ်

နှားစခန်းက အိမ်သာတွေဟာ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ၊ ပဲခူးရပ်နားစခန်း တစ်ခုပဲ နည်းနည်း သန့်တယ်”

“ဘယ်လို ဖြည့်ဆည်းချင်တာလဲ”

“သားက ငွေရင်းထုတ်ပေးမယ်၊ နေရာရွေးချယ်ပြီး ဆောက်လုပ်ဖို့က ရစ်ချတ် တာဝန်ယူပါတယ်။ ရစ်ချတ်က သူ့အဖေ အန်ကယ်လှဦးနဲ့တွဲပြီး ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်နေတာပါ။ ဦးဦး သဘောတူရင် အစိုးရကို သား တင်ပြပါ့မယ်။ ဒီစခန်းတွေရဲ့ အမည်ကလဲ ‘စိမ်းမြညိုစခန်းသာ’ လို့ပဲ အမည်တပ်မှာပါ။ ပြီးတော့ မေမေ့ရဲ့ မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီကို စိမ်းကို ဦးစီးစေချင်တယ်၊ သားက ဧရာဝတီဂုဏ်ရည်နဲ့ အလုပ်များနေတော့ အချိန်မပေးနိုင်လို့ပါ။ ဦးဦးကလဲ သားလုပ်ငန်းတွေမှာ အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ သားတို့အိမ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပါ၊ သားနဲ့ ဦးဦး ငယ်ငယ်က နေတုန်းကလို တစ်ခန်းတည်းအိပ်ပြီး နေပါရစေ။ ဦးဦးသာ ဆန္ဒရှိရင် စိမ်းတို့သားအမိကိုလည်း သား ခေါ်ပါရစေ…”

မောင်ဖေမြိုင်က စကားကို ရပ်နားလိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေသည် လက်ကာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူသည် ခေတ္တငြိမ်သက်၍ စကားပြောဖို့ အားယူနေပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ပြောပြသည်။

“သားက လိမ္မာတယ်၊ ချဉ်းကပ်ပုံချဉ်းကပ်နည်း တော်တယ်၊ ဦးဦးကို အဖေတစ်ယောက်လို နေရာထားပြီး လက်အုပ်ချီ ဝင်လာတော့ ဦးဦးက ခြေထောက်နဲ့ကန်လွှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ…”

မြညိုက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အိုင်ရင်းတို့မှာလည်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒါပေမယ့် သားက ပြောတယ်၊ စိမ်းဟာ သားနဲ့ အဖေတူ အမေကွဲပါတဲ့၊ ဘယ်အထောက်အထားနဲ့ ပြောတာလဲ”

ကိုတင်ဖေက မောင်ဖေမြိုင်ကို မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။ မောင်ဖေမြိုင်က တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြေသည်။

“မေမေ အိပ်ရာပေါ် မလဲခင် လန်ဒန်ကို ရေးတဲ့စာထဲမှာ သားရဲ့ ဖေဖေဟာ ဦးဦးလို့ ရေးခဲ့ပါတယ်”

ကိုတင်ဖေ မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့များသားအဖကို စောစီးစွာက သားအဖလို့ သူက ဘာလို့ ဝန်မခံဘဲ သားကို တခမ်းတနား မွေးစားသားအဖြစ် စာချုပ်၊ သားကင်ပွန်းတပ်တော့လဲ မွေးစားသားဖြစ်ကြောင်း ညှော်သည်တွေကို ကြေညာရတာလဲ၊ တချို့ဆို ကိုယ့်မွေးစားသားမှန်တာတောင် လျှို့ဝှက်ထားတယ်”

မောင်ဖေမြိုင်သည် မဖြေနိုင်။ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“ဦးဦးက သူ့စာ တစ်ခုတည်းနဲ့ သားကို ဦးဦးသားလို့ ဘယ်လို လက်ခံရမလဲ”

“ဦးဦး”

မောင်ဖေမြိုင်သည် အော်ခေါ်ရင်း မျက်ရည်တွေ တွေတွေကျလာသည်။

“ဒီလိုဆို သားက အင်္ဂလန် လမ်းကြိုလမ်းကြားက အလေလိုက်မွေးတဲ့ ကလေးကို မေမေက မွေးစားလာတာလား၊ ဟင်… ဦးဦး ပြောစမ်းပါ၊ သားက… အဖေမဲ့ ကလေးကချောကောင်လား…”

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

မောင်ဖေမြိုင်သည် ရှေ့တိုးလာကာ ကိုတင်ဖေ့ဒူးပေါ် နဖူးနှင့်ထိရင်း ငိုတော့သည်။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၍ အိုင်ရင်းက မနေသာတော့ပေ။

"သားကို အန်တီအိုင်ရင်းကိုယ်တိုင် မြို့ဝမ်းထဲက မွေးပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ယုံပါ၊ အန်တီ သစ္စာဆိုပြောရဲတယ်၊ ကိုတင်ဖေရဲ့သွေးလို့ မြိုင်ပြောတာကို မယုံရင် သွေးစစ်ကြည့်ပေါ့"

အိုင်ရင်းက ဆရာဝန်ရှုထောင့်မှ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကိုတင်ဖေသည် မောင်ဖေမြိုင့်ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

"ဒေါက်တာမကြီးက သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးပီပီ သွေးစစ်ကြည့်တဲ့၊ ဒီမှာအိုင်ရင်း သွေးစစ်ကြည့်လို့ သွေးချင်းတူမှ ကျွန်တော်က မောင်ဖေမြိုင်ကို သားအနေနဲ့ ချစ်ရမှာလား၊ လောကကြီးမှာ သွေးက အရေးကြီးလား၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက အရေးကြီးလား... ဟင်...၊ ကျွန်တော့်သွေး တစ်စက်မှမပါလဲ မောင်ဖေမြိုင်ကို သားရင်းတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ချစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ယုံလား၊ အပြင်မှာလဲ တချို့လူတွေဟာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်က မမွေးပေမယ့် ရင်ကမွေးတဲ့မိဘထက် ပိုမိုအနစ်နာခံ၊ ပိုမိုချစ်ပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးတဲ့ သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား။ မြိုင့်ကိစ္စကိုတော့ ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပါ။ မောင်ဖေမြိုင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့မြိုင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမွေးတဲ့သားလို့ ခုမှ ကြေညာလဲ မြိုင့်ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ မြိုင့်ကိစ္စကို မပြောကြပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော့်ကို မြိုင်က တရားဝင်

ကြီးကြီးရှေ့မှာ လက်ထပ်ပေမယ့် လက်ထပ်စာချုပ်ကို တစ်ခါမှ ကျွန်တော် တောင်းမကြည့်ဘူး၊ ဘယ်မှာထားမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဒီမှာ အိုင်ရင်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လက်ထပ်လက်ထပ်၊ စုလျားရစ်ပတ်ပြီး ဘိသိက်တွေသွန်း လက်ထပ်လက်ထပ် ရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာမပါရင် အထူးသဖြင့် သစ္စာရှိသောအချစ် မပါရင် အဲဒီစာချုပ်တွေ၊ စုလျားရစ်ပတ်တာတွေဟာ အလကားပဲ"

အိုင်ရင်းသည် ပြေရာပြေကြောင်း ဝင်ပြောမိကာမှ ကိုတင်ဖေ့စိတ်ကို ဆွလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိခင် ကိုလှဦးက ဝင်ပြောသည်။

"အိုင်ရင်းကလဲကွယ်၊ ကိုတင်ဖေ စိတ်ထိခိုက်အောင် မပြောပါနဲ့၊ အိုင်ရင်းပြောတာက ကိုတင်ဖေ့အချစ်ကို စော်ကားတဲ့သဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ဖေမြိုင်ဟာ သားအရင်းဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံစေချင်တဲ့ သဘောပါ၊ ကိုတင်ဖေ့စိတ်ထားကို အိုင်ရင်း နားလည်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုတင်ဖေ"

ကိုတင်ဖေသည် မျက်နှာကြီးနီ၍ အသံမာလာသည်။

"ခင်ဗျားတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်လာကတည်းက နိမ့်ချစွာနဲ့ ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်လောက် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကြီးကြီး သိပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာလဲ မြိုင်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ မြိုင့်အပေါ် အပြစ်မပုံပါဘူး၊ လူတွင်ပါလို့ နွားကျားကိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်အပြစ်လဲ ပါပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပါလို့ ပြောတာ၊ မောင်ဖေမြိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်္ဂလန်က ခေါ်လာ

ကတည်းက ကျွန်တော် ဒီကလေးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကြီးကြီး အသိပါ၊ ဒီတုန်းက မြိုင်က ဘာမှ ဖွင့်မပြောဘူး၊ သား လေးတန်းရောက်တော့ သားက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်း အိပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ အတူအိပ်တဲ့အခါ သားကို အိပ်ရာမဝင်ခင် ကျွန်တော် ပုံပြင်တွေပြောပြ သူသိချင်တာတွေ လောကထဲ အဝင်ကောင်းအောင်လဲ ကျွန်တော် ဆုံးမပြောပြခဲ့တာ အရွယ်ရောက်တဲ့အထိပဲ။ ကျွန်တော် သားကို ယုယပြုစုတာမျိုး ကျွန်တော့်သမီး'စိမ်း'..."

ကိုတင်ဖေက ခဏစကားရပ်၍ စိမ်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

"မခံစားခဲ့ရပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သမီးဟာ အဖေမဲ့ ကြီးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလို သမီးရင်းကို ပစ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မောင်ဖေမြိုင့်အပေါ် ကျွန်တော့်သဘောထားကို ဆက်ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ မြိုင်က မွေးစားသားဆိုတုန်းက သားအပေါ် ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်နဲ့ မြိုင်က ကျွန်တော့်သားပါလို့ သေခါနီးမှာ ရေးခဲ့တဲ့စာ ဖတ်ပြီး သားအပေါ် ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး... သားလဲ သဘောပေါက်ပါပြီနော်..."

မောင်ဖေမြိုင်က ကိုတင်ဖေ့လက်ကို ဆုပ်နယ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စိမ်းကတော့ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသည်။

"အင်မတန်ရိုးသားပြီး၊ ကျွန်တော့်အပေါ် သစ္စာရှိစွာနဲ့ချစ်ပြီး ကျွန်တော်ပစ်သွားပေမယ့် ဒီသမီးလေးကို အောင်မြင်အောင် မွေး

လာတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး မြညိုကို ကျွန်တော် ပစ်ပြီး မြိုင်တို့သားအမိကို ချစ်ခဲ့ရတာပါ"

မြညိုက မျက်ရည်သုတ်၍နေရင်းမှ စကား ဝင်ပြောသည်။

"မြညိုရင်ထဲမှာတော့ မမရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မမေ့ပါဘူး၊ 'ဒန်အိုးသုံးလုံး'ကနေ 'စိမ်းမြညို'စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်လာတာဟာ မမကျေးဇူးတရားတွေပါ၊ မြညိုတို့မှာက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပဲ ရှိပါတယ်"

အားလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။ ကိုတင်ဖေကတော့ ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ ဆက်ပြောပြသည်။

"သားက အခုလို အဖေအရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး လာကန်တော့လို့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ သားနဲ့ ကြီးကြီးတို့အုပ်စုကို ကျွန်တော့်သံသယကိုတော့ ဖွင့်ပြောချင်တယ်..."

"ပြောပါ... ပြောပါ..."

ကြီးကြီးက ဝင်ထောက်၏။

"မြိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပေမယ့် သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ပိုချစ်တယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် အသက် သိပ်မရှည်ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တရားဝင်ကြေညာလက်ထပ်ရင် သူသေရင် သူ့ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်သာ ပိုင်တယ်ဆိုတာ သူသိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်မှာ မယားသေ၊ လင်ပိုင်တယ်၊ သူမရှိတဲ့နောက် ကျွန်တော့်ဇနီး သားသမီးတွေ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဆက်ခံမှာ သူ စိုးတယ်။ ဒီတော့ သူ့ရင်က ဖြစ်တဲ့သား မောင်ဖေမြိုင်တစ်ယောက်တည်း

ပိုင်ဆိုင်စေလိုတဲ့သဘောရှိလို့ သားကို မွေးစားသားဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပျိုကြီးဓာတ်ထုပ် ခင်းခဲ့တာလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်"

အိုင်ရင်းရော၊ ကြီးကြီးပါ မြိုင်၏ လက်ထပ်ရေးအပေါ် ထားရှိသော သဘောထားကို သိရှိပြီးဖြစ်၍ ကိုတင်ဖေ့ထင်မြင်ချက်ကို မချေပလိုတော့ပါ။

"ဒီတော့ သားကို ဦးဦးပြောချင်တာက မြိုင် မပေးချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ဦးဦး လက်ဖျားနဲ့ မတို့ပါရစေနဲ့၊ ဘာမှ ဆက်ခံလိုစိတ်မရှိပါဘူး၊ သား အချိန်မရွေး စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ချင်ရင် လှည်းကူးကို လာခဲ့ပါ၊ ဦးဦး ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ စိမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ စိမ်းလုပ်ငန်းကို ငွေရင်း မ,တည်ပြီး ရစ်ချတ်က ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ ကူညီတာလောက်ပဲ လက်ခံပါရစေ။ အခု စိမ်း ပြည်ုစားသောက်ဆိုင်လိုပဲ အလုပ်က အောင်မြင်လာရင် သားရဲ့ ငွေရင်းကို စိမ်း ပြန်ဆပ်ခွင့်ပြုပါ"

ကြီးကြီးက မောင်ဖေမြိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး "မောင်တင်ဖေ စိမ်တာ ကောင်းပါတယ်"ဟု ပြောလိုက်သည်။

"မြိုင်မာလာကုမ္ပဏီကိုတော့ စိမ်းကို မပေးပါနဲ့၊ မသန့်တဲ့ ကုမ္ပဏီကို စိမ်း လက်မခံစေချင်ဘူး"

ကိုတင်ဖေက ဆက်ပြောလိုက်၏။

"ဒီလိုရှိပါတယ် မောင်တင်ဖေ၊ မြိုင်မာလာ ကုမ္ပဏီဟာ ကြီးကြီး ညီမလက်ထပ်ကတည်းက သန့်ရှင်းစွာ တည်ထောင်ပြီး ကုန်သွယ်ခဲ့တဲ့၊ နာမည်ကောင်းရခဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီပါ၊ မြို့ငှဲ့ရဲ့ နိုင်ငံခြားဆက်

ဆံရေးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခုချက်ချင်း လက်မခံလဲ ဖြည်းဖြည်း အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါ"

ဒေါ်ခင်သန္တာက ဝင်ရောက် ပြောလာသည်။

"တစ်ခုပဲ သားကို ဦးဦး ပြောချင်တယ်"

ကိုတင်ဖေက ဆက်ပြောသည်။ မောင်ဖေမြိုင်သည် ပြေလည်လာသော အခြေအနေအရောက် သူ့မျက်နှာလေး ကြည်လင်လာသည်။

"ပြောပါဦးဦး"

"ပျားရည်ဟာ ဆေးအဖြစ် တစ်နေ့တစ်ဇွန်းသောက်တော့ အန္တရာယ် ဖြစ်သလား"

"မဖြစ်ပါဘူး"

"ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ပျားရည်များပြီး သီးတယ်လို့ ကြားဖူးလား၊ သေတတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ ပျားရည်အိုင်ထဲကို လူနစ်ရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ရုန်းမရဘဲ သေမှာပဲ၊ ရေလိုမှ မသွက်ဘဲကိုး၊ ကာမဂုဏ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုထုဇဉ်အလျောက် လုပ်ရာမှာ ပျားရည်ကို တစ်နေ့တစ်ဇွန်းသောက်တဲ့ အနေမျိုးပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဝိသမလောဘဖောက်ပြီး ပျားရည်အိုင်ထဲ ခုန်ဆင်းရင်တော့ မြိုင်က နမူနာပြသွားပါပြီ၊ ကဲ... စကားရှည်လုပြီ၊ မြည်ို... ညှော်သည်တွေ ဆိုင်ခေါ်သွားပြီး ထမင်းကျွေးပါတော့..."

အားလုံးပင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ ဒေါ်ခင်သန္တာရော၊ အိုင်ရင်းတို့ပါ ကိုတင်ဖေမိဘများကို ကန်တော့၍ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

စိမ်းက အလာတုန်းကလို ဒေါ်ခင်သန္တာကို ပထမဆုံး ကားအထိ လိုက်ပို့သည်။ အိုင်ရင်းတို့က ကိုတင်ဖေကို ပြေရာပြေကြောင်း တောင်းပန်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

ကားထဲကို ဒေါ်ခင်သန္တာရောက်မှ...

"သမီး... ဘာပန်းရနံ့လဲ... မွှေးလိုက်တာ"

ဟု ရှူရှိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"စကားစိမ်းပင်လေ...၊ ဟိုစကားပင်နားမှာ၊ စိမ်း ခူးပေးလိုက်မယ်၊ ဒီပန်းက ခြောက်သွားတာတောင်မှ မွှေးလို့ မေမေက အုန်းဆီပုလည်းထဲ ထည့်ထားတာ"

စိမ်းက ပြောပြောဆိုဆို စကားစိမ်းပွင့်များ ခူးနေဆဲ၊ 'စိမ်း' ဟူသော ခေါ်သံနှင့်အတူ ရစ်ချတ် ရောက်လာသည်။

"ဘာလဲရစ်ချတ်"

"လူကြီးတွေကို ဖေမြိုင်က ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကန်တော့တယ်၊ စိမ်းကို ရစ်ချတ်က ဒီပစ္စည်း အမှတ်တရ ပေးပါရစေ"

"ဘာလဲဟင်..."

စိမ်းကမေးမှ ကတ္တီပါဘူးလေးကို ဖွင့်ကာ စိမ်းလက်ထဲ ရစ်ချတ်က ထည့်လိုက်သည်။

"ဆွဲကြိုးလေးပါလား၊ စိန်လော့ကတ်သီးလေးက အသည်းပုံ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပေးတာလဲ"

"ဩော်... စိမ်းနဲ့ ရစ်ချတ် အတူလက်တွဲ အလုပ်လုပ်မယ့် အထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊ ဖေမြိုင်က စိမ်းတို့ဖေဖေ့သဘောကို သိလို့ ရစ်ချတ်

ကို ပြောတယ်၊ 'ငါက စိမ်းကို အဖိုးတန်လက်ဆောင်ပေးရင် ဦးဦးရယ်၊ လက်မခံရဘူးလို့ ပြောချင်ပြောမှာတဲ့၊ အဲဒီတော့ ရစ်ချတ်က 'ငါ ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဆရာဝန်သား၊ မွဲတယ်၊ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးပဲ ပေးနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဖေမြိုင်က စိန်လော့ကက်သီးလေးထည့်ပေးတာ၊ လက်ခံပါ စိမ်းရယ်၊ စိမ်းတို့ ဖေဖေရှေ့ မပေးရဲဘူး၊ တော်ကြာ ချိုင်းထောက်နဲ့ လိုက်ရိုက်နေဦးမယ်၊ ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပါ၊ ရစ်ချတ်ဖြင့် သူ့ဖေဖေနဲ့ ဖေမြိုင် အဆင်ပြေသွားတာ ဘယ်လိုဝမ်းသာ မှန်း မသိဘူး"

ရစ်ချတ်သည် စိမ်းလက်ထဲ ကတ္တီပါဘူးလေးထည့်လိုက်၍ ကားဆီ သွားတော့မည်အလုပ်...

"နေဦး ရစ်ချတ်"

စိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

စိမ်းမျက်နှာကို စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရစ်ချတ်က ကြည့်နေသည်။

"ဒီလက်ဆောင်ကို လက်ခံတာတော့ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောရမယ်၊ မေမေ့ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသိပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်"

"ရပါတယ်၊ ဒါဟာ သာမန်လက်ဆောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရစ်ချတ်နှလုံးသားရဲ့ ကိုယ်စားပြုတဲ့ လက်ဆောင်လို့ ထည့်ပြောရင် စိမ်းမေမေ သဘောပေါက်မှာ၊ ကိုယ်သွားမယ်"

ရစ်ချတ် ထွက်သွားမှ စိမ်းက ခူးလာသောပန်းများကို ဒေါ်ခင်သန္တာနှင့် အိုင်ရင်းကို ခွဲဝေပေးလိုက်သည်။

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်

"အိုင်ရင်းတို့ကားနဲ့ မပြည်ို လိုက်လိမ့်မယ်၊ သမီး ကြီးကြီးတို့ကားနဲ့ လိုက်ပါ"

စိမ်းသည် ကားပေါ်တက်ရင်း ရစ်ချတ်လက်ဆောင်ကို မောင်ဖေမြိုင်ကို ပြလိုက်သည်။

"ဝမ်းသာတယ်စိမ်း၊ တို့မောင်နှမ မဝေးရတော့ဘူးပေါ့"

ကြီးကြီးကတော့ မောင်ဖေမြိုင့်စကားကို ဘယ်လိုနားလည်မည် မသိပါ။

စိမ်းမြည်ိုစားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်သွားသော ကားနှစ်စီးကို ငေးကြည့်နေသူက ကိုတင်ဖေ၊ သူ့အပါးမှာ အဖေက လာရပ်သည်။

"ဒီနေ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့ပဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားလို့ အဖေ ဝမ်းသာတယ်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့..."

ကိုတင်ဖေက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်နေ့သောအခါက မင်္ဂလာရှိသော နန်းတော်လို ခမ်းနားသည့် မာလာမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ မင်္ဂလာတရား ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်။ ယခု သူ၏ လယ်စပ်နားက ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးမှာ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသောနေ့ ဖြစ်အောင် သူ မနည်းစိတ်ထိန်းရသည်။

"တကယ်တော့အဖေ၊ မောင်ဖေမြိုင်က ကျွန်တော့်ကို မိဘလို ရိုရိုသေသေ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လာရောက်ကန်တော့ရင်း ပြောလို့ သာ ကျွန်တော် စကားကိုရွေးပြီး သားစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြော

လိုက်ရတာ၊ ဒီမိန်းမက အင်္ဂလန်မှာ နေချင်တဲ့သူနဲ့နေတာ၊ သားဟာ ကျွန်တော့်သွေး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ..."

"အိုး... မင်းမျက်ခုံးထူထူကြီးမျိုး မောင်ဖေမြိုင်မှာ ပါလာတာကိုက မင့်သားဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါပြီ"

"ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပကော၊ ကျွန်တော့်အချစ်က သားအပေါ် မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး၊ ကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ သေခါနီးမှ ကျွန်တော့်သားလို့ မြိုင် ပြောခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ်၊ စိမ်းနဲ့ မောင်ဖေမြိုင် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတော်မှန်းသိရင် ယူဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက မောင်ဖေမြိုင် စိမ်းကို မယူစေချင်ဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းကို စိမ်းတို့မိသားစု ကျွန်တော့်ထံက တစ်ဆင့်ရော၊ မောင်ဖေမြိုင့်ထံက တစ်ဆင့်ရော မခံစားစေချင်တာ မြိုင့်ဆန္ဒပဲ၊ အဖေ မြိုင့်ရဲ့ ခြေလှမ်းအကွက်ဆင်ပုံတွေကို မသိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင် ပေါင်တစ်ဖက်ပြတ်လို့၊ နို့မို့ရင် သူ့ကျွန် ဆက်ဖြစ်ဦးမှာ၊ သားအပေါ်တော့ ကျွန်တော် သံယောဇဉ် မပြတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အိုင်ရင်း သွေးစစ်ကြည့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ငြင်းလိုက်တာ၊ သွေးစစ်လို့များ သွေးချင်းမတူလို့ ကျွန်တော့်သား မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သား စိတ်ဓာတ်ကျမှာ စိုးတယ်"

"ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းနဲ့ လူတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာစွာ ဘဝမှာ နေသွားရတယ် ဆိုရင်ပဲ ကုသိုလ် ကြီးလှပါပြီကွာ"

အဖေကပြော၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာသော နွေဦးလေသည် စကားစိမ်းပန်းရနံ့များကို ကိုတင်ဖေရှိရာ သယ်ယူလာခဲ့သည်။ သင်းမြမြနှင့် ရင်အေးစေသော ရနံ့။

မြိုင်နှင့် ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ပြန်လည် သတိရသည်။ မူးရီမိန်းမောစေလောက်အောင် ရမ္မက်ဆန္ဒကို နှိုးဆွစေနိုင်သည့် ရနံ့၊ ဤရနံ့၏ ဆွဲဆောင်မှုဖြင့် သူသည် ရမ္မက်၏ သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့လိုပဲ မြိုင်၏ ရမ္မက်ပလ္လင်တွင် စတေးခံရသော သားကောင်များ…။

မြိုင် ဝါးမျိုစားသောက်ခဲ့သော သားကောင်များက အဆိပ်မကင်းလေတော့ မြိုင် အဆိပ်ရပြီ။

"မြိုင့်ကို မောင် ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ…"

သူသည် သံသယဖြင့် တီးတိုးညည်းညူ မိသည်။ သူ့သံသယကိုတော့ အသက်ထက်ဆုံး မျိုသိပ်သွားမည် ဖြစ်သည်။

ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

ခင်နှင်းယု

ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း စာအုပ်တိုက်မှ ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

၁။ **ကာတွန်းနေမျိုးအေး**

ရယ်လီဖေးရှင်းကာတွန်းများ

၂။ **ဝတ္ထု – ဒဂုန်ရွှေမျှား / ပန်းချီ – ဆရာကြီးဦးငွေကိုင်**

သံခေါင်းစွပ်မင်းသား

၃။ **ပါရဂူ**

မဇ္ဈိမပဋိပဒါနှင့် ဓမ္မဝတ္ထုတိုများ

၄။ **မဟာဗောဓိမြိုင်ဆရာတော်**

ဝနဝါသီ ဥယျဓမ္မသာမိထေရ် ၏

ပုံပြင်၊ အလင်္ကာ၊ ဒဿန ဩဝါဒများကို

မောင်သွေးချွန် စုစည်းပူဇော်သည် –

ကိလေသာတောင်တန်းကြီး

၅။ **ပါရဂူ**

စာပေယဉ်ကျေးမှုရေစီးကြောင်း

ခင်နှင်းယု

ပျားရည်အိုင်

ကြယ်ကလေးများကို မော့ကြည့်ရင်း
မောင်ဖေမြိုင်သည် ကြယ်လေးတစ်လုံးပဲ
ဖြစ်ချင်လာသည်။ အချိန်တန် ကြွေသွားရုံပဲ။
လူ့ဘဝကတော့ အကြောင်းနှင့် အကျိုးနှင့် ၊
သူ့မမေသည် ဒုပ္ပပြုခဲ့သော အလုပ်တွေ၏
အကြောင်းရင်းကြောင့် အကျိုးတရားမျိုးစုံကို
ခံစားသွားရသည်။
သံသရာမှာတောင်မေမေ
ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေဦးမည် မသိ။